

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄຳພີ ພາສາລາວ

Copyright © 2014 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຮັດກັອບປີ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັງກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກະຮຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 333 North Washington, Dallas, TX 75246-1798.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຄັດມາຈາກປຶ້ມພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ບິ່ງຊື່ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທິຈິດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປຶ້ມພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ 2004

BAPTISTWAY Management Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: David Hardage
Director, Church Ministry Resources: Chris Liebrum
Director, Bible Study/Discipleship: Phil Miller

Publisher, BAPTISTWAY PRESS®: Scott Stevens

Language Materials Team

Bible Study Writer for Lessons 1, 2, 3
Bounhome Phommachanh, Lao-Thai Baptist, San Antonio, Texas
Editor for Lessons 1, 2, 3
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 4, 5, 6
Bounchanh Vongsurith, Lao Congregation of First Baptist Church, Amarillo, TX
Editor for Lessons 4, 5, 6
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 7, 8, 9
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 7, 8, 9
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 10, 11, 12, 13
Houmphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 10, 11, 12, 13
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM: Joe Haag

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas

ບົດຮຽນທີ 1

ການຈັດຕຽມທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເອເຟໂຊ ບົດທີ 1

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ເອເຟໂຊ ບົດທີ 1

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການຈັດຕຽມຄວາມພື້ນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໂດຍຜ່ານທາງພຣະເຢຊູ, ຜູ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ເໜືອທຸກສິ່ງຢ່າງ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງຄິດວ່າໜ້າທີ່ຂອງໂບດ ຫລືຄິດຫາຫລາຍເງື່ອນໄຂ ເມື່ອພວກເຮົາຫາກຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູຊົງຈັດຕຽມຄວາມພື້ນເພື່ອພວກເຮົາຢູ່ແລ້ວ.

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະໄດ້ຊີ້ແຈງເຖິງການຈັດຕຽມຄວາມພື້ນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໂດຍຜ່ານທາງພຣະເຢຊູຄຣິດ

ຄຳນຳ

ເມື່ອສາມີແລະຂ້າພະເຈົ້າຍັງສຶກສາຢູ່ໃນໂຮງຮຽນພຣະຄຳພີ, ພວກເຮົາໄດ້ຍ້າຍເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງແຖວນ້ອຍໆ ແຫ່ງນຶ່ງຕອນກາງເດືອນກໍຣະກະດາ(July). ອາທິດທຳອິດພວກເຮົາກໍຢາກໄປໂບດ. ພວກເຮົາຍັງບໍ່ແນ່ໃຈວ່າຈະໄປໂບດໃດ. ແຕ່ພວກເຮົາກໍຫລຽວເຫັນໂບດນຶ່ງຊຶ່ງກົງກັນຂ້າມກັບຫ້ອງແຖວຂອງພວກເຮົາ ແລະກໍຕັດສິນໃຈໄປທີ່ນັ້ນ.

ພວກເຮົາພາກັນເຂົ້າໄປນັ່ງຢູ່ທາງຫລັງ, ຮູ້ສຶກວ່າສະບາຍໃຈ ໃນເວລາຮ້ອງເພງແລະອ່ານພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນເວລານະມັສການພຣະເຈົ້າເລີກແລ້ວ ພວກເຮົາກໍໄດ້ຮັບການຕ້ອນຮັບດ້ວຍຄວາມອົບອຸ່ນຈາກພີ່ນ້ອງສະມາຊິກໂບດທຸກຄົນ. ໃນນັ້ນກໍມີສາມີພັລຍາຄູ່ນຶ່ງໄດ້ເຊື່ອເຊີນຂ້າພະເຈົ້າໄປຮັບທານອາຫານດ້ວຍ. ການກະທຳຢ່າງນັ້ນ ກໍເປັນການຈະແຈ້ງສົມຄວນແລ້ວວ່າພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຮົາຮ່ວມກິຈກັມໃນໂບດແຫ່ງນີ້.

Gambrell Street Baptist Church ເປັນໂບດນຶ່ງທີ່ດີ ທີ່ນັກຮຽນພຣະຄຳພີຄວນໄປນະມັສການທີ່ນັ້ນ. ເພາະວ່າ ທີ່ນັ້ງແຖວທາງໜ້າສອງສາມແຖວເຕັມໄປດ້ວຍອາຈານແລະບັນດາພວກທີ່ອອກໄປປ່າວປະກາດ

ພວກນີ້ສາມາດແບ່ງປັນປະສົບການໃຫ້ແກ່ຄົນອື່ນໄດ້ດີຫລາຍ. ເປັນບ່ອນທີ່ພວກເຮົາຄວນຮັບໃຊ້, ຮຽນ, ນະມັສການ ແລະກໍຮັບເອົາປະສົບການຈາກຫລາຍໆທ່ານດ້ວຍ.

ໂບດຄວນຈະເປັນທີ່ໄດ້ຮັບພຣະພອນ, ແຕ່ບາງເທື່ອ ພວກເຮົາກໍຄິດວ່າເປັນການຈໍາເປັນທີ່ຈະຕ້ອງເຮັດ ເຊັ່ນວ່າ ໃບບິລຂອງທ່ານໝໍ, ຕໍາຣວດຕິດຕາມວິດ, ລາຍການຂອງໂບດ ພວກເຮົາຄວນເຮັດ, ຈະນອນພັກຜ່ອນກໍບໍ່ໄດ້ນອນ.... ຈົ່ງຄິດວ່າບໍ່ແມ່ນເຮົາເຮັດຕາມໂບດ ແຕ່ເຮັດຕາມພຣະເຈົ້າ ເພາະເຮົາເປັນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ

1. ພວກເຮົາໄດ້ຮັບພຣະພອນ: (ເອເຟໂຊ 1:1-10)

ທຸກເທື່ອ ໂປໂລຈະເປີດຈິດໝາຍຂອງເພິ່ນດ້ວຍການຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ. ໃນເອເຟໂຊນີ້ ເພິ່ນເປີດຍາວແດ່ ເພິ່ນໄດ້ກ່າວຄໍາສັ່ງເສີນເພາະພວກເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ຮັບພຣະພອນຫລາຍຢ່າງ ຫລາຍທີ່ສຸດກໍຄືການຊົງຊໍາຮະລ້າງດ້ວຍພຣະໂລຫິດ ແລະໄດ້ຮັບການອະພັຍບາບ.

ປີທໍາອິດທີ່ພວກເຮົາແຕ່ງງານກັນ ພວກເຮົາໄດ້ແຍກເງິນຈໍານວນນ້ອຍໆນຶ່ງເພື່ອເປັນການຖວາຍ ແລະກໍໄດ້ຮັກສາສ່ວນນຶ່ງໄວ້ ເມື່ອທ້າຍປີມາພວກເຮົາກໍຈະໄດ້ຊື້ຂອງຂວັນໃຫ້ກັນແດ່. ຄຣິສະມາດປີແລກພວກເຮົາກໍເຫັນວ່າເຫລືອເຊື້ອ ເພາະການຮັກສາເງິນໄວ້ນັ້ນເປັນກ້ອນນ້ອຍໆ ແຕ່ເວລາໄປຊື້ແລ້ວກໍເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າອວຍພຣະພອນຫລາຍ ສິ່ງຂອງທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງການກໍໄດ້ທຸກຄົນແລະເງິນກໍຍັງເຫລືອອີກດ້ວຍ.

ພຣະເຈົ້າຊົງຮັກພວກເຮົາ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການຫຍັງຈາກພວກເຮົາ ພຣະອົງບໍ່ຂີ້ຖີ່. ພຣະອົງເປັນຜູ້ຊົງຈັດຕັ້ງການໃຫ້, ການຊໍາຮະ, ການອະພັຍ ແລະການອວຍພຣະພອນ. ພຣະທັມເອເຟໂຊ 1:3 ພຣະອົງໄດ້ຖອກເທພຣະພອນລົງມາຈາກສວັນສະຖານຂອງພຣະອົງເພື່ອພວກເຮົາ. ພວກເຮົາທຸກຄົນມີປະສົບການຄືໄດ້ຮັບການຊົງຊໍາຮະລ້າງດ້ວຍພຣະໂລຫິດຂອງພຣະອົງທຸກຄົນ.

ພຣະພອນອີກອັນນຶ່ງກໍຄືວ່າ ພຣະອົງໄດ້ຊົງເລືອກເອົາພວກເຮົາ ກ່ອນທີ່ຈະເລີ້ມສ້າງໂລກ(1:4) ພຣະອົງຊົງກໍານົດພວກເຮົາຕາມທີ່ພໍພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ. (1:5) ພຣະອົງຊົງຮູ້ທຸກຢ່າງກ່ອນທີ່ຈະສ້າງໂລກແລ້ວ. ພຣະອົງໄດ້ເຫັນຄວາມພາດລົ້ມຂອງມະນຸດ ພຣະອົງໄດ້ເຫັນຄວາມວຸ້ນວາຍຂອງໂລກນີ້ແລ້ວວ່າຈະເປັນຢ່າງໃດ. ພຣະອົງເຫັນຄວາມບາບຂອງພວກເຮົາ, ພຣະອົງເຫັນເສິກສິງຄາມ, ພຣະອົງເຫັນຄວາມອິດທິວ, ພຣະອົງເຫັນຄວາມກຽດຊັງກັນຂອງມະນຸດແລະພຣະອົງກໍເຫັນວ່າໃຜເປັນຜູ້ທີ່ເອົານາມຊື່ຂອງພຣະອົງມາລໍ້ຫລິ້ນ. ພຣະອົງເຫັນໄມ້ກາງແຂນ ແລະກໍມີທາງດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ມະນຸດພົ້ນຈາກບາບໄດ້. ພຣະອົງຮູ້ວ່າຄໍາໄຖ່ນັ້ນສູງເທົ່າໃດ.

ພຣະອົງຊົງເລືອກເອົາພວກເຮົາ ເພາະພຣະອົງມີພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ ຄືຢາກໃຫ້ພວກເຮົາບໍ່ຮິສຸດ, ບໍ່ມີທີ່ຕໍາໜິໄດ້. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງໄຖ່ພວກເຮົາໃຫ້ອອກຈາກຄວາມບາບ ໃຫ້ອອກຈາກການເປັນຂ້າທາດ. ຍ້ອນພຣະຄຸນແລະຄວາມຮັກອັນໃຫຍ່ຫລວງນີ້ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງໃຫ້ພຣະເຢຊູຄຣິດລົງມາຕາຍແທນພວກເຮົາ. ຄໍາຕົວຂອງພວກເຮົາກໍແມ່ນພຣະໂລຫິດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດນັ້ນແຫລະ. ເມື່ອພຣະອົງຈ່າຍເພື່ອພວກເຮົາແລ້ວ ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງຄໍາຕອບແທນອັນໃດເລີຍ (1:7)

ພຣະຄັມພິໄດ້ສອນພວກເຮົາເຖິງການໃຫ້ອະພັຍ. ພວກເຮົາທັງຫລາຍມັກຈະມີຂອບເຂດໃນການກະທຳນີ້. ພວກເຮົາຜິດພາດກ່ຽວກັບເຮືອງນີ້ຫລາຍ. ຄວາມຈິງແລ້ວ ພວກເຮົາບໍ່ມີພຣະຄຸນເໝືອນພຣະເຈົ້າ ພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງຍິ່ງໃຫຍ່ເໝືອຄວາມບາບ ພຣະອົງຈຶ່ງສາມາດທຳໄດ້ທຸກຢ່າງ.

ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກພວກເຮົາ, ພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ອະພັຍແກ່ພວກເຮົາ ແລະອວຍພຣະພອນແກ່ພວກເຮົາ. ພຣະພອນອີກຢ່າງນຶ່ງຄືພຣະອົງໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈຄວາມເລິກລັບ ພຣະອົງໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈຄວາມຮູ້ ແລະພຣະປັນຍາຂອງພຣະອົງ (1:9) ເມື່ອເປັນເຮືອງເລິກລັບ ແຕ່ດຽວນີ້ພວກເຮົາກໍສາມາດຮູ້ແລະເຂົ້າໃຈ ພຣະອົງໄດ້.

2. ພວກເຮົາໄດ້ເປັນຜູ້ຖືກເລືອກ (ເອເຟໂຊ 1:11-14)

ພວກເຮົາທຸກຄົນມີໂອກາດຕໍ່ພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າ ໃນຄວາມເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນ ແລະຄວາມ ຖ່ອມຕົວຕໍ່ພຣະຄຣິດ. ເລີ້ມແລກພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກພວກເຮົາ ແລ້ວພຣະອົງກໍມອບເປົ້າໝາຍແຫ່ງຊີວິດໃຫ້ ແກ່ພວກເຮົາ ຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງເອງ. ບໍ່ແມ່ນເປົ້າໝາຍເສັ້ນທາງຕາມມິຕາມເກີດ ຫລືໂດຍບັງ ເອີນ. ອະນາຄົດຂອງພວກເຮົາແມ່ນຖືກນຳພາດ້ວຍຄວາມຮັກແລະດ້ວຍການດັດແປງຂອງພຣະອົງທຸກຢ່າງ.

ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກພວກເຮົາ ພຣະອົງມີພຣະປະສົງ: ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ສັຮເສີນສະຫງ່າຣາສີຂອງ ພຣະອົງ (1:11-12) ສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະອົງໄດ້ເລື່ອມງ່າສ່ວນທີ່ຂາດເຂີນ, ສ່ວນທີ່ແຕກຫັກ ແລະກໍປິ່ນປົວ ພວກເຮົາຕລອດໄປ ແລະແລ້ວພວກເຮົາກໍເປັນຂອງພຣະອົງ ບໍ່ມີຄຳວ່າແຍກອອກຈາກກັນ. ຍົວຫລືຄົນຕ່າງ ຊາດ ພວກເຮົາເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນ ເປັນພຣະກາຍຂອງພຣະຄຣິດດ້ວຍກັນ.

ພວກເຮົາຍັງໄດ້ເຫັນສັງຄົມແຫ່ງພຣະຄຸນ. ນີ້ກໍຄືວ່າສັງຄົມຂອງຄົນທີ່ມີຄວາມພື້ນຢ່າງດຽວກັນ. ຈະເປັນ ຄົນຍາກຈົນຫລືຮຸ້ງມີກໍຕາມ, ຈະເປັນຊົນຊາດໃດກໍຕາມ, ທຸກຄົນຈະເປັນຄົນຂອງພຣະຄຣິດຖ້າເຂົາມີຄວາມ ເຊື່ອແລະຮັບຄວາມພື້ນຈາກພຣະຄຣິດເໝືອນກັນ.

ເມື່ອພວກເຮົາມີຄວາມເຊື່ອ ພວກເຮົາກໍຖືກຕີກາໄວ້ດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ, ຊຶ່ງໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຢຊູເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາແລ້ວ ພວກເຮົາຖືກຊື້ດ້ວຍໂລຫິດແລ້ວ. ພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດກໍໄດ້ມັດຈຳ ພວກເຮົາໄວ້ແລ້ວ ຊຶ່ງຮັບກັນໄດ້ວ່າພວກເຮົາມີສ່ວນໄດ້ຮັບມໍຣະດົກຈາກພຣະອົງ. ຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ ເປັນຄວາມຈິງແລະແນ່ນອນ.

3. ພວກເຮົາໄດ້ຖືກຮັບຮູ້ (ເອເຟໂຊ 1: 15-23)

ຫລັງຈາກທີ່ກ່າວມາຢ່າງຍືດຍາວກ່ຽວກັບພຣະພອນ, ໂປໂລກໍໄດ້ທັນມາອ້ອນວອນອະທິຖານເພື່ອ ພື້ນ້ອງຊາວເມືອງເອເຟໂຊ. ໂປໂລໄດ້ຮັບຂ່າວເຖິງເຮືອງຄວາມເຊື່ອແລະຄວາມຮັກຂອງໂບດນີ້ດີ. ເພິ່ນຈຶ່ງ ກ່າວເຖິງໃນຄຳອ້ອນວອນທຸກຄັ້ງ. ທ່ານໄດ້ອ້ອນວອນໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າມີສະຕິປັນຍາ ແລະປະຈັກແຈ້ງໃນເຮືອງ ຄວາມຮູ້ເຖິງເຮືອງພຣະເຈົ້າ, ແລະທ່ານຍັງຂໍໃຫ້ຕາ(ຕາໃຈ)ຂອງພວກເຮົາສວ່າງຂຶ້ນເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ເຖິງເຮືອງ ການຊົງເອີ້ນນັ້ນ. ໂປໂລຍັງຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈເຖິງອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ພຣະອົງມອບໃຫ້ຜູ້ທີ່ມີ ຄວາມເຊື່ອ. (1:19) ອຳນາດນີ້ກໍເປັນອຳນາດດຽວທີ່ພຣະອົງຊົງເຮັດ ພຣະເຢຊູເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍ,

ຊຶ່ງເປັນອຳນາດທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກ ແລະໃນແຜ່ນດິນສ່ວນ ອີກອັນນຶ່ງກໍແມ່ນອຳນາດອັນຕລອດໄປເປັນນິດ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ພຣະເຈົ້າມີຈຸດປະສົງທີ່ຢາກໃຫ້ມະນຸດທັງຫລາຍເຫັນສະຖາຣາສີຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອຄົນທັງຫລາຍຈະໄດ້ເຫັນຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ບາງຄັ້ງການປະຕິບັດຂອງພວກເຮົາກໍຍັງຂາດໆເຂີນໆໃນພຣະດຳຣັດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໂບດເປັນບ່ອນທີ່ປິ່ນປົວ ແຕ່ບາງຄັ້ງໂບດກໍເປັນບ່ອນເຮັດໃຫ້ເຈັບປວດຊື່ກໍມີ. ບາງເທື່ອພວກເຮົາກໍມີການຜິດພາດ ແລ້ວກໍຄິດວ່າພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຢາກໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດ.

ໂບດເປັນບ່ອນທີ່ຄົນທີ່ຖືກໄຖ່ມາຮ່ວມກັນ ມາຮ່ວມສັຣເສີນ, ມາຮ່ວມກັນປະກາດ, ມາເຮັດໃຫ້ສະຖາຣາສີຂອງພຣະເຈົ້າຮຸ່ງເຮືອງອອກໄປ. ພວກເຮົາເປັນຕົນເປັນມີຂອງພຣະຄຣິດໃນໂລກນີ້ ພວກເຮົາຕ້ອງປະກອບສ່ວນໃນການເຮັດວຽກໃຫ້ກັບພຣະຄຣິດ.

ຄຳຖາມ:

1. ທ່ານເຄີຍມີປະສົບການໃນການໄດ້ຮັບພຣະພອນຈາກພຣະເຈົ້າໂດຍຜ່ານທາງໂບດບໍ່?
2. ເປັນຫຍັງ, ບາງຄັ້ງ, ພວກເຮົາທັງຫລາຍຈຶ່ງຄິດວ່າ ການຊຳຮະລ້າງຕ້ອງຜ່ານທາງໂບດ? ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈພຣະຄຸນແລະຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງໃດ?
3. ໂບດຂອງທ່ານສຳແດງສະຖາຣາສີຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງໃດໃຫ້ແກ່ໂລກນີ້ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາໄດ້ເຫັນ?
4. ສຳລັບເຮືອງຂອງທ່ານເອງເດ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ທ່ານເຕີບໂຕຂຶ້ນຢ່າງໃດ?

ບພ

ບົດຮຽນທີ 2

ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ແຕກຕ່າງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເອເຟໂຊ 2:1-10

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ເອເຟໂຊ 2:1-10

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ມີແຕ່ຄວາມຮັກ, ຄວາມເມດຕາ, ແລະພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຄວາມດີຂອງພວກເຮົາ ທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມແຕກຕ່າງ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃສ? ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃສ? ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃສ? ພວກເຮົາເຄີຍມີປະສົບການໃນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະອະທິບາຍເຖິງຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງມີຄວາມເມດຕາ, ຄວາມຮັກ, ແລະພຣະຄຸນ ທີ່ມີຕໍ່ຊີວິດຂອງພວກເຮົາໃນປັດຈຸບັນແລະຕອນໄປ.

ຄຳນຳ

ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຍັງນ້ອຍ, ລູງແລະພິ່ນອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄປລ້າກວາງເປັນປະຈຳ. ມື້ນຶ່ງພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເອົາຂ້າພະເຈົ້າໄປເບິ່ງຊຸ່ມລີ້ຍິງກວາງ. ພວກເຮົາພາກັນຍ່າງໄປໃນປ່າ ແລ້ວກໍເຂົ້າໄປລີ້ຢູ່ໃນຊຸ່ມບ່ອນກວາງບໍ່ເຫັນ. ເມື່ອກັບມາເຖິງແຄ້ມກໍເຫັນລູງແຂວນກວາງໄວ້ຕົວນຶ່ງແລ້ວ. ພວກເຮົາກໍພາກັນມາຖ່າຍຮູບຢູ່ຂ້າງກວາງ. ພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຢືນຢູ່ໃກ້ກວາງນັ້ນ, ແລະຂ້າພະເຈົ້າກໍເຮັດຕາມໃຈເພິ່ນ.

ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າມາເຫັນຮູບເວລານີ້ ຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ຮູ້ສຶກດີໃຈປານໃດ. ເພາະເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຖິງຄວາມຕາຍທຸກຄັ້ງເມື່ອເຫັນພາບນີ້. ຕາຍແມ່ນຈຸດຈົບຂອງຊີວິດ, ແມ່ນການຖາວອນແລະແມ່ນການຖືກແຍກອອກ. ໂປໂລໄດ້ໃຊ້ພາບການຕາຍເພື່ອຈະໄດ້ອະທິບາຍເຖິງການຖືກແຍກອອກຈາກພຣະເຢຊູ.

1. ຕາຍໃນຄວາມບາບ: (ເອເຟໂຊ 2:1-3)

ຖ້າແຍກຈາກພຣະເຈົ້າແລ້ວກໍແມ່ນພວກເຮົາຕາຍໃນຄວາມບາບ. ຄວາມບາບເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຕາຍທັງຮ່າງກາຍແລະຈິດວິນຍານ. ຄວາມຕາຍໄດ້ເຂົ້າມາໃນໂລກນີ້ຍ້ອນມະນຸດຄູ່ແລກ. ພວກເຮົາທຸກຄົນເປັນຄົນຕາຍທີ່ຍ່າງໄປມາໄດ້.

ຄຳວ່າ “ພວກເຮົາ” ແລະຄຳວ່າ “ທ່ານ” ເປັນສັພນາມທີ່ໄປໂລໃຊ້ຕາງຄົນຍິວແລະຄົນຕ່າງຊາດໃນ ໂບດເມືອງເອເຟໂຊ. ແຕ່ວ່າຄຳນີ້ ບາງຄັ້ງກໍອາດຈະລວມໄປເຖິງພວກເຮົາດ້ວຍ. ພວກເຮົາຕາຍແລ້ວໃນ ຄວາມບາບຄືຂາດຈາກພຣະຄຣິດ. ເມື່ອກ່ອນພວກເຮົາດຳເນີນຕາມວິຖີຊີວິດຂອງໂລກນີ້ ຕາມອຳນາດ ແຫ່ງອາກາດ ຕາມໂລກແຫ່ງການບໍ່ເຊື່ອຟັງ. (2:2) ພວກເຮົາມັກເຮັດຕາມຄວາມຄິດຂອງເຮົາເອງ. ພວກ ເຮົາເຮັດຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງເຮົາເອງ. ພວກເຮົາເປັນລູກແຫ່ງຄວາມບາບ ຄົນອື່ນເຂົາພາເຮັດພາທຳ ຢ່າງໃດກໍເຮັດໄປຕາມເຂົາ. ເຂົາເຮັດທຸກຢ່າງເພື່ອທີ່ຈະເອົາຕົວລອດແລະຢູ່ໄດ້. ເຂົາຈະເຮັດທຸກຢ່າງ ຫລອກ ລວງ, ຫວາດກົວ, ຍຸຍົງ ເຮັດໃຫ້ຫລົງເຊື້ອ, ເຮັດໃຫ້ຫລົງທາງຈາກພຣະເຈົ້າ. ຊາຕານຕ້ອງການໃຫ້ຈິດວິນ ຍານຂອງພວກເຮົາຕາຍ. ເມື່ອກ່ອນເຮົາເປັນພວກດຽວກັບມັນ. (2:3)

ພວກເຮົາບາບກໍເພາະພວກເຮົາຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງດີພໍ. ຄວາມບາບເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເຍີ້ຍິ່ງໃນຄວາມດີ. ຖ້າຈະເຮັດຢ່າງໃດກໍຄິດວ່າຕົນເອງຖືກຕ້ອງໄປໝົດ. ບໍ່ມີການຄຳນຶງເຖິງຄົນອື່ນເລີຍ ຢາກຈະເວົ້າອັນໃດກໍໄດ້ ຄິດວ່າຕົນເອງເໝືອຄົນອື່ນໄປໝົດ. ເມື່ອພວກເຮົາປະຕິບັດຢ່າງນີ້ໄປເລື້ອຍໆ ກໍເລີຍກາຍເປັນສັນດານແລະ ພວກເຮົາກໍຈະອອກຈາກມັນໄດ້ຍາກ.

ຍ້ອນຄວາມບາບນີ້ແຫລະ ພວກເຮົາຈຶ່ງສົມຄວນທີ່ຈະໄດ້ຮັບການລົງໂທດຈາກພຣະເຈົ້າ(2:3) ພຣະ ເຈົ້າເປັນຜູ້ບໍລິສຸດ ແລະພຣະອົງເຕັມປຸ່ງມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ ແ ລະພຣະອົງກໍຊົງເຕັມປຸ່ງມໄປດ້ວຍການຕັດ ສິນ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຂ້າງຄວາມບາບ. ຄວາມບາບກົງກັນຂ້າມກັບຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.

2. ແຕ່ພຣະເຈົ້າ...: (ເອເຟໂຊ 2: 4-7)

ພວກເຮົາຕາຍຍ້ອນຄວາມບາບ ແຕ່ພຣະເຈົ້າ... ພຣະອົງຊົງຮັກພວກເຮົາ. ຄົນທີ່ເປັນໂຣກຫົວໃຈ ວາຍຈຳເປັນຕ້ອງເພິ່ງໝໍ. ຄົນຕາຍຈະຊ່ວຍຕົວເອງບໍ່ໄດ້, ເຊັ່ນດຽວກັນ ພວກເຮົາຂາດກຳລັງ, ພວກເຮົາຂາດ ພລັງທີ່ຈະຊ່ວຍຕົນເອງ. ພວກເຮົາບາບ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງສຳແດງພຣະເມດຕາກະຣຸນາ. ພວກເຮົາຢູ່ໃນບ້ວງ ຂອງມານ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງປົດປ່ອຍພວກເຮົາ. ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ໜ້າຮັກ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າກໍຊົງຮັກພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຕາຍແລ້ວ ແຕ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ຊີວິດແກ່ພວກເຮົາ.

ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງພວກເຮົາ ໂດຍບໍ່ໄດ້ກ່ຽວກັບອັນໃດເລີຍ ແຕ່ເປັນຄຸນລັກສະນະພິ ເສດຂອງພຣະເຈົ້າ. ມີແຕ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງເຕັມປຸ່ງມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດກະທຳໄດ້. ພຣະເຈົ້າ ບໍ່ແມ່ນແຕ່ຈະອະພິຍໂທດຢ່າງດຽວ: ພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ຫລາຍກວ່າທີ່ພວກເຮົາຈະຕ້ອງການ. ພຣະອົງຖວາຍຊີ ວິດໃຫ້ເປັນເຄື່ອງບູຊາ ແລະເປັນຄ່າໂຖ່ຊຶ່ງພວກເຮົາທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ຄິດວ່າພວກເຮົາຈະຈ່າຍໄດ້. ພຣະອົງ ຍັງມອບຊີວິດໃໝ່ ແລະໃຫ້ພວກເຮົາມີສ່ວນຮ່ວມກັບພຣະເຢຊູຄຣິດ. ພວກເຮົາເຄີຍຖືກຈ້ອງຈຳ ພຣະອົງຊົງ ແກ້ພວກເຮົາອອກ ແລະໃຫ້ສິດເສສິພາບແກ່ພວກເຮົາ. ຄວາມກະຣຸນາທີ່ພຣະເຈົ້າມີນີ້ໄດ້ສະແດງອອກໃນ ການສົ່ງພຣະເຢຊູມາຕາຍແທນພວກເຮົາ. ຂອບຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະອົງຊົງສຳແດງແກ່ພວກເຮົາ.

3. ພວກເຮົາລອດພົ້ນຍ້ອນພຣະຄຸນ: (ເອເຟໂຊ 2:8-10)

ສິ່ງນຶ່ງ ທີ່ສາສນາຕ່າງໆ ໃນໂລກນີ້ມີຄຳຖາມ ກໍຄືວ່າ ເມື່ອຕາຍແລ້ວຊິໄປໃສ? ບາງສາສນາກໍຕອບໄດ້. ແລ້ວແຕ່ການກະທຳຂອງຄົນ ທຳດີຫລືຊົ່ວ. ຖ້າເປັນດັ່ງນີ້ ພວກເຮົາກໍຍັງຈະມີຄຳຖາມອີກ ດີຫລາຍປານໃດ, ຊົ່ວຫລາຍປານໃດ? ຄຳຖາມຈະຍັງມີຫລາຍອີກຕໍ່ໄປບໍ່ມີສິ້ນສຸດ. ສຳລັບຄຣິສຕຽນເຮົາແລ້ວການເຮັດດີພວກເຮົາກໍຮັບຮູ້ວ່າເປັນການດີ ເຮັດຕາມຣະບຽບວິນັຍຂອງໂລກ.

ພວກເຮົາມາເບິ່ງການສອນຢູ່ໃນເອເຟໂຊນຳກັນ. ຄວາມພື້ນບໍ່ໄດ້ມາດ້ວຍການກະທຳເອົາເອງ ແຕ່ພວກເຮົາໄດ້ດ້ວຍພຣະຄຸນແລະຄວາມເຊື່ອ. ນີ້ກໍໝາຍຄວາມວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ປະທານໃຫ້. ແມ່ນຂອງປະທານ, ແມ່ນຂອງໃຫ້ພຣິໂດຍບໍ່ໄດ້ຈ່າຍຄ່າອັນໃດເລີຍ. (2:8) ຄວາມດີຂອງພວກເຮົາທີ່ພວກເຮົາເຮັດຜ່ານມາບໍ່ມີຫຍັງເລີຍຖ້າຈະປຽບທຽບໃສ່ຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພວກເຮົາຍັງມີຂ່າວອັນປະເສີດອີກ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງພຣະເຢຊູລົງມາເພື່ອຮັບໂທດແທນພວກເຮົາ. ຄຳຈ້າງຂອງຄວາມບາບຄືຄວາມຕາຍ ແມ່ນອນພວກເຮົາທຸກຄົນຕ້ອງໄດ້ຮັບໂທດໂດຍບໍ່ມີການຫລີກລ້ຽງຢ່າງໃດເລີຍ. ມີແຕ່ພຣະເຢຊູພຽງຜູ້ດຽວທີ່ສາມາດໄຖ່ທຸກໆຄົນໄດ້ ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນແລ້ວວ່າພວກເຮົາໄດ້ຮັບພຣະຄຸນຢ່າງເຫລືອລົ້ນພົ້ນປະມານ.

ຄວາມພື້ນແມ່ນຂອງປະທານຈາກພຣະເຈົ້າ. ງ່າຍໜ້ອຍດຽວຄືເອີ້ນອອກຊື່ພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທ່ານກໍໄດ້ຮັບແລ້ວ. ພວກເຮົາເຮັດຢ່າງນີ້ ເມື່ອພວກເຮົາຫາກສຳນຶກໃນຄວາມບາບຂອງຕົນເອງ. ຂໍຮ້ອງການອະພິຍໂທດຈາກພຣະເຈົ້າແລະມອບຕົວໃຫ້ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະຈະບົວລະບັດຮັບໃຊ້ພຣະອົງ.

ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມພື້ນຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າຈະສ່ອງແສງສວ່າງໃນຕົວຂອງພວກເຮົາ. ພຣະອົງຊົງປິ່ນປົວສິ່ງທີ່ຂາດເຂີນ ແລະລ້າງບາດແຜໃນສ່ວນທີ່ເຈັບປວດ. ພວກເຮົາໄດ້ກາຍມາເປັນຜູ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນວຽກງານຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາເປັນພາກສ່ວນຂອງພຣະອົງ ບ່າວປະກາດວ່າພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງການຊົງໄຖ່. ພຣະອົງຊົງໄຖ່ພວກເຮົາເພື່ອການດີທຸກຢ່າງ.

ເຖິງແມ່ນພວກເຮົາຈະມີບັດການເປັນມາຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພຣະໂລຫິດຂອງພຣະອົງສາມາດຂຳຮະລ້າງໄດ້. ບໍ່ມີຄວາມບາບໃດທີ່ຈະຍິ່ງໃຫຍ່ເກີນກວ່າອຳນາດຂອງພຣະອົງ ບໍ່ມີໜີ້ສິນໃດທີ່ຈະຍິ່ງໃຫຍ່ເກີນກວ່າຄ່າຂອງພຣະໂລຫິດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຊົງເຕັມດ້ວຍພຣະຄຸນແລະຄວາມຮັກ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ພວກເຮົາຈະດຳເນີນຊີວິດໃນແສງສວ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາຢ່າງໃດ? ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຄວນຈະເຮັດນັ້ນກໍຄື ຂອບພຣະຄຸນໃນຄວາມເມດຕາກະຣຸນາ ແລະໃນພຣະຄຸນອັນທີ່ເຫລືອຄະນານັບໄດ້. ເມື່ອພວກເຮົາຫາກເຂົ້າໃຈແລ້ວວ່າ ຄວາມພື້ນແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ ບໍ່ແມ່ນມາຈາກການກະທຳຂອງເຮົາເອງ ພວກເຮົາກໍຄວນຈະຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ. ການຮັບໃຊ້ບໍ່ແມ່ນຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຮັກດອກ ແຕ່ພວກເຮົາເຮັດເພື່ອບຸນຄຸນທີ່ພຣະອົງຊົງຕາຍເພື່ອພວກເຮົາຕ່າງຫາກ.

ການຮູ້ບຸນຄຸນໃນຄວາມຮັກຄວນຈະຝັງຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນ. ເມື່ອພວກເຮົາຫາກໄດ້ຮັບຄວາມພື້ນຟືອງ ເຮົາກໍຄວນແບ່ງປັນໃຫ້ຄົນອື່ນຟືອງເຊັ່ນດຽວກັນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຜີຍແຜ່ພຣະເມດຕາຂອງພຣະອົງຢ່າງໃດ ພວກເຮົາກໍຄວນຈະກະທຳຢ່າງນັ້ນດ້ວຍ. ເລີ່ມຕົ້ນຈາກໂບດຂອງພວກເຮົາເອງກ່ອນ.

ພຣະເຢຊູກ່າວວ່າໂລກນີ້ຈະຮູ້ພວກເຮົາກໍຍ້ອນພວກເຮົາຮັກກັນ. ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຈົ່ງຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນ ແລະ ໂລກນີ້ຈະຮູ້ວ່າພວກທ່ານເປັນສາວິກຂອງເຮົາ.

ຄໍາຖາມ:

1. ທ່ານຈະອະທິບາຍຢ່າງໃດ ຕໍ່ຄຳວ່າ “ຕາຍຝ່າຍຈິດວິນຍານ”?
2. ເປັນຫຍັງພວກເຮົາທັງຫລາຍຈຶ່ງພະຍາຍາມຫລີກລ້ຽງຄວາມບາບຂອງຕົນເອງ?
3. ແມ່ນຫຍັງທີ່ນຳພາໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມພື້ນ? ດ້ວຍການກະທຳດີບໍ່? ດ້ວຍການຮັກສາສິນກິນທານບໍ່?.....
4. ພວກເຮົາຮູ້ຢູ່ແລ້ວວ່າ ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມພື້ນຍ້ອນພຣະຄຸນແລະຄວາມຮັກ. ເປັນຫຍັງບາງຄັ້ງພວກເຮົາຍັງຢາກອວດຕົນເອງຢູ່?
5. ເຮັດຢ່າງໃດເພື່ອຈະສຳແດງຄວາມເມດຕາກະຣຸນາຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າພາຍໃນໂບດຂອງພວກເຮົາ?

ບພ

ບົດຮຽນທີ 3

ຄຣິສຕະຈັກຕ້ອງເປັນນຶ່ງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເອເຟໂຊ 2:11-22

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ເອເຟໂຊ 2:11-22

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຈົ້າ-ພຣະເຢຊູຄຣິດ ຊົງກະທຳໃຫ້ເຂົ້າມາເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນ ຊຶ່ງເມື່ອກ່ອນເຄີຍຢູ່ຫ່າງໄກກັນ, ເຄີຍບໍ່ລົງຮອຍກັນ, ເຄີຍກຽດຊັງກັນ.....

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ຖ້າຄວາມເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນທາກສຳຄັນໃນຊີວິດຄຣິສຕຽນ, ເປັນຫຍັງໂບດທົ່ວໄປຈຶ່ງບໍ່ເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຊອກຫາໂບດດັ່ງກ່າວນີ້ຍາກແທ້?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະອະທິບາຍເຖິງຄວາມເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວ ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າຊົງກະທຳໂດຍຜ່ານທາງພຣະເຢຊູ ພວກເຮົາຈະເລີ່ມແລະກ້າວຕໍ່ໄປຢ່າງໃດ

ຄຳນຳ

ການຂັດແຍ້ງກັນເກີດຂຶ້ນທີ່ຕ່າງໆຂອງໂບດໃນວັນອາທິດ, ເມື່ອທຸກຄົນເຫັນປຶ້ມເພງວາງຢູ່ບ່ອນນຶ່ງ. ຕົວຢ່າງປຶ້ມເພງໃໝ່ໄດ້ວາງໄວ້ເປັນປົງແລ້ວ ເພື່ອທຸກຄົນຈະໄດ້ເຫັນແລະເພື່ອຄົນທີ່ມີແນວຄິດດີໆຈະໄດ້ອອກຄວາມຄິດຄວາມເຫັນ ແລະເພື່ອທຸກຄົນຈະໄດ້ພ້ອມກັນຖວາຍ. ທີ່ປະຊຸມຍັງມີເວລາຫລາຍ ເພື່ອອໍລໍຳຄຳຕໍ່ວ່າຫລືຕອບຂໍ້ຂ້ອງໃຈຂອງສະມາຊິກ. ແຕ່ກໍບໍ່ເຫັນມີຂໍ້ຂັດຂ້ອງຫລືຄຳຖາມຢ່າງໃດເລີຍ ຈົນກວ່າຈະເຫັນປຶ້ມວາງຢູ່ເທິງຕັ້ງນຶ່ງ ຫລັງຈາກນັ້ນສຽງສົນທະນາຖືກຖຽງກໍເກີດຂຶ້ນຢ່າງອີກທຶກ. ຫົວໜ້ານັກຮ້ອງເປັນຜູ້ຕັດສິນໃຈຊື້ປຶ້ມເພງໃໝ່ ເປັນຜູ້ທີ່ຖືກໂຈມຕີໜັກກວ່າໝູ່.

ທີ່ຈິງແລ້ວ ບໍ່ແມ່ນເປັນນຳຊື້ປຶ້ມເພງໃໝ່. ເຊັ່ນດຽວກັບສີຂອງພົມທີ່ບູພື້ນ, ອາຈານກໍໄດ້ປະກາດມາເປັນເວລານານແລ້ວ ທຸກສິ່ງຢ່າງແມ່ນຂຶ້ນກັບແນວຄິດ. ແນວຄິດເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນຫລາຍ, ເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາຈະປັບປຸງຍາກເພາະເຮົາບໍ່ເຫັນກັບຕາ.

ເມື່ອພວກເຮົາຫາກຮູ້ດັ່ງນີ້ແລ້ວ ກໍຮູ້ໄດ້ໂລດວ່າໃນໂບດແມ່ນເປັນການຍາກທີ່ສຸດທີ່ຈະຫລີກລ້ຽງການຂັດແຍ້ງໄດ້. ພວກເຮົາເປັນມະນຸດທັມດາ ພວກເຮົາຢູ່ໃນສັງຄົມຂອງມະນຸດ ຢູ່ດ້ວຍກັນກັບຫລາຍຄົນ. ພວກເຮົາຕ້ອງເບິ່ງຕົນເອງວ່າສັງຄົມໃດທີ່ເໝາະສົມກັບເຮົາ ເບິ່ງເຖິງຄອບຄົວ ເບິ່ງເຖິງຮີດຄອງປະເພນີ, ເບິ່ງເຖິງຊົນຊັ້ນ, ແລະຕ້ອງເບິ່ງເຖິງປະວັດການສຶກສາດ້ວຍ. ບາງທຶຄົນໂບດກໍໄປມີສັງຄົມກັບຄົນທີ່ບໍ່ໄປໂບດ, ນີ້ກໍເປັນເຫດນຶ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ໂບດມີການຂັດແຍ້ງ.

ພຣະເຢຊູຄຣິດມີຄວາມຫວັງຈາກພວກເຮົາຫລາຍ. ໃນການສິ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງໄດ້ຊົງ ພັງທະລາຍກຳແພງທີ່ກົດຂວາງນັ້ນລົງ ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນ ແລະໄດ້ຮັບຄວາມເປັນອັນນຶ່ງອັນ ດຽວກັນໃນໂບດຂອງພຣະອົງ.

1. ເມື່ອກ່ອນຍັງຢູ່ໄກ: (ເອເຟໂຊ 2:11-13)

ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າຍັງມີຫລາຍຄົນທີ່ຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນການອັດສະຈັນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງນຳພວກເຮົາໃຫ້ເຂົ້າມາ ເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນຂອງພວກຍິວແລະພວກຕ່າງຊາດ. ປັດຜ່ານມາປະເທດຊາດຂອງພວກເຮົາກໍມີ ການແບ່ງຊັ້ນວັນນະຢູ່ແລ້ວ. ບໍ່ນານຜ່ານມານີ້ໃນຮ້ານອາຫານ ໂຕະສຳລັບຄົນຂາວນຶ່ງກໍມີແຕ່ຄົນຂາວນຶ່ງ ໂຕະຄົນດຳກໍຈະມີແຕ່ຄົນດຳປະປົນກັນບໍ່ໄດ້. ສມັຍກ່ອນໂບດຂອງຄົນຍິວຈະບໍ່ມີຄົນຕ່າງຊາດນຶ່ງຮ່ວມ.

ຄົນຍິວເບິ່ງພວກຕ່າງຊາດຕ່ຳ. ພວກທີ່ໄດ້ເຂົ້າພິທີຕັດກໍອວດອີ່ງວ່າຕົນເອງໄດ້ເຂົ້າພິທີຕັດແລະໄດ້ ເປັນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາຖືວ່າພວກຕ່າງຊາດເປັນຄົນນອກສາສນາ, ມີທາງດຽວທີ່ພວກຕ່າງຊາດ ຈະເຮັດໄດ້ກໍຄືຕ້ອງປ່ຽນສັນຊາດມາເປັນຍິວເສັຽກ່ອນ. ສຳລັບພວກຜູ້ຊາຍກໍຕ້ອງໄດ້ຜ່ານພິທີຕັດແລະປະຕິ ບັດຕາມພຣະບັນຍັດເສັຽກ່ອນ. ນີ້ຄືການແບ່ງແຍກຢ່າງຈະແຈ້ງ ແລະພວກຍິວກໍພູມໃຈໃນສິ່ງທີ່ພວກຕົນໄດ້ ເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້.

ໄປໂລໄດ້ເຕືອນພີ່ນ້ອງຕ່າງຊາດທີ່ມີຄວາມເຊື່ອທັງຫລາຍວ່າ ຈົ່ງຍຶດໝັ້ນຢູ່ໃນພຣະຄຣິດ. ຖ້າປາສ ຈາກພຣະຄິດແລ້ວຈະຮ່ວມໃນສັງຄົມຂອງຄົນທີ່ເຊື່ອບໍ່ໄດ້. ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີຊື່ຢູ່ໃນບັນຊີຂອງ “ອິສຣາເອນ” (2:12) ພວກເຂົາຈະເປັນຄົນຕ່າງຊາດເອງ, ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃຕ້ກົດບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ. ກົດບັນຍັດນີ້ ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ໄວ້ແກ່ອັບຣາຮາມ ແລະລູກຫລານຂອງທ່ານທຸກໆຄົນ ຊຶ່ງພວກຍິວໄດ້ກ່າວໄວ້. ຄົນຕ່າງ ຊາດບໍ່ມີສ່ວນໃນພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະບໍ່ມີຄວາມຫວັງໃນການສະເດັດມາຂອງພຣະເມຊີອາ. ພວກເຂົາບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົານະມັສການຫລາຍພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມຫວັງຫຍັງເລີຍກັບພຣະເຈົ້າ

ຄຳເວົ້າຕ່າງໆທີ່ຜ່ານມາຂ້າງເທິງນີ້ ພຣະເຢຊູປ່ຽນແປງທັງໝົດແລ້ວດຽວນີ້ ແຕ່ກ່ອນທ່ານຢູ່ໄກແຕ່ດຽວ ນີ້ພຣະເຢຊູໄດ້ນຳທ່ານເຂົ້າໃກ້ພຣະອົງແລ້ວ.(2:13) ຜູ້ທຳນວາຍໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ ມື້ນຶ່ງພຣະເຈົ້າຈະປະກາດ ໃຫ້ແກ່ຜູ້ຢູ່ໃກ້ແລະຢູ່ໄກ. (ອຊຍ 57:19) ຄຳສັນຍານີ້ສຳເຣັດໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ຄົນຕ່າງຊາດທີ່ເຄີຍຢູ່ ຫ່າງໄກ ພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳເຂົາເຂົ້າມາໃກ້ໂດຍພຣະໂລຫິດຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ແມ່ນແຕ່ຊົນຊາດຍິວຢ່າງດຽວ ແຕ່ ພ້ອມທັງຄົນຕ່າງຊາດແລະຄົນທົ່ວທັງໂລກດ້ວຍ.

2. ພຣະຄຣິດແມ່ນສັນຕິສຸກຂອງພວກເຮົາ: (ເອເຟໂຊ 2:14-18)

ໃນການຕາຍຂອງພຣະເຢຊູ ແມ່ນການທຳລາຍມ້າງກຳແພງກັນຣະຫວ່າງຄົນຍິວແລະຄົນຕ່າງຊາດ. ຄົນຕ່າງຊາດໄດ້ຖືກອະນຸຍາດໃຫ້ເຂົ້ານະມັສການໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານກຸງເຢຣູຊາເລັມໄດ້. ພຣະເຢຊູເປັນ ຜູ້ນຳສັນຕິສຸກມາສູ່ພວກເຮົາ, ພຣະອົງຊົງເປັນຜູ້ນຳທັງສອງຝ່າຍໃຫ້ເຂົ້າມາຫາກັນໃຫ້ເຂົ້າມາເປັນອັນນຶ່ງອັນ ດຽວກັນ. (2:14) ເມື່ອກ່ອນຄົນຍິວແລະຄົນຕ່າງຊາດກໍເປັນບໍລະປັກກັນ ທັງກົດບັນຍັດແລະທັງການຖືສິລ ແຕ່ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດມາແລ້ວພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າພວກເຮົາເປັນກາຍອັນດຽວກັນ ພວກເຮົາເປັນຄົນໃໝ່

ໃນພຣະອົງທຸກຄົນ ດັ່ງນັ້ນແຫລະພວກເຮົາຈຶ່ງເກີດມີສັນຕິສຸກ. (2:15) ແລະໂດຍໄມ້ກາງແຂນພຣະອົງຈຶ່ງ
ຊົງທຳລາຍການເປັນສັດຕູກັນ ການເປັນປໍຣະປັກຕໍ່ກັນ. ພຣະອົງມາປະກາດສັນຕິສຸກ ແກ່ຜູ້ຢູ່ໃກ້ແລະໄກ.
ພຣະອົງໃຫ້ພວກເຮົາທັງສອງມີໂອກາດໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດອົງດຽວກັນ. (2:18)

3. ພື້ນອງທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຢ່າງດຽວກັນ: (ເອເຟໂຊ 2:19-22)

ສອງປີຜ່ານມາ ພວກເຮົາໄດ້ມີໂອກາດຕ້ອນຮັບພື້ນອງໃໝ່ຢ່າງອົບອຸ່ນ. ລາວເປັນຄົນທີ່ມາຈາກທະ
ວີບເອເຊັຍ. ກ່ອນຈະແຕ່ງງານກັນ ພື້ນອງຂອງຜົວຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ແລ່ນເອກສານເປັນຢ່າງໃຫຍ່. ເພື່ອໃຫ້
ເປັນໄປຕາມຂັ້ນຕອນຂອງການປົກຄອງ. ຂັ້ນທຳອິດລາວຈະໄດ້ບັດຂຽວ ນີ້ກໍໝາຍຄວາມວ່າໄດ້ບັດຂຽວກໍ
ແມ່ນຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ, ຢູ່ໄດ້, ທຳງານໄດ້ ແຕ່ຍັງບໍ່ທັນເຕັມສ່ວນເໝືອນຄົນອະເມຣິກາ.

ແຕ່ວ່າຮາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ຄົນຢິວແລະຄົນຕ່າງຊາດ ພວກເຮົາໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານບໍຣິ
ສຸດອົງດຽວກັນ. ທຳນອງດຽວກັນ ພວກເຮົາກໍຖືກສ້າງຂຶ້ນມາໃນຄອບຄົວດຽວກັນ ພວກເຮົາເປັນຄອບຄົວ
ແຫ່ງຄວາມເຊື່ອດ້ວຍກັນ ພວກເຮົາບໍ່ມີສັນຊາດຣະດັບນຶ່ງຣະດັບສອງ ພວກເຮົາມີຣະດັບດຽວ. ພວກເຮົາມີ
ຮາກຖານດຽວຄືພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາເປັນໂຄງຮ່າງທີ່ຕໍ່ສູ້ເຂົ້າຫາກັນ ແລະຈະ
ເຮັດໃນພຣະເຢຊູພຽງຜູ້ດຽວ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ຄວາມແຕກຕ່າງຮະຫວ່າງຄົນຢິວແລະຄົນຕ່າງຊາດຄົງບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງສຳລັບພວກເຮົາໃນ
ສມັຍນີ້ ແຕ່ວ່າໃນຫລາຍສັຕວັດທີ່ຜ່ານມາແມ່ນມີຄວາມໝາຍຫລາຍ. ແຕ່ປັດຈຸບັນນີ້ພວກເຮົາກໍຍັງເຫັນຢູ່.
ຢ່າງໃດກໍແລ້ວແຕ່ ການແບ່ງແຍກຂັ້ນອາຍຸ ເຊື່ອຊາດ ເສຖກິດການຄ້າ ພວກເຮົາຍັງມີຢູ່ທົ່ວໄປ.

ພຣະເຢຊູສິ້ນພຣະຊົນກໍເພື່ອທັບມ້າງກຳແພງທີ່ຂວາງກັນຮະຫວ່າງຄົນຢິວແລະຄົນຕ່າງຊາດ. ພວກ
ເຮົາໄດ້ພົບຄວາມເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນໃນການນະມັສການຮ່ວມກັນ. ພວກເຮົາເປັນອັນດຽວກັນໃນການ
ປ່າວປະກາດພຣະເຢຊູ ແລະປະກາດຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ. ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນພວກເຮົາ.
ການຄົນພຣະຊົນຢູ່ໃນຖ້ຳມາກາງພວກເຮົາໃຫ້ພວກເຮົາປະກາດ ພວກເຮົາສາມາດກ້າວໄປສູ່ການຝຶກຝົນໃນ
ຄວາມເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນ, ຝຶກຝົນການໃຫ້ອະພິຍ ແລະການຄົນດີ. ພວກເຮົາຄວນເອົາຕົວຢ່າງຂອງ
ພຣະເຢຊູຄຣິດ. ພວກເຮົາສາມາດອະທິຖານເພື່ອກັນແລະກັນ ເພື່ອການເຕີບໃຫຍ່ຂອງໂບດ.

ຄຳຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງຄວາມເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນຈຶ່ງເປັນສິ່ງທ້າທາຍໃນໂບດຂອງພວກເຮົາ? ຖ້າຂາດສິ່ງ
ນີ້ແລ້ວ ໂບດຂອງພວກເຮົາຈະເປັນຢ່າງໃດໃນການປ່າວປະກາດ?
2. ເມື່ອພວກເຮົາກ່າວຕ້ອນຮັບດ້ວຍຄວາມອົບອຸ່ນ, ພວກເຮົາໝາຍຄວາມແນວນັ້ນແທ້ບໍ່? ຖ້າຢ່າງນັ້ນ
ຍັງມີຫຍັງມາຂວາງກັນຢູ່?

3. ສົມມຸດວ່າພວກເຮົາຈະກໍ່ສ້າງໂບດດ້ວຍກັນ ພວກເຮົາຈະສ້າງອັນໃດກ່ອນ? ເອເຟໂຊ 2:22 ແມ່ນຫຍັງຈະເປັນສິ່ງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ໂບດເຕີບໂຕໄດ້?

4. ສິ່ງໃດທີ່ພວກເຮົາຄວນຈະຕັດອອກເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຂັດຂວາງການເຕີບໃຫຍ່ໃນສັງຄົມຄຣິສຕຽນຂອງພວກເຮົາ? ເຮັດຢ່າງໃດຄົນທັງຫລາຍຈຶ່ງຈະໄດ້ຍິນສຽງປ່າວປະກາດເຣື່ອງພຣະເຢຊູຄຣິດ?

ບພ

ບົດຮຽນທີ 4

ການປະກາດ, ຄວາມຕ້ອງການຂອງຄຣິສຕະຈັກ

<u>ຂໍ້ພຣະຄັມພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ເອເຟໂຊ 3
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄັມພິ:</u>	ເອເຟໂຊ 3
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກປະກາດ, ຄຣິສຕະຈັກຕ້ອງການພຽງຈາກພຣະເຈົ້າ ເພື່ອໃຫ້ຄວາມຮັກຂອງອົງພຣະຄຣິດດຳລົງຢູ່ໃນຊີວິດຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອ.
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ພວກເຮົາຈຳເປັນອ້ອນວອນອະທິຖານຫຍັງແດ່ເພື່ອຄຣິສຕະຈັກຂອງພວກເຮົາ?
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:</u>	ເພື່ອສຳຣວດກວດເບິ່ງວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກປະກາດແລະຊອກຫາທາງເພື່ອຄຣິສຕະຈັກຈະມີພຽງເຮັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນໃຫ້ສຳເລັດ.

ບົດນຳ

ໜ້າທີ່ຂອງຄຣິສຕະຈັກຄືໃຫ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດ ສິ່ງນັ້ນຄວນເປັນສິ່ງເຕືອນໃຈພວກເຮົາໃຫ້ອ້ອນວອນອະທິຖານເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າປະທານກຳລັງ, ຄວາມຮັກ, ແລະເຮັດໃຫ້ແຜນການສຳເລັດ.

ຂ້າພະເຈົ້າຢາກຟັງເລື່ອງຂອງຄົນໃດຄົນໜຶ່ງຊຶ່ງຊີວິດຂອງເຂົາໄດ້ຖືກປ່ຽນໄປຍ້ອນຂ່າວປະເສີດເຊັ່ນ: ຄົນເຄີຍຂາຍຢາເສບຕິດກາຍມາເປັນຜູ້ບົວລະບັດ, ຄົນຂີ້ເຫລົ້າໄດ້ຖືກແກ້ວເຫລົ້າແລ້ວຖືພຣະຄັມພິມາອ່ານແລະເທສນາໃຫ້ຄົນອື່ນຟັງ, ຄົນອິສລາມກາຍເປັນສາສນາທູດຂອງພຣະຄຣິດ-ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມຍິນດີໃນເມື່ອໄດ້ຍິນອຳນາດຂອງຂ່າວປະເສີດໄດ້ຊ່ອຍຊີວິດຂອງຄົນໃຫ້ອອກຈາກຄວາມຜິດບາບ. ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າບໍ່ມີໃຜຊົ່ວເກີນໄປ. ພວກເຮົາຜູ້ເປັນສະມາຊິກຂອງຄຣິສຕະຈັກມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ພຣະຄຸນທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ. ແມ່ນແທ້ພຣະເຈົ້າອາດໃຊ້ເທວະດາ ຫລືຂຽນຂ່າວດີໃນທ້ອງຟ້າ, ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ເອີ້ນເອົາພວກເຮົາໃຫ້ເປັນຄົນເທສນາເລື່ອງຂ່າວປະເສີດຂອງອົງພຣະເຢຊູຕໍ່ໂລກນີ້ ເຖິງແມ່ນພວກເຮົາຈະເປັນຄົນອ້ອນແຮງແລະໄຮ້ປັນຍາ. ການປະກາດທີ່ສຳເລັດໄດ້ກໍຕ້ອງອາສັຍພຽງແລະພຣະສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຫດສັນນັ້ນ, ພວກເຮົາຄວນຊູເຄົາລົງອະທິຖານເພື່ອການປະກາດນີ້.

ໃນບົດ 3 ອາຈານໂປໂລເວົ້າເຖິງຕົນເອງ “ເປັນຄົນໂທດຂອງພຣະຄຣິດເພື່ອພວກຕ່າງຊາດ” (ອຟຊ 3: 1). ການທີ່ອາຈານໂປໂລມີນ້ຳໃຈຢາກເທສນາຕໍ່ຄົນຕ່າງຊາດເປັນເຫດໃຫ້ເພິ່ນໄດ້ຖືກຕິດຄຸກ. ພວກຍິວໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ແລະຫາເລື່ອງວ່າອາຈານໂປໂລໄດ້ນຳຄົນຕ່າງຊາດເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ (ກຈກ 21:27-32). ທີ່ສຸດເຫັນວ່ານັ້ນບໍ່ເປັນຄວາມຈິງ ແຕ່ອາຈານໂປໂລມີຄວາມຮັກຕໍ່ພວກຕ່າງຊາດຕ່າງທາງ. ເຖິງຈະມີບັນ

ຫາອາຈານໂປໂລກໍຍັງບໍ່ໄດ້ຢຸດປະກາດ ເພິ່ນຍິ່ງເພີ່ມປະກາດເຣື່ອງ “ເລິກລັບ” ຊຶ່ງຜູ້ປະກາດພຣະທັມແລະມະຫາປະໂລຫິດຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈໄດ້. ພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າໃຫ້ພວກອິສຣາເອັນໄດ້ພົ້ນເທົ່ານັ້ນ; ພຣະເຈົ້າຢາກໃຫ້ຄົນທັງໂລກໄດ້ພົ້ນຈາກບາບກັມຂອງພວກເຂົາ. ອາຈານໂປໂລເຂົ້າໃຈດີທີ່ວ່າຂ່າວປະເສີດມາຫາພວກຍິວກ່ອນ ພວກຕ່າງຊາດເປັນໜີ້ ແຕ່ເປັນສະມາຊິກດຽວກັນໃນຮ່າງກາຍຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ (ອຟຊ 3:6). ການທີ່ຈັບເອົາອາຈານໂປໂລໃສ່ຄູກບໍ່ສາມາດໃຫ້ເພິ່ນຢຸດປະກາດເທສນາເຣື່ອງຂອງອົງພຣະຄຣິດເຈົ້າ.

ອາຈານໂປໂລບໍ່ໄດ້ຖືວ່າການປະກາດນັ້ນເປັນພາຣະທັມແຕ່ຢ່າງໃດ ແຕ່ເປັນຂອງພຣະຣາຊທານຈາກພຣະເຈົ້າຕ່າງຫາກ. ສໍາລັບອາຈານໂປໂລແລ້ວການມີໂອກາດໄດ້ເທສນາຕໍ່ຄົນຕ່າງຊາດເປັນພຣະກະຣຸນາຈາກພຣະເຈົ້າ. ໃນເອເຟໂຊ 3 ອາຈານໂປໂລໄດ້ເວົ້າເຖິງສອງຄັ້ງເຣື່ອງຮັບຜິດຊອບພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ (3:2,9). ຈາກພາສາກຣິກຄໍາວ່າຮັບຜິດຊອບແມ່ນເວົ້າເຖິງການເບິ່ງແຍງສິ່ງຂອງຫລືມໍຣະດົກ ໃຫ້ດີ-ຄືເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບເບິ່ງແຍງແທນເຈົ້າຂອງເວລາເພິ່ນບໍ່ຢູ່ຈົນເພິ່ນກັບຄືນມາ. ນັ້ນແມ່ນການຮັບຜິດຊອບທີ່ອາຈານໂປໂລມີຄືໃຫ້ເທສນາຕໍ່ຄົນຕ່າງຊາດ.

ການຮັບຜິດຊອບພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງອາຈານໂປໂລຄົນດຽວ ແຕ່ແມ່ນຂອງຄຣິສຕະຈັກຮ່ວມກັນ. ພວກເຮົາເປັນໜີ້ພຣະຄຸນຄືໃຫ້ປະກາດເຣື່ອງຂອງອົງພຣະຄຣິດໄປຫາຜູ້ຍັງບໍ່ໄດ້ຍິນທົ່ວໂລກ. ພຣະປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເປີດເຜີຍໃນຄຣິສຕະຈັກໃຫ້ປະກາດຕໍ່ “ຜູ້ປົກຄອງ ຜູ້ມີອໍານາດໃນສວັນສະຖານ” (ອຟຊ 3:10). ຜ່ານທາງຄຣິສຕະຈັກພຣະເຈົ້າໄດ້ເປີດເຜີຍເຣື່ອງຂອງພຣະອົງເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງມະນຸດເຮົາດີຂຶ້ນ. ເທວະດາແລະມານໄດ້ຮູ້ເຖິງອໍານາດຂອງພຣະເຈົ້າຄືເຮັດໃຫ້ຄົນຜິດບາບກາຍເປັນຄົນດີຢ່າງສົມບູນໄດ້. ເຖິງແມ່ນໄມ້ກາງແຂນອາດເປັນສິ່ງໂງ່ສໍາລັບຊາວໂລກ ແລະຜູ້ມີອໍານາດ, ແຕ່ຄຣິສຕະຈັກຜູ້ມີຊັບຊະນະຈໍາເປັນຕ້ອງປະກາດພຣະປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ທຸກຄົນຮູ້. ມັນເປັນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າແຕ່ດຶກດໍາບັນ : ຄືພຣະອົງຢາກໃຫ້ຄົນທຸກຊາດທຸກພາສາໃນໂລກຜູ້ຖືກໂຖ່ໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງພຣະສະໄຫວສີຂອງພຣະເຈົ້າ.

ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສໍາເຣັດລົງດ້ວຍອົງພຣະຄຣິດ, ຜ່ານທາງພຣະຄຣິດພວກເຮົາສາມາດເຂົ້າໄປຫາພຣະເຈົ້າໄດ້ດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈ (ອຟຊ 3:12). ຄໍາເວົ້າທີ່ອາຈານໂປໂລໃຊ້ໃນຂໍ້ 12 ໃນພາສາກຣິກນັ້ນພວກເຮົາໄດ້ໃຊ້ສົນທະນາລະຫວ່າງເພື່ອນສນິດ ຄືໃນການສົນທະນາຢ່າງເປີດເຜີຍ, ສັດຊື່, ແລະຈິງໃຈ. ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ຢູ່ໃກ້ຊິດເພື່ອນສນິດພວກເຮົາກໍສະບາຍໃຈ ບໍ່ຕ້ອງຍ້ານວ່າເພື່ອນຈະເຂົ້າໃຈຜິດ. ອົງພຣະເຢຊູກ່າວວ່າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຖືວ່າເປັນຄົນໃຊ້, ແຕ່ເປັນເພື່ອນ (ໂຍຮັນ 15:15). ພວກເຮົາບໍ່ຍ້ານທີ່ຈະເຂົ້າໄປຫາພຣະເຈົ້າເໝືອນດັ່ງຄົນໃຊ້ເຂົ້າໄປຫາພາຍອີກ. ພວກເຮົາສາມາດເຂົ້າໄປຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງໝັ້ນໃຈເໝືອນເຂົ້າໄປຫາເພື່ອນສນິດ. ຄວາມຮູ້ສຶກມີເສຣີພາບແລະກ້າຫານນັ້ນຄວນເປັນສິ່ງກະຕຸ້ນໃຈໃຫ້ພວກເຮົາອະທິຖານອ້ອນວອນເພື່ອຄຣິສຕະຈັກເປັນປະຈໍາ.

1. ຄໍາອ້ອນວອນຂໍພລັງ: (ເອເຟໂຊ 3:14-21)

ໃນບົດ 3:14 ຂອງເອເຟໂຊອາຈານໂປໂລໄດ້ຫວນກັບຄືນໄປຫາຂໍ້ 1 ອີກ. ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າຄຣິສຕະຈັກຖືກສ້າງເໝືອນຕຶກເພື່ອໃຫ້ອົງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດສະຖິດຢູ່ນໍາ (ອຟຊ. 2:22) ຂໍ້ນີ້ໄດ້ເປັນເຫດໃຫ້ອາຈານ

ໂປໂລເລີ້ມອະທິຖານເພື່ອຄຣິສຕະຈັກໃນ ຂໍ້ 14. ເພິ່ນໄດ້ອະທິບາຍເຖິງວິທີທຳຕົວອະທິຖານຄືໃຫ້ ຄູເຄົາລົງ ຫລື ນ້ອມຕົວລົງ. ຕາມປົກກະຕິແລ້ວພວກເຮົາຮູ້ຈັກດີເວລາອ້ອນວອນໃຫ້ຄູເຄົາລົງ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກ ຍິວໄດ້ປະຕິບັດ. ຜູ້ຊາຍຍິວມັກຍືນອ້ອນວອນ. ແຕ່ຮູ້ວ່າການຄູເຄົາລົງໝາຍເຖິງການໃຫ້ກຽດແລະນັບຖື. ໃຫ້ຈຳເອົາໄວ້ວ່າພວກເຮົາສາມາດເຂົ້າໄປຫາພຣະເຈົ້າເໝືອນເໝືອນແຕ່ຢ່າລືມໄປວ່າພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ.

ອາຈານໂປໂລຂຶ້ນຕົ້ນອະທິຖານໃຊ້ຄຳເວົ້າວ່າພຣະບິດາ, “ເພາະທຸກຄົນໃນໂລກນີ້ມາຈາກພຣະອົງ (3:15). ການມີຊີວິດໃນພຣະຄັມພິສຳຄັນຫລາຍ, ເໝືອນກັບຊີວິດຂອງຄົນ. ຊື່ກໍ່ມີຄວາມໝາຍເລິກໃນພາສາ ກຣີກຄືກັນ. ບາງຄົນເຊື່ອວ່າການຮຽນຮູ້ຊື່ຂອງວິນຍານສາມາດໄລ່ຜິດໄດ້. ວິນຍານຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າເປັນພຣະ ຜູ້ສ້າງໂລກຈັກກະວານ ມະນຸດທຸກຄົນໃນໂລກນີ້ຕ້ອງຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະອົງມີອຳນາດ ເໜືອວິນຍານທັງຫລາຍ. ການອ້ອນວອນຄວນໃຫ້ອອກຈາກໃຈເພາະເຮົາຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າເປັນໃຜ. ເມື່ອພວກ ເຮົາໄດ້ອ້ອນວອນເພື່ອຄຣິສຕະຈັກ ພວກເຮົາໄດ້ເຂົ້າມາຊ້ອງພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ມີຄວາມຮັກ ແລະມີ ອຳນາດເໜືອກວ່າທຸກສິ່ງ.

ອາຈານໂປໂລໄດ້ອ້ອນວອນວ່າ “ຕາມຄວາມອຸດົມສົມບູນແຫ່ງພຣະສະໜາສີຂອງພຣະອົງ ໂດຍເດດ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ (3:16). ສິ່ງຄຳຄັນທີ່ອາຈານໂປໂລໃຊ້ຂຽນຈິດໝາຍນີ້ແມ່ນເພິ່ນໄດ້ໃຊ້ຄຸນນາມ ຊຶ່ງເປັນຫລາຍນາມໃນຕອນນີ້. ພວກເຮົາມັກອ້າງວ່າເຄີຍອ້ອນວອນຢ່າງນີ້ເປັນສ່ວນຕົວ ແຕ່ຕົວຈິງແລ້ວ ການທີ່ປະສົບກັບພຣະກຳລັງຂອງພຣະເຈົ້າທາງດ້ານຈິດວິນຍານນັ້ນແມ່ນຢູ່ຮ່ວມກັບຄົນຫລາຍຄົນໃນຄຣິສ ຕະຈັກ. ອາຈານໂປໂລອ້ອນວອນເພື່ອພວກເຮົາໃຫ້ໄດ້ຮັບກຳລັງສ່ວນເລິກໃນຈິດໃຈ ຫລືຈິດໃຈໄດ້ສົນທະ ນາກັບພຣະເຈົ້າ ແລະສືບຕໍ່ເປັນພາກສ່ວນໃນຖານະພຣະເຈົ້າຊຶ່ງສ້າງຂຶ້ນມາໃໝ່. ອັນນີ້ບໍ່ແມ່ນອ້ອນວອນ ອະທິຖານບໍ່ເຕັມຮ້ອຍເປີເຊັນ. ໃນບົດນີ້ອາຈານໂປໂລໄດ້ອະທິບາຍຢ່າງຍືດຍາວເຖິງພຣະສະໜາສີອັນຮຸ່ງ ເຮືອງຂອງພຣະເຈົ້າ. (ເບິ່ງ ບົດຮຽນທີ 1). ຕອນນີ້ອາຈານໂປໂລໄດ້ອະທິຖານເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ປະສົບ ກັບກຳລັງດ້ານວິນຍານຕາມຄວາມສົມບູນຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນຍາມຮ້ອນ ເມື່ອມີຄົນໃຊ້ໄຟຟ້າຫລາຍບາງ ເທື່ອໄຟຟ້າກໍ່ມອດ. ແຕ່ໃນພຣະເຈົ້າກຳລັງຂອງພຣະອົງບໍ່ເຄີຍໝົດຈັກເທື່ອ. ຄຣິສຕະຈັກກໍ່ໄດ້ຮັບກຳລັງ ຈາກພຣະເຈົ້າໂດຍກົງ.

ພຣະເຈົ້າໃຫ້ພລັງແກ່ພວກເຮົາ ເພື່ອອົງພຣະຄຣິດຈະໄດ້ສະຖິດຢູ່ໃນໃຈດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ. (3:17). ສິ່ງນີ້ແມ່ນເວົ້າເຖິງຄົນສ່ວນຮວມໃນຄຣິສຕະຈັກ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະຖິດຢູ່ນຳຜູ້ທີ່ເຊື່ອດ້ວຍອົງພຣະວິນຍານ, ແຕ່ອົງພຣະຄຣິດໄດ້ສະຖິດນຳພວກເຮົາເມື່ອພວກເຮົາມາຮວມກັນກັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອເປັນກຸ່ມໃຫຍ່. ພວກເຮົາບໍ່ ພຽງແຕ່ສາມາດປະສົບກັບອຳນາດຂອງອົງພຣະຄຣິດສ່ວນຕົວແຕ່ສາມາດຮັບພລັງເໝືອນທີມຂອງນັກກີລາ. ຮ່າງກາຍຂອງພຣະຄຣິດກໍ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ເຊື່ອຫລາຍຄົນມາເຕົ້າໂຮມກັນ ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ເຂົ້າໃຈຄົບເຖິງອຳ ນາດຂອງອົງພຣະຄຣິດຜູ້ຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍ ແລະຍັງຊົງພຣະຊົນຢູ່ໃນຖ້ຳມາກາງພວກເຮົາ.

ອາຈານໂປໂລອ້ອນວອນເພື່ອພວກເຮົາ “ພ້ອມກັບໄພ່ພົນທັງປວງຂອງພຣະອົງເຖິງຄວາມກວ້າງ, ຄວາມ ຍາວ, ຄວາມສູງແລະຄວາມເລິກ ທັງຈະຮູ້ຈັກຄວາມຮັກຂອງພຣະຄຣິດຊຶ່ງເກີນຄວາມຮູ້ ເພື່ອທ່ານທັງຫລາຍ ຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຕັມບໍລິບູນຂອງພຣະເຈົ້າທຸກປະການ.” (3:18-19). ການຮູ້ຈັກຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ນັ້ນໄດ້ປ່ຽນສະພາບການໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ. ຄວາມຮັກທີ່ເຮັດໃຫ້ອົງພຣະເຢຊູຍອມທົນຕໍ່ໄມ້ກາງແຂນ ນັ້ນເປັນຄວາມຮັກອັນບໍ່ມີຂອບເຂດ. ການຮູ້ຈັກພຣະຄັມພິດີກວ່າຄວາມຮູ້ແລະຄວາມສລາດທຸກຢ່າງ ຊຶ່ງ

ເປັນຄວາມຮູ້ວ່າເຮົາຖືກສ້າງຂຶ້ນຈາກພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍພຣະບັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າພຣະອົງປະທານໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ຈັກພຣະອົງເກີນຄວາມຮູ້ທຸກຢ່າງ- ເຫັນຄວາມຮັກອັນໃຫຍ່ແລະເລິກຂອງອົງພຣະຄຣິດ. ດ້ວຍການຮູ້ຈັກ ແລະປະສົບກັບຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຮົາຮູ້ຈັກຄົບບໍລິບູນເຖິງເລື່ອງຂອງພຣະເຈົ້າ. (3:19). ນີ້ເປັນເຫດໃຫ້ພວກເຮົາຕ້ອງຮ່ວມແຮງກັນປະຕິບັດ. ການທີ່ຮູ້ຈັກຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຄົບບໍລິບູນບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້ຄົນດຽວ. ບາງຄັ້ງພວກເຮົາເຂົ້າໃຈໄດ້ດີເລື່ອງພຣະເຈົ້າເມື່ອພວກເຮົາຢູ່ຮ່ວມກັນກັບຄົນອື່ນຜູ້ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ. ໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ຢູ່ໄກຈາກຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ; ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈເມື່ອຄົນອື່ນມີພຣະຄຸນຕໍ່ເຮົາເມື່ອເຮົາໄດ້ເຮັດຜິດ; ພວກເຮົາປະສົບກັບຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຊຶ່ງຜ່ານຈາກຊີວິດຂອງເຮົາໄປຫາຄົນອື່ນຜູ້ທີ່ພຣະອົງຮັກຄືກັນ. ຖ້າຢາກຮູ້ຈັກຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າແທ້ຈິງເປັນຕ້ອງໃຫ້ທຸກຄົນໃນຄຣິສຕະຈັກພ້ອມກັນເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວ.

ອາຈານໂປໂລສລູບຄໍາອ້ອນວອນດ້ວຍກ່າວເຖິງການຍົກຍ້ອງສັນເສີນພຣະເຈົ້າ: “ຂໍໃຫ້ພຣະກຽດຈິ່ງມີແກ່ພຣະອົງ ຜູ້ຊົງຮິດສາມາດກະທຳນອກເໜືອສາອະພັດ ຫລືຊົງສາມາດກະທຳເໜືອກວ່າທີ່ພວກເຮົາຈະຂໍຫລືຄິດໄດ້ ຕາມຮິດອຳນາດກຳລັງດຳເນີນຢູ່ພາຍໃນຕົວເຮົາທັງຫລາຍ. ຈິ່ງຖວາຍພຣະກຽດແກ່ພຣະອົງໃນຄຣິສຕະຈັກແລະໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ ທຸກຊົ່ວອາຍຸຄົນຕລອດໄປເປັນນິດ! ອາແມນ. (3:20-21). ຢ່າຖືວ່າການທູນຂໍນຳພຣະເຈົ້ານັ້ນເປັນການຂໍຫລາຍເກີນໄປ. ພຣະຄຸນແລະຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງຕໍ່ຄຣິສຕະຈັກນັ້ນມີມາກຫລາຍເກີນຄວາມນຶກຄິດຂອງພວກເຮົາ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບພາອະໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງເພື່ອໃຫ້ປະກາດພຣະກຽດຕິຄຸນຕລອດໄປ. ນັ້ນເປັນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບດ້ວຍຄວາມຍິນດີທີ່ຈະໃຫ້ພຣະກຽດແດ່ພຣະອົງ.

ເລື່ອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ໃນຖານະເປັນຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງພວກເຮົາແມ່ນການຍົກຍ້ອງໃຫ້ກຽດແດ່ພຣະອົງໂດຍການປະກາດແລະເປັນພະຍານທີ່ດີ. ເປັນໜ້າທີ່ຈິງເປັນຕ້ອງອາສັຍພຣະກຳລັງຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະອົງເທົ່ານັ້ນສາມາດໃຫ້ໄດ້ແຕ່ອົງດຽວ. ແມ່ນແທ້ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຈະຊອກຫາອົງພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ດ້ວຍຕົວເຮົາເອງ. ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈສ່ວນເລິກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຈົນພວກເຮົາມີຄວາມສັມພັນຕໍ່ກັນດີຂຶ້ນ. ພວກເຮົາມີໜ້າທີ່ ແຕ່ເຫັນວ່າການປະກາດຂ່າວປະເສີດນັ້ນໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເປັນຜູ້ເຮັດ ຊຶ່ງພວກເຮົາສາມາດເຮັດໃຫ້ແຜນການນີ້ສຳເລັດໄດ້ດ້ວຍການຮ່ວມມືຮ່ວມແຮງໃຈນຳກັນ.

ການປະກາດຂ່າວປະເສີດນັ້ນຕ້ອງເລີ່ມດ້ວຍການອ້ອນວອນ. ອ້ອນວອນເປັນສິ່ງຜູກພັນລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາ, ແລະຕໍ່ກັນແລະກັນ. ໃນເມື່ອພວກເຮົາອ້ອນເພື່ອຄຣິສຕະຈັກ ພວກເຮົາໄດ້ເຂົ້າໄປໃນພຣະພັກຂອງພຣະອົງຢ່າງພົ້ນໃຈຜູ້ເປັນພຣະບິດາ ແລະເປັນພຣະຜູ້ສ້າງ. ພວກເຮົາໄດ້ອ້ອນວອນເພື່ອໃຫ້ມີພລັງຄວາມຮູ້ ແລະເຂົ້າໃຈອັນເລິກຊຶ່ງເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ໂຫລໄປສູ່ຊີວິດຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອທັງຫລາຍ. ການເຮັດໃຫ້ໜ້າທີ່ຂອງຄຣິສຕະຈັກສຳເລັດໄດ້ກໍຕ້ອງອາສັຍພລັງຈາກພຣະເຈົ້າແລະຄວາມຮັກຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອສະແດງອອກມາໂດຍການຮ່ວມໄມ້ ຮ່ວມມືແລະຮ່ວມຈິດໃຈດ້ວຍກັນ.

ຄຳຖາມ

1. ຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານມີໜ່ວຍປະກາດບໍ່? ທ່ານຈະເປັນພາກສ່ວນຂອງໜ່ວຍປະກາດໄດ້ແນວໃດ?
2. ທ່ານເຊື່ອວ່າເປັນຄວາມຈິງບໍ່ວ່າມີບາງຢ່າງພວກເຮົາເຂົ້າໃຈ ແລະປະສົບການເຮືອງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ນັ້ນເພາະທ່ານເປັນພາກສ່ວນຂອງກຸ່ມຜູ້ທີ່ເຊື່ອ? ເປັນຫຍັງ?
3. ວິທີໃດທ່ານສາມາດປະສົບກັບພລັງແລະພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ຄຣິສຕະຈັກ?
4. ຄວາມເຂົ້າໃຈຕໍ່ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຜູ້ກັບເຮັດໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີພລັງແນວໃດ?
5. ມີຄວາມແຕກຕ່າງແນວໃດເວລາທ່ານໄດ້ອ້ອນວອນເພື່ອຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານໃຫ້ຮູ້ຈັກວ່າພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາເປັນ, “ຜູ້ຊົງຮິດສາມາດກະທຳເໜືອສາຣະພັດ” (ອຟຊ 3:20).

ບວ

ບົດຮຽນທີ 5

ຄຣິສຕະຈັກໄດ້ເຮັດໜ້າທີ່ສໍາເຣັດລົງ

ຂໍ້ພຣະຄັມພິສໍາລັບບົດຮຽນນີ້:	ເອເຟໂຊ 4
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄັມພິ:	ເອເຟໂຊ 4
ຈຸດສໍາຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ຄຣິສຕະຈັກຈໍາເປັນຕ້ອງມີຊີວິດຢູ່ໃຫ້ສົມກັບໄດ້ຖືກເອີ້ນໃຫ້ເປັນຮ່າງກາຍຂອງອົງພຣະຄຣິດ.
ຄໍາຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານໄດ້ສະແດງຄຸນສົມບັດອອກມາຢ່າງໃດໃນຖານະເປັນຮ່າງກາຍຂອງອົງພຣະຄຣິດ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອສໍາຣວດກວດເບິ່ງຄຸນສົມບັດແລະການສະແດງຕົວອອກມາວ່າຄຣິສຕະຈັກເປັນຮ່າງກາຍຂອງອົງພຣະຄຣິດ.

ບົດນໍາ

ພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນຄຣິສະຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ຮ່ວມໄມ້ຮ່ວມມືກັນໃນຄວາມສາມັກຄີທັມກັນແລະການຮັບໃຊ້, ໂດຍເອົາຕົວຢ່າງຂອງອົງພຣະຄຣິດ.

ຂ້າພະເຈົ້າຍັງມີຈິດໝາຍຈາກແມ່ເຖົ້າໃຫຍ່ໄດ້ຂຽນໄປຫາແມ່ຂອງເພິ່ນລົງວັນທີ 31 ເດືອນ ກໍຣະກະດາ ປີ 1899 ໃນຈິດໝາຍນັ້ນເພິ່ນໄດ້ເວົ້າເຖິງການເດີນທາງໄປຍັງມື້ນັ້ນໂດຍຂີ່ມ້າໄປຕາມຮ່ອມພູຈາກຮັດຈໍເຈັງໄປຫາຮັດຄາໂລລີນາ. ມີຫລາຍຢ່າງທີ່ມີຄ່າເວລາເພິ່ນເວົ້າເຖິງຄຣິສຕະຈັກ: “ໄດ້ໄປຮ່ວມປະຊຸມວານນີ້ອາຈານສະໂຕນໄດ້ເທສນາ ມີຄົນຫລາຍສົມຄວນໄປຮ່ວມ, ຄິດວ່າມີປະມານ 25-30 ຄົນ, ໄດ້ຍິນເພງມ່ວນຢ່າງບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນມາກ່ອນ. ພໍເຖົ້າໃຫຍ່ກ່າວວ່າເພິ່ນບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນຮ້ອງເພງມ່ວນປານນັ້ນຈັກເທື່ອ.” ນັ້ນແຫລະເປັນທັສນະຂອງຊາຍໜຸ່ມອາຍຸ 17 ປີກ່ຽວກັບຄຣິສຕະຈັກໃນປີ 1899. ໃຫ້ທ່ານລອງວາດພາບໃນສມອງວ່າຄຣິສຕະຈັກຫລັງຈາກອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສິ້ນພຣະຊົນ 30 ປີຕໍ່ມານັ້ນຈະເປັນຢ່າງໃດ?

ຄຣິສຕະຈັກໃນເມືອງເອເຟໂຊທຸກຄົນຈະເປັນຍົວຫລືຄົນຕ່າງຊາດພວກເຂົາໄດ້ປະຊຸມກັນໃນບ້ານເພື່ອຈະຊອກທາງສ້າງຄວາມສາມັກຄີທັມກັບພຣະເຈົ້າແລະຕໍ່ກັນແລະກັນ. ພວກເຂົາມີຄວາມຍິນດີຫລາຍທີ່ໄດ້ຮັບຈິດໝາຍຈາກອາຈານໂປໂລຜູ້ເປັນອັດສາວິກຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່. ພວກເຂົາໄດ້ອ່ານເຖິງເຣື່ອງຫລັກຄວາມເຊື່ອແລະເຣື່ອງຂອງພຣະເຈົ້າໃນບົດ 1-3, ແລະໃນທີ່ສຸດພວກເຂົາກໍໄປອ່ານເຖິງເຣື່ອງການດໍາລົງຊີວິດ. ຄໍາສອນທີ່ແລກໃນບົດ 4 ແມ່ນຈົ່ງດໍາລົງຊີວິດໃຫ້ສົມກັບຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນເອົາແລະໃຫ້ສົມກັບຜູ້ຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ອາຈານໂປໂລກ່າວວ່າການມີຊີວິດຢ່າງນີ້ເປັນສິ່ງຈໍາເປັນທີ່ສຸດ. ຕໍ່ໄປພວກເຂົາໄດ້ອ່ານເຖິງເຣື່ອງການເປັນນໍ້ານຶ່ງໃຈດຽວກັນ, ຂອງພຣະຣາຊທານ, ການຈະເຣີນໃນດ້ານຈິດວິນຍານ, ທັມມະຈະຣີ

ຍາ, ຊີວິດຄອບຄົວ, ແລະເຮືອງອື່ນໆອີກດ້ວຍ. ນີ້ເປັນສິ່ງເລີ່ມຕົ້ນໃນການປະກາດຂ່າວປະເສີດ: “ໃຫ້ດໍາເນີນຊີວິດໃຫ້ສົມກັບພວກທ່ານໄດ້ຖືກເອີ້ນເອົາແລ້ວ” (ອຟຊ 4:1).

1. ຄຣິສຕະຈັກເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນ: (ເອເຟໂຊ 4:1-6)

ຊີວິດຄຣິສະຕຽນເລີ່ມຈາກການເອີ້ນໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນໂດຍທາງອົງພຣະເຢຊູ ຊຶ່ງເປັນການບັງເກີດໃໝ່, ເລີ່ມຊີວິດໃໝ່. ການມີຊີວິດໃຫ້ສົມກັບການເອີ້ນຈາກພຣະເຈົ້ານັ້ນເປັນສິ່ງສໍາຄັນ. ອາຈານໂປໂລໄດ້ກ່າວເຖິງຊີວິດດີທີ່ຄຣິສະຕຽນທຸກຄົນຈໍາເປັນຕ້ອງເອົາມາດໍາລົງຊີວິດປະຈໍາວັນ: ຈົ່ງມີໃຈຖ່ອມລົງ, ໃຈອ່ອນສຸພາບ, ພຽນອິດທິນ, ແລະຜ່ອນໜັກຜ່ອນເບົາດ້ວຍຄວາມຮັກ (ອຟຊ 4:2). ການຖ່ອມໃຈໝາຍເຖິງລົງມາຢູ່ໃນໂລກ ບໍ່ແມ່ນອວດອ້າງວ່າເກັ່ງ. ໃຈອ່ອນສຸພາບແມ່ນມີນິສັຍທີ່ໄດ້ຖືກສິດສອນ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນແຂງກະດ້າງສ້າງຄວາມສັມພັນກັບຄົນອື່ນດ້ວຍຄວາມສຸພາບ. ພຽນອິດທິນແມ່ນການສຸກຂຸມແລະຮັກສາຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ຕົນເອງແລະຄົນອື່ນ. ແມ່ນແທ້ມະນຸດເຮົາບໍ່ຄ່ອຍຖືກກັນປານໃດ ແຕ່ພວກເຮົາຖືກເອີ້ນໃຫ້ຜ່ອນໜັກຜ່ອນເບົາຕໍ່ກັນແລະກັນດ້ວຍຄວາມຮັກ. ພວກເຮົາເບິ່ງຄົນອື່ນດ້ວຍຄວາມຮັກ ເພາະລັກສະນະຢ່າງນີ້ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຄວນເກີດຂຶ້ນໃນຄຣິສຕະຈັກແລະຊີວິດປະຈໍາວັນຂອງພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນ.

ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະທານຄວາມພົ້ນໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາເພື່ອຈະບິນໄປໃນໂລກຄົນດຽວ ແຕ່ຕ້ອງຢູ່ຮ່ວມກັບຄົນອື່ນ. ການບັງເກີດໃໝ່ໝາຍເຖິງພວກເຮົາໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນຄອບຄົວກັບອ້າຍເອື້ອຍໃນອົງພຣະຄຣິດ. ແທ້ຈິງພຣະເຈົ້າເປັນຕົ້ນຕໍຂອງການເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນ ພວກເຮົາໄດ້ເຊື່ອມຕິດຕໍ່ເຂົ້າກັນໃນພຣະກາຍຂອງອົງພຣະຄຣິດໂດຍພຣະບິດາເຈົ້າ; ໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາເພື່ອຈະບິນໄປໃນໂລກຄົນດຽວ ແຕ່ຕ້ອງຢູ່ຮ່ວມກັບຄົນອື່ນ. ການບັງເກີດໃໝ່ໝາຍເຖິງພວກເຮົາໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນຄອບຄົວກັບອ້າຍເອື້ອຍໃນອົງພຣະຄຣິດ. ແທ້ຈິງພຣະເຈົ້າເປັນຕົ້ນຕໍຂອງການເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນ ພວກເຮົາໄດ້ເສື່ອມຕິດຕໍ່ເຂົ້າກັນໃນ ພຣະກາຍຂອງອົງພຣະຄຣິດໂດຍພຣະບິດາເຈົ້າ; ຄໍາຖາມມີຢູ່ວ່າເຮັດຢ່າງໃດພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ການເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນ. ສິ່ງທີ່ດີທີ່ກ່າວມາກ່ອນນີ້ມີພາກສ່ວນໃນການເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາກາຍເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນ. ແນ່ນອນການຈະເຮັດໃຫ້ເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວເກີດຂຶ້ນນັ້ນເປັນການລໍາບາກ, ແຕ່ຢ່າຊອກຫາຂໍ້ແກ້ຕົວ. ພຣະເຈົ້າມີພຣະປະລິນໃຫ້ພວກເຮົາໃນຖານະເປັນຄົນເຊື່ອຕ້ອງດໍາລົງຊີວິດດີໃນຄອບຄົວ. ພວກເຮົາຕ້ອງພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ການເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວເກີດຂຶ້ນຢ່າງແນ່ນອນ (ເບິ່ງ ໂຣມ 12:18; 1 ເປໂຕ 3:11).

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກາຍໄປຄຣິສຕະຈັກແຫ່ງນຶ່ງແລະເຫັນບ້າຍຂຽນວ່າ, “ຄຣິສຕະຈັກບັບຕິສັມພັນ.” ເຫັນວ່າເປັນຊື່ດີຫລາຍ. ບໍ່ໄກເທົ່າໃດຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກໍ່ຜ່ານຄຣິສຕະຈັກອີກແຫ່ງນຶ່ງທີ່ມີຊື່ວ່າ, “ຄຣິສຕະຈັກບັບຕິສັມພັນໃໝ່”. ຄໍາຖາມມີຢູ່ວ່າ ມີຫຍັງຜິດບໍ່ໃນຄຣິສຕະຈັກສັມພັນ? ການເປັນນ້ຳນຶ່ງໃຈດຽວກັນນັ້ນບໍ່ເປັນຂອງເລັກນ້ອຍສໍາລັບພຣະເຈົ້າ, ມີຫລາຍຢ່າງເກີດຂຶ້ນເປັນສິ່ງລົບກວນເພາະຂາດຄຸນນະວຸດທິສື່ຢ່າງທີ່ກ່າວມານັ້ນໃນຂໍ້ 2-ຖ່ອມໃຈ, ອ່ອນສຸພາບ, ພຽນອິດທິນ, ຜ່ອນໜັກຜ່ອນເບົາ. ອາຈານໂປໂລໄດ້ຂຽນຄ້າຍກັນໃນປຶ້ມພິລິບປອຍ 2:1-11.

ສັງເກດເບິ່ງຄໍາເວົ້າ ອັນດຽວ ໃນຂໍ້ 4-6: “ຮ່າງກາຍດຽວ, ຈິດວິນຍານດຽວ, ຄວາມຫວັງດຽວ, ພຣະອົງດຽວ, ຄວາມເຊື່ອດຽວ, ບັບຕິສະມາດຽວ. ພຣະບິດາອົງດຽວ.” ໃຫ້ພິຈາລະນາເບິ່ງວ່າສິ່ງເຫລົ່ານີ້ມີຄວາມ

ໝາຍຕໍ່ການເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນບໍ່? ອາຈານໂປໂລໄດ້ກ່າວວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ເປັນພຣະບິດາຊົງປາຖນາໃຫ້ພວກເຮົາຮ່ວມໄມ້ຮ່ວມມືກັນ. ຄໍາເວົ້າທີ່ສໍາຄັນໃນຕອນນີ້ແມ່ນ “ອັນດຽວ.” ອາຈານໂປໂລໄດ້ກ່າວເຖິງການເປັນຕົນເອງ ແລະກ່າວເຖິງການຢູ່ຮ່ວມກັບຄົນອື່ນ. ແນ່ນອນຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າປະກອບດ້ວຍຄົນຫລາຍສັນຊາດ, ພວກເຮົາຈໍາເປັນຕ້ອງຍຶດຖືເອົາການຮ່ວມແຮງຮ່ວມໃຈເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນນັ້ນເປັນສິ່ງສໍາຄັນ. ຊາວໂລກຈະເຫັນພວກເຮົາເປັນຄົນດີເພາະພວກເຮົາຮັກກັນຈົນເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນ. ເບິ່ງໂຢຮັນ 13:34-35 ວ່າອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສອນເຖິງເຮືອງນີ້ບໍ່?

2. ຄຣິສຕະຈັກໄດ້ໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານ: (ເອເຟໂຊ 4:7-13)

ພວກເຮົາອາດຢ່າງເຂົ້າມາໃນຄຣິສຕະຈັກແຕ່ລະຄົນແລະຄົນລະເທື່ອ ແຕ່ໃນທີ່ສຸດພວກເຮົາກໍ່ກາຍເປັນພາກສ່ວນກຸ່ມໃຫຍ່ໃນຮ່າງກາຍຂອງອົງພຣະຄຣິດ. ພວກເຮົາກໍ່ຍັງກາຍເປັນພາກສ່ວນໃນແຜນການທີ່ເຮັດໃຫ້ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າສໍາເຣັດ: ສິດສອນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າຊຶ່ງອົງພຣະຄຣິດແບ່ງປັນ (ອຟຊ 4:7). ພຣະຄຸນນັ້ນມີຫລາຍຄົນໄດ້ສັນນະສູດວ່າແມ່ນຄວາມຮັກແລະສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ທີ່ພວກເຮົາບໍ່ສົມຄວນເລີຍ. ໃນພຣະທັມຕອນນີ້ພຣະຄຸນແມ່ນຂອງພຣະຣາຊທານຈາກພຣະເຈົ້າຊຶ່ງພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຫາເອົາໄດ້. ເມື່ອພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ ພວກເຮົາກໍ່ບໍ່ສາມາດອວດອ້າງ ຫລືຕໍ່ວ່າຕໍ່ຂານໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ, ອາຈານໂປໂລໄດ້ກ່າວວ່າ, ຂອງພຣະຣາຊທານນັ້ນພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ເພື່ອຈະເປັນຜົນປະໂຫຍດຕໍ່ກັນແລະກັນ. (1 ກອທ 12:7). ປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າມີຂອງພຣະຣາຊທານ, ຮູບຄຸນ, ມີຄໍາເທົ້າທຽມກັນ ເປັນຄົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນແລະຮ່ວມຈິດຮ່ວມໃຈກັນ.

ຂອງພຣະຣາຊທານໃນຂໍ້ 11 ກ່າວເຖິງການປົກຄອງ ແລະການນໍາພາຄຣິສຕະຈັກ. ເປັນອັດສາວິກ, ຜູ້ທໍານວຍ, ຜູ້ປະກາດພຣະທັມ, ນັກເທສນາ, ສິດຍາພິບານ-ຄຣູສອນ ເປັນປະວັດສາດຂອງຄຣິສຕະຈັກເດີມໄດ້ໃຊ້ຄົນປະເພດນີ້ໃນການຮັບໃຊ້ທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເອີ້ນເອົາສືບສອງຄົນ. ຫລັງຈາກອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຄົນພຣະຊົນແລ້ວພວກເຫລົ່ານີ້ໄດ້ກາຍເປັນອັດສາວິກ ເພາະພວກເຂົາໄດ້ເຄີຍຢູ່ຮ່ວມກັບອົງພຣະເຢຊູ. ທຸກວັນນີ້ພວກເຮົາເຫັນພວກສາສານາທູດເປັນເໝືອນພວກອັດສາວິກ. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມແມ່ນຜູ້ກ້າຫານກ່າວອະທິບາຍພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ທໍານວຍບໍ່ແມ່ນຜູ້ກ່າວເຖິງອະນາຄົດ ບາງຄົນຄິດວ່າໜ້າທີ່ຢ່າງນີ້ໄດ້ຕາຍໄປໃນພຣະຄັມພິໃໝ່ ແຕ່ບາງຄົນຍັງໃຊ້ເພາະໂລກປະຈຸບັນນີ້ຕ້ອງການໄດ້ຍິນ. ນັກເທສນາເປັນຄົນຜູ້ມີຄວາມສາມາດທີ່ກ່າວພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ຄົນບໍ່ເຊື່ອໄດ້ຍິນໄດ້ຟັງແລະເຂົ້າໃຈໄດ້ດີ. ອາຈານໂປໂລໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຕິໂມທຽວໃຫ້ເປັນນັກເທສນາ (2 ຕມທ 4:5). ສຸດທ້າຍ ສິດຍາພິບານ-ຄຣູສອນອາດແມ່ນຄົນດຽວກັນໄດ້.

ສິດຍາພິບານ-ຄຣູສອນມີໜ້າທີ່ພິເສດຮັບຜິບຊອບ: (1) ຈັດຕຽມຄົນຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ຮັບໃຊ້; (2) ສົ່ງເສີມພຣະກາຍຂອງອົງພຣະເຢຊູໃຫ້ເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນ; ແລະ (3) ຊ່ອຍຄຣິສຕະຈັກໃຫ້ຈະເຣີນໃຫຍ່ຂຶ້ນດ້ານຈິດວິນຍານ. ສິດຍາພິບານອອກມາຈາກຄໍາເວົ້າຜູ້ລ້ຽງແກະ. ອົງພຣະເຢຊູເອງກ່າວວ່າພຣະອົງເປັນຜູ້ລ້ຽງທີ່ດີ (ໂຢຮັນ 10:11; 1 ເປໂຕ 5:1-4). ທຸກວັນນີ້ຄົນສ່ວນຫລາຍເຂົ້າໃຈວ່າສິດຍາພິບານເປັນຜູ້ເທສນາ, ສິດສອນ, ຮັກສາ ແລະນໍາພາ. ຄໍາເວົ້າຢ່າງນັ້ນມີຢູ່ໃນພຣະຄັມພິ ແຕ່ພວກເຮົາຕ້ອງລະວັງຢ່າເຂົ້າໃຈຜິດເຖິງໜ້າທີ່ແລກຄືຕຽມຄົນຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ຮັບໃຊ້. ຫລາຍຄັ້ງພວກເຮົາມັກໃຊ້ຄໍາວ່າຜູ້ຮັບໃຊ້ນັ້ນຕ້ອງເປັນຄົນ

ເກັ່ງ ແລະເປັນນັກອາຊີບ ແລະຕ້ອງຈ້າງຄົນເກັ່ງມາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້. ຄວາມຈິງນັ້ນທ່ານບໍ່ສາມາດຈ້າງຄົນໃດ ຄົນນຶ່ງເປັນຜູ້ມາເຮັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນໃຫ້ສໍາເລັດ. ສິດຍາພິບານ ສິດສອນ ຊ່ອຍຄົນໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ ສອນໃຫ້ ຄົນອື່ນໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ພຣະເຈົ້າປະທາມໃຫ້ເປັນປໂຍດ.

ໃນປີ້ມ ມາຣະໂກ 10:45, ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວວ່າພຣະອົງສະເດັດມາໃນໂລກບໍ່ແມ່ນໃຫ້ຄົນອື່ນຮັບໃຊ້ ເພິ່ນ ແຕ່ພຣະອົງສະເດັດມາເພື່ອເປັນຄົນຮັບໃຊ້. ຢ່າແປກໃຈເວລາພຣະເຈົ້າປະທາມຄວາມພື້ນໃຫ້ເພື່ອ ພວກເຂົາຈະກາຍເປັນຄຣິສຕະຈັກແລະປະທານໃຫ້ມີພຣະພອນໃນການນໍາພາ ໃນທີ່ສຸດພຣະເຈົ້າກໍຫວັງວ່າ ພວກທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມພື້ນນັ້ນຈະມີນໍ້າໃຈຢາກເປັນຄົນຮັບໃຊ້ເໝືອນກັບອົງພຣະເຢຊູ. ເມື່ອພວກເຮົາເຮັດຢ່າງ ນັ້ນ ພວກເຮົາກໍດໍາລົງຊີວິດໃຫ້ສົມກັບທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນເອົາ. ທຸກວັນນີ້ຄຣິສຕະຈັກບໍ່ຂາດຂອງພຣະຣາຊ ທານ ແຕ່ຄຣິສຕະຈັກບໍ່ໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານຕ່າງຫາກຊຶ່ງເປັນການໃຫ້ພຣະກຽດແດ່ ພຣະອົງແລະຊ່ອຍເຫລືອຄົນອື່ນ.

ໃນປີ້ມ ເອເຟໂຊ 4:8-9, ອາຈານໂປໂລເວົ້າເຖິງອົງພຣະເຢຊູແລະວິທີທີ່ພຣະອົງເຮັດໃຫ້ແຜນການຂອງ ພຣະເຈົ້າສໍາເລັດລົງໃນປີ້ມເພງສັຣເສີນ 68:18. ເມື່ອອາຈານໂປໂລເວົ້າເຖິງພຣະຄຣິດ ເພິ່ນໄດ້ຍົກຍ້ອງສັຣ ເສີນ. ຕອນນີ້ອາຈານໂປໂລໄດ້ອ້າງເຖິງການບັງເກີດເປັນເນື້ອໜັງຂອງອົງພຣະຄຣິດ ແລະເວົ້າເຖິງການຄົນ ພຣະຊົນພ້ອມກັບການສະເດັດຂຶ້ນສວັນຂອງອົງພຣະເຢຊູ. ອາຈານໂປໂລໄດ້ອະທິບາຍເຖິງເພງສັຣເສີນວ່າ ຄົນເຮົາມີເສຣີພາບທີ່ຈະຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູໄປ ແລະໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານເພື່ອຮັບໃຊ້ພຣະອົງ. ທຸກວັນ ນີ້ສິ່ງນັ້ນຍັງເກີດຂຶ້ນຢູ່ເພາະມັນເປັນທັມມະຊາດຂອງຄຣິສຕະຈັກ ແລະເປັນຄວາມປະສົງຂອງອົງພຣະເຢຊູ ຄຣິດເຈົ້າໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກດໍາລົງຊີວິດປະຈໍາວັນຢ່າງນັ້ນ.

3. ຄຣິສຕະຈັກຈະເຣີນຂຶ້ນ: (ເອເຟໂຊ 4:14-16)

ເມື່ອລູກຂອງພວກເຮົາກໍາລັງໃຫຍ່ຂຶ້ນ, ພວກເຂົາໃຊ້ຄໍາເວົ້າແຮງແລະບໍ່ສຸພາບຕໍ່ກັນແລະກັນ. ລົມກັນ ໃຊ້ອິນເຕີແນັດ, “ມືງເປັນຄົນບໍ່ເຕັມ.” ເຂົາອາດຈະເວົ້າຖືກ ແຕ່ນິສັຍທີ່ໃຊ້ນັ້ນບໍ່ງາມ. ລອງຄິດເບິ່ງເດັກນ້ອຍ ອາຍຸແປດປີບອກເອື້ອຍອາຍຸສິບສີ່ປີວ່າ, “ມືງເປັນຄົນບໍ່ເຕັມ”? ເວລາພວກເຂົາໃຫຍ່ຂຶ້ນພວກເຂົາກໍບໍ່ໃຫ້ຄໍາ ເວົ້າທີ່ກວນໃຈກັນອີກຕໍ່ໄປ. ຄຣິສະຕຽນຄວນເວົ້າຄວາມຈິງດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະສິ່ງນັ້ນຄວນເປັນພາກສ່ວນ ຊີວິດປະຈໍາວັນ. ໃນເມື່ອຄວາມຮັກບໍ່ເປັນສິ່ງຫລອມຊີວິດແລ້ວ, ພວກເຮົາກໍມັກແຕກແຍກກັນເປັນຂອງທັມ ມະດາ.

ຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານເດເປັນແນວໃດ? ການຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານເດເປັນຢ່າງໃດ? ຫລາຍເທື່ອເວລາພວກ ເຮົາທຽບຕົນເອງໃສ່ຄົນອື່ນແລ້ວ ພວກເຮົາມັກຍ້ອງຕົນເອງ ແຕ່ເຫັນວ່າອາຈານໂປໂລບໍ່ເຮັດຢ່າງນັ້ນ. ມາດ ຕະຖານໃນການທຽບແລະການຈະເຣີນຂຶ້ນນັ້ນແມ່ນມີຊີວິດຢູ່ເໝືອນອົງພຣະຄຣິດ. ເມື່ອພວກເຮົາເອົາອົງ ພຣະຄຣິດມາເປັນເປັນຫລັກໃນການວັດແທກແລ້ວພວກເຮົາຮູ້ວ່າພວກເຮົາເຮັດວຽກບໍ່ຫລ້ອນດີໃນການເປັນ ຜູ້ໃຫຍ່ໃນຄວາມເຊື່ອ.

ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະຄັມພິໄດ້ສອນພວກເຮົາວ່າ, “ພຣະເຈົ້າຊົງຮູ້ຈັກວິທີພວກເຮົາເປັນຮູບຮ່າງໃນທ້ອງຂອງແມ່” (ພສສ 103:14). ເມື່ອພຣະເຈົ້າຢາກເຮັດໃຫ້ອັນນຶ່ງສໍາເລັດ, ພຣະອົງຮູ້ວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດດີເລີດທີ່ຈະເຮັດສິ່ງນັ້ນ ໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າພວກເຮົາຮັບໃຊ້ພຣະອົງໃຫ້ພວກເຮົາພະຍາຍາມຢ່າງສຸດຄວາມສາມາດ, ຊອກຫາທາງໃນ

ການເປັນຜູ້ໃຫຍ່, ແຕ່ຈຳເອົາໄວ້ວ່າມາດຕະຖານຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນສູງຫລາຍ ທ່ານບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້ດ້ວຍ ກຳລັງຂອງຕົນເອງ. ອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ໃຫ້ພະຍາຍາມຊອກຫາມາດຕະຖານສູງເທົ່າທີ່ຈະເຮັດໄດ້ (ອຟຊ 3:20). ໃຫ້ເບິ່ງຄຳພະຍານຂອງອາຈານໂປໂລໃນປຶ້ມພິລິບປອຍ 3:12-16.

ການເປັນຄຣິສະຕຽນບໍ່ເຕັມ ເປັນຜູ້ໃຫຍ່ມີອາຍຸແລ້ວແຕ່ຍັງມີຈິດວິນຍານເໝືອນເດັກນ້ອຍ. ອາຈານໂປໂລໃຊ້ຕົວຢ່າງປະກອບວ່າຄົນພວກນີ້ເປັນເໝືອນເຮືອຢູ່ໃນຖ້ຳມາກາງລົມພະຍຸ ຖືກພັດໄປມາ. ບັນຫາມີຢູ່ວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ໃຫຍ່ໃນດ້ານຄວາມເຊື່ອໃນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຄືອົງພຣະເຢຊູ (ອຟຊ 4:13). ພວກເຂົາຟັງ ພວກສອນປອມ. ແນວໃດກໍຕາມອາຈານໂປໂລເຫັນພວກເຂົາດີເຊື່ອວ່າພວກເຂົາຈະໃຫຍ່ຂຶ້ນດ້ານຄວາມ ເຊື່ອວ່າອົງພຣະເຢຊູເປັນສີສະຂອງຄຣິສຕະຈັກ (4:15).

ໝາຍເຫດ: ຂໍ້ 16 ໄດ້ສລຸບພາບພົດຂອງຄຣິສຕະຈັກ. ຮ່າງກາຍ-ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໄດ້ຕອບສນອງຕໍ່ການນຳພາ ຂອງຜູ້ເປັນຫົວ-ພຣະຄຣິດ; ຄຣິສຕະຈັກຈະເຮັດຂຶ້ນເພາະອົງພຣະຄຣິດ. ນັ້ນເປັນພາບແນວໃດ? ອາຈານ ໂປໂລໄດ້ກ່າວວ່າມັນເປັນພາບເໝືອນຮ່າງກາຍທຸກສ່ວນໄດ້ຕິດຕໍ່ກັນເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ, ເປັນບ່ອນມີຄວາມ ຮັກເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງຈະເຮັດຂຶ້ນ, ແລະເປັນບ່ອນເຫັນທຸກພາກສ່ວນເຮັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນເອງ. ນັ້ນແຫລະເປັນນິ ມິດໝາຍອັນສູງ ແລະຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດບັນລຸຜົນໄດ້.

ເຮືອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ຄຣິສຕະຈັກຖືກເອີ້ນໃຫ້ສະແດງຊີວິດອັນມີຄ່າໃຫ້ສົມກັບເປັນພຣະກາຍຂອງອົງພຣະຄຣິດ. ຖ້າຄຣິສຕະ ຈັກເອົາຕົວຢ່າງຂອງອົງພຣະເຢຊູ ແລະຄຣິສຕະຈັກນັ້ນຄວນຊ່ອຍຄົນອື່ນໃຫ້ມີສັນຕິສຸກກັບພຣະເຈົ້າ ແລະໃຫ້ ຢູ່ກັບຄົນອື່ນຢ່າງປອງດອງກັນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານພຣະພອນແກ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃຫ້ສືບຕໍ່ໃນການຮັບໃຊ້ໃນໂລກ ນີ້. ຜູ້ນຳໃນຄຣິສຕະຈັກພ້ອມດ້ວຍສະມາຊິກຕ້ອງເອົາຕົວຢ່າງຂອງອົງພຣະເຢຊູມາປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດ ເພື່ອຈະໄດ້ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ດີ.

ການເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນນັ້ນເປັນໃຈຄວາມໃນພຣະຄັມພີໃນປຶ້ມເອເຟໂຊ 2:11-22 ແລະ 3:14-21. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ອະທິຖານເພື່ອຜູ້ຕິດຕາມພຣະອົງໄປໃນໂຍຣັນບົດ 17. ມີນັກກິລາຫລິ້ນບັສເກດບອນເຖິງ ກົດລັບຂອງທີມທີ່ຊະນະ. ຜູ້ສັມພາດໄດ້ສັງເກດເຫັນວ່າທີມທີ່ຊະນະນັ້ນບໍ່ຄອຍມີສີມີດີເໝືອນທີມຄູ່ແຂ່ງ, ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດວຽກຮ່ວມກັນແລະໃຫ້ກຳລັງໃຈໃຫ້ໃຊ້ພຣະພອນຢ່າງສຸດຄວາມສາມາດ. ຄຣິສຕະຈັກ ກໍເຊັ່ນກັນ ຖ້າເຮັດຢ່າງນັ້ນກໍຈະບັນລຸເຖິງເປົ້າໝາຍໄດ້.

ຄຳຖາມ

6. ຄຸນນະຈຸດທີ່ຢ່າງໃດທີ່ຫ້ອງຮຽນ ແລະຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານຄວນສະແດງອອກໃຫ້ຄົນອື່ນຮູ້?
7. ອາຈານໂປໂລມີນ້ຳໃຈຮ້ອນຮິນເຖິງການ “ດຳລົງຊີວິດໃຫ້ມີຄ່າ.” ໃຫ້ອະທິບາຍຕາມຄວາມເຂົ້າໃຈ ຂອງທ່ານຕໍ່ຈິດໃຈຮ້ອນຮິນນັ້ນເປັນແນວໃດ?

8. ໃນຫ້ອງຮຽນຂອງທ່ານແມ່ນໃຜເປັນຄົນສ້າງການເປັນນ້ຳນຶ່ງໃຈດຽວກັນໃນຄຣິສຕະຈັກ? ຖ້າມີຄົນ ຕັ້ງຄຳຖາມຢ່າງນີ້ຂຶ້ນມາໃນຫ້ອງຮຽນ ຊື່ຂອງທ່ານຈະຖືກຍົກຂຶ້ນມາບໍ່? ເປັນຫຍັງ?
9. ການເປັນຜູ້ໃຫຍ່ດ້ານຄວາມເຊື່ອເປັນເປົ້າໝາຍ ໃນອາທິດໜ້ານີ້ຈິ່ງໃຊ້ຊີວິດຂອງທ່ານໃຫ້ດີກວ່າເກົ່າ ຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ?
10. ການເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນໃນຫ້ອງຮຽນທ່ານເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນສົນໃຈຢາກມາເປັນສະມາຊິກໃນຄຣິສ ຕະຈັກຂອງທ່ານແນວໃດ?
11. ທ່ານໄດ້ໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານຢ່າງເໝາະສົມຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ທ່ານບໍ່?

ບວ

ບົດຮຽນທີ 6

ຈົ່ງດໍາລົງຊີວິດໃນທາງຂອງອົງພຣະຄຣິດ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສໍາລັບບົດຮຽນນີ້:	ເອເຟໂຊ 4:17-5:20
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ເອເຟໂຊ 4:17-5:20
ຈຸດສໍາຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ຊີວິດຂອງຜູ້ເປັນສະມາຊິກໃນອົງພຣະຄຣິດຕ້ອງດໍາລົງຊີວິດໃນທາງຂອງອົງພຣະເຢຊູ.
ຄໍາຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ການປະພຶດປະຈໍາວັນຂອງທ່ານໄດ້ເປັນແສງສະຫວັນຂອງອົງພຣະເຢຊູຢ່າງໃດ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອອະທິບາຍເຖິງຄໍາສອນເລື່ອງຊີວິດປະຈໍາວັນໃນບົດນີ້ ແລະ ເພື່ອຈະເອົາມາປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດທີ່ຕົນເອງໃນບ່ອນຕົນເອງບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້.

ບົດນໍາ

ເມື່ອພວກເຮົາມີຊີວິດຢູ່ໃຫ້ສົມກັບການທີ່ພຣະເຈົ້າເອີ້ນເອົາ (4:1), ຊີວິດປະຈໍາວັນຂອງເຮົາເອງເປັນຜົນອອກມາຈາກມາດຕະຖານຂອງພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ເປັນພຽງການຮ່ວມໄມ້ຮ່ວມມືກັນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຕ້ອງເປັນຄົນໃຫ້ກຽດຕໍ່ພຣະອົງໃນລົງໂລກນີ້.

ຜູ້ເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີຂອງຂ້າພະເຈົ້າແມ່ນຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອຢັ້ງໃຫຍ່ ແລະເປັນຄົນໄດ້ຮັບການສົດສອນມາເປັນຢ່າງດີໃນຄວາມເຊື່ອ. ວັນນຶ່ງທ່ານຄົນນີ້ໄດ້ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, “ທັມມະດາແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນແປກປລາດ ແຕ່ເວລານີ້ບໍ່ເຫັນວ່າແປກປລາດອັນໃດ.” ເຫັນວ່າຄໍາເວົ້າຢ່າງນັ້ນເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຕົກຕະລົງເພາະຄົນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເອົາມາເປັນຕົວຢ່າງກາຍເປັນຄົນບໍ່ຍິນດີກັບສິ່ງທີ່ຕົນເອງກໍາລັງຈະເປັນ. ເຫັນວ່າທ່ານມີຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງນັ້ນເໝືອນກັນບໍ່? ໃນຂະນະທີ່ທ່ານສຶກສາຫລັກການໃນບົດຮຽນນີ້ ໃຫ້ພິຈາລະນາເຖິງສິ່ງຍາກທີ່ທ່ານຈະເຮັດ. ອາດຈະເປັນສິ່ງດີແລະສິ່ງບໍ່ດີໃນຊີວິດຂອງທ່ານ ໃຫ້ທ່ານບອກຢ່າງໜ້ອຍອັນນຶ່ງທີ່ທ່ານຕັ້ງໃຈນໍາມັນມາເພື່ອທ່ານຈະສ້າງສັນຕິສຸກກັບພຣະເຈົ້າ.

1. ຈາກສິ່ງເກົ່າ ເຂົ້າໄປຫາສິ່ງໃໝ່: (ເອເຟໂຊ 4:17-24)

ໃນປຶ້ມເອເຟໂຊໄດ້ສອນເຖິງຫລັກການທີ່ຈະມີຊີວິດດີໃຫ້ສົມກັບທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນເອົາ, ແຕ່ອາຈານໂປໂລໄດ້ເນັ້ນໜັກເຖິງການເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວຂອງສະມາຊິກໃນພຣະກາຍຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນຄຣິສຕະຈັກ. ອາຈານໂປໂລໄດ້ບອກໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ໃນການດໍາລົງຊີວິດດີສາມາດປ່ຽນຄົນທີ່ຍັງຢູ່ຝ່າຍໂລກໃຫ້ສົນໃຈໃນເລື່ອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ບາງຄົນບໍ່ເຂົ້າໃຈເຖິງປະວັດໃນສາສນາຂອງພວກຍິວ ອາຈານໂປໂລຈຶ່ງກັບໄປສອນເຖິງພື້ນ

ຖານຫລັກຄວາມເຊື່ອ. ເພິ່ນໄດ້ບອກໃຫ້ພວກທີ່ເຊື່ອໃຫ້ແຍກຕົວເອງອອກຈາກເບື້ອງຫລັງຈາກສາສນາເດີມ. ບາງຄັ້ງສິ່ງທີ່ອາຈານໂປໂລຂຽນບອກນັ້ນອາດເປັນສິ່ງງ່າຍໆ ແຕ່ຖ້າເອົາມາທຽບກັບທັມນຽມພວກເຮົາໃນ ທຸກວັນນີ້ ຄໍາສອນຂອງເພິ່ນໄດ້ອອກມາຈາກສັງຄົມທີ່ເປັນຄໍາສອນດີໃນຫລັກຄວາມເຊື່ອ ຫລືອາດເປັນສິ່ງ ເຮັດໃຫ້ຫລົງທາງໄປ? ຊີວິດຂອງພວກເຮົາແຕກຕ່າງເພາະວ່າອົງພຣະຄຣິດສະຕິດນໍາແມ່ນບໍ່?

ສັງເກດເບິ່ງອາຈານໂປໂລກ່າວເຖິງຄົນໃນສມັຍທີ່ນຶ່ງ. ການດໍາລົງຊີວິດຂອງພວກເຂົາບອກວ່າພວກເຂົາ ບໍ່ຮູ້ຫຍັງກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ, ມີຈິດໃຈແຂງກະດ້າງຕໍ່ພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ມີການປະພຶດທີ່ບໍ່ສົນໃຈເຖິງ ສິ່ງດີກວ່າສິ່ງຂອງໃນໂລກນີ້ຄືເຮືອງຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາເປັນຄົນກັບກາຍສົນໃຈແຕ່ “ທຸກສິ່ງທີ່ມີມົນ ທິນ, ແລະເຮືອງຕັນຫາແລ້ວຕັນຫາອີກ.” ອາຈານໂປໂລບໍ່ໄດ້ຫາເຮືອງໃສ່ຄົນໃນເມືອງເອເຟໂຊວ່າເປັນຄົນ ໂລບມາກ, ແຕ່ເຂົາເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຍາກລໍາບາກທີ່ຈໍາເປັນຕ້ອງອົດທົນຕໍ່ການທົດລອງທີ່ນໍາໄປເຖິງ ການບໍ່ໃຫ້ກຽດແດ່ອົງພຣະຄຣິດເລີຍ.

ເຖິງແມ່ນສະມາຊິກໃນຄຣິສຕະຈັກໃນເມືອງເອເຟໂຊໄດ້ເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູໃໝ່ໆ ພວກເຂົາໄດ້ຮຽນຮູ້ ທິນທາງຂອງອົງພຣະຄຣິດ ແລະຈະເຮັດຂຶ້ນໃນຖານະເປັນຜູ້ທີ່ເຊື່ອ. ພວກຄົນທີ່ເຊື່ອນີ້ບໍ່ແມ່ນພວກທໍາອິດທີ່ ເຊື່ອ, ອາຈານໂປໂລໄດ້ເນັ້ນເຖິງຄວາມສໍາຄັນຂອງການເອີ້ນ (ອຟຊ 4:14-16) ຈາກພຣະເຈົ້າໃຫ້ດໍາລົງຊີ ວິດຈະເຮັດຂຶ້ນທີ່ນໍາເອົາພຣະກຽດແລະເພື່ອເປັນພະຍານຕໍ່ຊາວໂລກ ບໍ່ແມ່ນແຕ່ມີຄວາມຮູ້ຈັກເຖິງເຮືອງ ຂອງອົງພຣະຄຣິດເທົ່ານັ້ນ. ການນະມັສການໃນຄຣິສຕະຈັກນັ້ນສໍາຄັນ ແລະການດໍາລົງຊີວິດເພື່ອເປັນພະ ຍານກໍສໍາຄັນເໝືອນກັນ.

ອາຈານໂປໂລໄດ້ໃຊ້ຕົວຢ່າງປະກອບເພື່ອຄົນຈະເຂົ້າໃຈດີ ເພິ່ນໄດ້ຍົກເອົາເສື້ອຜ້າຂຶ້ນມາເວົ້າຄືວ່າການ ປ່ຽນແປງນັ້ນບໍ່ເປັນສິ່ງເຮັດໃຫ້ງາມແຕ່ທາງນອກຊຶ່ງ ແຕ່ໃຫ້ເອົາຂອງເກົ່າອອກໄປອາດຈະເປັນການປະພຶດ ການນຶກຄິດ ການປາກເວົ້າ ແລະເອົາສິ່ງໃໝ່ເຂົ້າມາ. ເພິ່ນຮູ້ວ່າການປ່ຽນແທ້ນັ້ນຕ້ອງປ່ຽນພາຍໃນ: “ຈົ່ງໃຫ້ ຈິດວິນຍານຂອງທ່ານຖືກຊົງຕັ້ງຂຶ້ນໃໝ່” (ອຟຊ 4:23-24). ຕົວຢ່າງທີ່ຈະເອົາມາປະກອບໃຊ້ໃນການປ່ຽນ ແປງຊີວິດນັ້ນແມ່ນຜູ້ທີ່ສແວງຫາພຣະເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມຊອບທັມ ແລະຄວາມບໍຣິສຸດ ພຣະຄໍາພີທີ່ ສອນຢ່າງນີ້ກໍມີຢູ່ໃນບ່ອນຕ່າງໆເຊັ່ນ ໂຣມ 12:1-3 ເພື່ອຈະເປັນປໂຍດໃນການສຶກສາໃນເຮືອງນີ້.

2. ຜິດບາບບາງຢ່າງທີ່ຄຣິສະຕຽນຍັງຈະເຮັດບາບ: (ເອເຟໂຊ 4:25-32)

ເວລາຂ້າພະເຈົ້າເລີ້ມຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໃນວັຍເຍົາ ພໍຂອງຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນອູ້ມຊູບໍ່ວ່າຈະເປັນການເທສ ນາຫລືສິດສອນເພິ່ນບໍ່ເຄີຍຕິຕຽນອັນໃດ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າເພິ່ນເຫັນຄວາມຜິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າຫລາຍສົມ ຄວນ ແຕ່ທີ່ຈະເຮັດຢ່າງນັ້ນບໍ່ເປັນວິທີການຂອງເພິ່ນ. ວັນນຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສົນທະນາຢ່າງເລິກເຊິ່ງກັບພໍ່ເຖິງ ເຮືອງບົດເທສນາ. ໃນທີ່ສຸດເພິ່ນກ່າວວ່າ, “ບົດເທສນານັ້ນດີຫລາຍ ແຕ່ເຫັນວ່າມັນຍັງຂາດຈຸດສະເພາະ ເຈາະຈົງ.” ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມໝາຍທີ່ເພິ່ນກ່າວໄດ້ດີ. ຕອນນີ້ອາຈານໂປໂລບໍ່ໄດ້ຂຽນປຶ້ມໃຫ້ ພວກນັກປາດອ່ານ ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ກ່າວເຖິງບັນຫາບາງຢ່າງສະເພາະທີ່ເຮັດໃຫ້ຄຣິສະຈະຈັກໃນເມືອງເອເຟໂຊ ເສັ້ງຄໍາພະຍານຕໍ່ຊາວໂລກ.

ອາຈານໂປໂລຮູ້ຈັກຄົນໃນເມືອງເອເຟໂຊດີ “ພວກໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນເມືອງເອເຟໂຊ” (ອຟຊ 1:1) ບໍ່ເປັນເໝືອນພວກນັກບວດທັງຫລາຍເພາະມີບາງຄົນບໍ່ເປັນຄົນສັດຊື່ເພາະພວກເຂົາໄດ້ບົດເບື້ອນພຣະຄໍາ

ພິຊິງບໍ່ສົມຄວນມີໃນຖ້າມກາງຄຣິສະຕຽນ. ສັງເກດເຖິງຄຳສັ່ງ: ຢ່າຕົວະອີກ, ຢ່າໃຊ້ຄຳຫຍາບຊ້າ, ຫລືຄຳ ບ້ອຍດ່າ (4:25,29,31). ອາຈານໂປໂລສອນໃຫ້ເວົ້າແຕ່ຄວາມຈິງຕໍ່ກັນດ້ວຍຄວາມຮັກ (4:15); ໃຫ້ເວົ້າ ແຕ່ຄຳໝູນໃຈເພື່ອຄົນອື່ນຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ ໃຫ້ຜູ້ຟັງຢາກຟັງອີກເຖິງເຮືອງຄວາມເມດຕາແລະຄວາມໃຫ້ ອະພັຍກັນແລະກັນ (4:32).

ໂມໂຫແມ່ນຄວາມຮູ້ສຶກຂອງມະນຸດຊຶ່ງສາມາດບັງຄັບໄດ້ (4:26). ໃນຖານະເປັນຄຣິສະຕຽນພວກເຮົາ ຄວນບັງຄັບຄຳເວົ້າແລະການປະຕິບັດເພື່ອໃຫ້ເປັນທີ່ຖວາຍພຣະກຽດແດ່ອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ບາງຄັ້ງຖ້າ ພວກເຮົາບໍ່ໂມໂຫເມື່ອເຫັນສິ່ງບໍ່ເປັນທັມເກີດຂຶ້ນກໍເປັນເປັນບາບເໝືອນກັນ. ແນວໃດກໍຕາມໂມໂຫນັ້ນອາດ ມີຂຶ້ນໃນບາງລະຍະ ແຕ່ຕ້ອງລະວັງບໍ່ໃຫ້ພວກເຮົາມີນິສັຍໂມໂຫແລະກຽດຊັງຄົນອື່ນ. ພວກເຮົາຄວນເອົາ ຫລັກການໂມໂຫຫລືຮ້າຍມາໃຊ້ ຄືວ່າຮ້າຍກໍຮ້າຍໄດ້ແຕ່ບໍ່ໃຫ້ເຖິງຈົນຕາເວັນຕົກດິນ.

ອາຈານໂປໂລສອນເຖິງທັມມະຈະຣິຍາທີ່ມີຢູ່ໃນພຣະຄັມພິ. ເຫັນວ່າມີບາງຄົນມາເຊື່ອເຄີຍມີອາຊີບເປັນ ໂຈນ. ແທນທີ່ຈະຊອກຫາສິ່ງຂອງອາຈານໂປໂລສອນໃຫ້ເຮັດວຽກຫາລ້ຽງຊີບຄວາມດີແລະຄວາມສັດຊື່. ການເຮັດດັ່ງນີ້ເພື່ອເຂົາຈະສາມາດຊ່ອຍຄົນອື່ນຜູ້ຍາກຈົນ (4:28). ສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງແມ່ນບໍ່ໃຫ້ເອົາສິ່ງຂອງ ຈາກຜູ້ຮັ່ງເພື່ອຈະມາແບ່ງບັນກັບຜູ້ທຸກຍາກ. ມີຂອງຄຣິສະຕຽນບໍ່ແມ່ນໃຊ້ລັກ ແຕ່ຕ້ອງໃຊ້ເພື່ອເຮັດງານ ແລະຊ່ອຍຄົນອື່ນ.

“ຢ່າເຮັດໃຫ້ພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າເສັງພຣະທັຍ” ຮູ້ວ່າຄວາມບາບທຸກຢ່າງເຮັດໃຫ້ພຣະວິນ ຍານເສັງພຣະທັຍໄດ້ (4:30). ຂີ້ຕົວະ, ຂີ້ລັກ, ແລະໂມໂຫຢ່າງບໍ່ບັງຄັບໄດ້ແມ່ນຄວາມບາບ ແລະບອກເຖິງ ຜູ້ທີ່ເຮັດຢ່າງນັ້ນເຊື່ອພຣະເຈົ້າຢ່າງຜິດ. ໃນພຣະຄັມພິເດີມ, ແມ້ງຂອງໂພຕິຟາໄດ້ທົດລອງໂຢເຊັບໃຫ້ໄປ ນອນນຳ ແຕ່ເຫັນວ່າໂຢເຊັບປະຕິເສດໂດຍກ່າວວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າຈະເຮັດສິ່ງຊົ່ວຊ້າຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງໃດ?” (ປຖມ 39:9). ຈົ່ງຮູ້ວ່າຄວາມບາບທຸກຢ່າງແມ່ນຄວາມບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງເສັງພຣະທັຍໃຫ້ເມື່ອ ພວກເຮົາເຮັດບາບໃນຊີວິດ.

ໃຫ້ອະພັຍເປັນສິ່ງສຳຄັນໃນຊີວິດຂອງຄຣິສະຕຽນເຮົາ. ການທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ອະພັຍຄວາມຜິດບາບ ແກ່ພວກເຮົາເປັນວິທີຂອງພຣະອົງ ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ເຂົ້າມາເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ ເລີ້ມຕົ້ນຊີວິດໃໝ່. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ຜູ້ທີ່ຮັບການໃຫ້ອະພັຍນັ້ນມອບການອະພັຍດັ່ງກ່າວນັ້ນໃຫ້ຄົນອື່ນ ຕໍ່ໄປ (ມັດທາຍ 6:9:15). ແມ່ນແທ້ການທີ່ພວກເຮົາໃຫ້ອະພັຍຄົນອື່ນໄດ້ນັ້ນເປັນສິ່ງດີທີ່ສຸດທີ່ພວກເຮົາເຮັດ ໄດ້. ເມື່ອພວກເຮົາໃຫ້ອະພັຍຄົນນຶ່ງຄົນໃດພວກເຮົາບໍ່ຈົດຈຳຄວາມຜິດເດີມ ແຕ່ໃຫ້ໂອກາດພວກເຮົາເຂົ້າເຈົ້າ ເລີ້ມຕົ້ນໃໝ່ໃນຄວາມສັມພັນກັບພວກເຮົາແລະຜູ້ອື່ນໆ. ຄວາມເມດຕາ, ສົງສານ, ແລະໃຫ້ອະພັຍ-ນັ້ນເປັນ ຫົນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະເປັນສິ່ງພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງຢາກໃຫ້ພວກເຮົາເວົ້າແລະປະຕິບັດ.

ເອເຟໂຊ 4 ໄດ້ສລຸບປິດດ້ວຍສອນໃຫ້ມີການປະພຶດແລະນິສັຍທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງຫລີກເວັ້ນ ແລະສອນໃຫ້ ໃຊ້ຄຳເວົ້າອັນສຸພາບ ມີຄວາມເມດຕາສົງສານແລະໃຫ້ອະພັຍ. ພວກເຮົາທຸກຄົນອາດໄດ້ສຶກສາພຣະຄັມພິ ໃນໂຮງຮຽນວັນອາທິດມານານສົມຄວນແລ້ວແມ່ນບໍ່ ຈົນພວກເຮົາໄດ້ທ່ອງຈຳຂໍ້ພຣະຄັມພິໄດ້ບາງຂໍ້ເຊັ່ນ: “ຈົ່ງເມດຕາກັນແລະກັນ” (ເອເຟ 4:32). ຫລາຍເທື່ອຂ້າງໆທີ່ທ່ອງຈຳໄດ້ແຕ່ເຫັນວ່າຈະເອົາມາປະຕິບັດ ປະຈຳຊີວິດນັ້ນຍາກຫລາຍ.

3. ໃຫ້ມີຊີວິດໃຫ້ຄົບຮອດເຈົ້າ: (ເອເຟໂຊ 5:1-7)

ອາຈານໂປໂລຂຽນເຖິງທັມມະຈະຣິຍາ ແລະການປະພຶດດີທີ່ສົມຄວນມີຢູ່ໃນຊີວິດຂອງຄຣິສະຕຽນ; ແຕ່ເພິ່ນຍັງໄດ້ເພີ່ມນິສັຍບາງຢ່າງ: “ຈົ່ງເປັນຜູ້ດຳເນີນຊີວິດຕາມແບບຢ່າງພຣະເຈົ້າເໝືອນເປັນບຸດທີ່ຊົງຮັກ” (ອຟຊ. 5: 1). ອາຈານໂປໂລໄດ້ຂຽນໃນບົດ 4:24 ໄດ້ກ່າວວ່າພວກເຮົາໄດ້ຖືກ “ສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ຕາມແບບລັກສະນະຢ່າງພຣະເຈົ້າໃນຄວາມຊອບທັມແລະຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດທີ່ແທ້ຈິງ.” ຕອນນີ້ອາຈານໂປໂລເອີ້ນຄຣິສະຕະຈັກວ່າ “ໄພ່ພົນບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.” ກົກເຄົ້າຂອງຄວາມເວົ້າບໍ່ຮູ້ສຸດແມ່ນ ແຕກຕ່າງ. ອົງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າເປັນອົງບໍ່ຮູ້ສຸດແລະແຕກຕ່າງກັບວິນຍານທັງຫລາຍ. ພຣະວິຫານໄດ້ຖືກເອີ້ນວ່າບໍ່ຮູ້ສຸດເພາະເປັນບ່ອນແຕກຕ່າງກັບຕົກອື່ນໆ. ພຣະຄັມພິບໍ່ຮູ້ສຸດເພາະເປັນປື້ມແຕກຕ່າງກັບປື້ມຕ່າງໆ. ເຊັ່ນກັນພວກເຮົາຜູ້ທີ່ເຊື່ອຄວນເປັນຄົນບໍ່ຮູ້ສຸດ ແຕກຕ່າງເພາະພຣະເຈົ້າໃຫ້ພວກເຮົາໃຫ້ມີຊີວິດພິເສດເໝືອນພຣະອົງ. ຜົນດີນັ້ນແມ່ນພຣະອົງເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີຊີວິດທີ່ໃຫ້ກຽດແດ່ພຣະອົງ, ຄົນອື່ນໄດ້ດີ, ແລະເຮັດໃຫ້ຕົນເອງພໍໃຈ. ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ແລະຢູ່ໃນຊີວິດດ້ວຍຄວາມຮັກ (5:2) ເພາະພຣະເຈົ້າໃນອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເປັນແບບຢ່າງຂອງພວກເຮົາ.

ອາຈານໂປໂລຍັງສືບຕໍ່ເອີ້ນໃຫ້ຄຣິສະຕຽນໃນເມືອງເອເຟໂຊເປັນຄົນແຕກຕ່າງກັບຄົນຢູ່ຮອບໂລກ. ເພິ່ນບອກໃຫ້ພວກເຮົາເປັນຄົນບໍ່ຮູ້ສຸດໃນການໃຊ້ເພດສັມພັນ ເພາະຄົນສ່ວນຫລາຍໃນທີ່ນັ້ນມີແມ້ງນ້ອຍຫ້ອຍແມ້ງຫລວງ, ໃນວິຫານຂອງນາງາດາຍອານາມິຍິງໂສເພນີເປັນຮ້ອຍບໍ່ຮືກ. ອາຈານໂປໂລໄດ້ກ່າວເປັນລາຍການເປັນແຖວອອກມາເຖິງ: ການໃຊ້ເພດສັມພັນຜິດ, ເບິ່ງສິ່ງເບື້ອນ, ເວົ້າເບື້ອນ, ມີຕັນຫາ ແລະກ່າວຫລອກລວງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຢ່າໃຫ້ມີໃນຊີວິດຂອງຄຣິສະຕຽນ. ບໍ່ເປັນສິ່ງພວກເຮົາບໍ່ເຮັດເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຢ່າເປັນເພື່ອນກັບຄົນທີ່ເຮັດຜິດໃນເລື່ອງຢ່າງນີ້ເໝືອນກັນ (5:7). ຊີວິດຢ່າງນັ້ນບໍ່ເປັນພາບດີຕໍ່ຄຣິສະຕຽນເລີຍ. ເມື່ອຊາວເມືອງເອເຟໂຊໄດ້ເຊື່ອແລະໄດ້ຮຽນຮູ້ເຖິງເລື່ອງຮາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຂອງພຣະຄຣິດແລ້ວ ພວກເຂົາພາກັນຮູ້ເຖິງສິ່ງພຣະເຈົ້າຊົງທຳມາບໍ່ໃຫ້ມີການປະພຶດບໍ່ດີໃນຖານະເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຖ້າຜູ້ໃດຍັງເຮັດຢູ່ກໍຈະຕ້ອງຖືກຕັດສິນ.

4. ໃຫ້ມີຊີວິດເໝືອນເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ: (ເອເຟໂຊ 5:8-14)

ເລື່ອງອາຈານໂປໂລຍົກເອົາມາທຽບຊີວິດເກົ່າກັບຊີວິດທີ່ພວກເຮົາມີໃນອົງພຣະຄຣິດຕ້ອງໃຫ້ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນຄືເພິ່ນໄດ້ເວົ້າເຖິງເລື່ອງຄວາມມືດກັບຄວາມສະຫວ່າງ. ແຕ່ກ່ອນພວກເຮົາເຄີຍຢູ່ໃນຄວາມມືດດຽວນີ້ໄດ້ພົບແສງສະຫວ່າງແລ້ວ. ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາຄວນເປັນລູກແຫ່ງແສງສະຫວ່າງ (5:8). ອົງພຣະເຢຊູເອງໄດ້ກ່າວບອກວ່າພຣະອົງເປັນແສງສະຫວ່າງຂອງໂລກ (ມທ 5:14). ພຣະອົງໄດ້ສອນວ່າພວກສາວິກຄວນສົ່ງແສງສະຫວ່າງນັ້ນໄປໃຫ້ຄົນໃນໂລກເຫັນແລະຮູ້ຈັກເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າແລະເຫັນຊີວິດດີຂອງຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ (ມທ 5:15). ອາຈານໂປໂລບອກຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມສະຫວ່າງຍ່ອມຜະລິດຜົນດີ, ຄວາມສິນທັມ, ແລະຄວາມຈິງສເມີໄປ. ເມື່ອພວກເຮົາເຮັດດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາກໍເປີດຄວາມມືດໃຫ້ແສງສະຫວ່າງເຂົ້າມາເພື່ອໂລກຈະໄດ້ຮູ້ແລະໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊອບພຣະທັຍ.

5. ໃຫ້ມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງສລາດ: (ເອເຟໂຊ 5:15-20)

ມີຄູຫລາຍຄົນໄດ້ກ່າວໃນຫ້ອງຮຽນວ່າ, ຈົ່ງຕັ້ງໃຈຟັງ. ອາຈານໂປໂລຜູ້ເປັນຄູໃຫຍ່ໄດ້ກ່າວຄືກັນ ເພິ່ນຈົ່ງໄດ້ຂຽນວ່າ, “ຈົ່ງລະວັງໃນການໃຊ້ຊີວິດຢູ່-ບໍ່ແມ່ນແບບໂງ່ງ” (ອຟຊ 5:15). ເພິ່ນຍັງກ່າວເພີ່ມເລື່ອງ ກະຕຸ້ນໃຈອີກ: “ຈົ່ງເຂົ້າໃຈວ່າອັນໃດເປັນນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ” (5:17). ການເຂົ້າໃຈບໍ່ຄືກັນກັບການກະ ທຳ, ເພາະເພິ່ນຢາກໃຫ້ພວກທີ່ເຊື່ອລົງມີເຮັດຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ເລື່ອງຕໍ່ໄປເພິ່ນກ່າວເຖິງ **ເລື່ອງເມົາ**. ຫລາຍເທື່ອພວກເຮົາຄິດວ່າເມົານັ້ນຕ້ອງແມ່ນເລື່ອງກິນເຫລົ້າຫລາຍ ແຕ່ຄວາມຈິງແລ້ວມັນ ອາດແມ່ນເລື່ອງທີ່ພວກເຮົາທຳລາຍຕົນເອງແລະຄົນອື່ນກໍໄດ້ທີ່ບໍ່ເປັນພະຍານດີເຖິງອົງພຣະຄຣິດ. ແນວໃດ ກໍຕາມທຸກວັນນີ້ການມືນເມົາຍັງເປັນບັນຫາຂອງຄົນຊາວໂລກແລະຄຣິສະຕຽນເໝືອນກັນ.

ສິ່ງດີທີ່ອາຈານໂປໂລສອນວ່າ, “ຈົ່ງເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານ” (5:18). ຫລາຍເທື່ອຄົນເຮົາຍ້ານຕໍ່ຄຳ ສອນຢ່າງນັ້ນ ຄິດວ່າຕົນເອງຈະເຮັດສິ່ງແປກຊຶ່ງການກິນເຫລົ້າອາດນຳພາໃຫ້ເຮັດ. ການທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍອົງ ພຣະວິນຍານນັ້ນຈະເພີ່ມພລັງໃຫ້ເຮົາມີຄວາມຮັກ ແລະການບັງຄັບຕົນເອງເກີນຄວາມສາມາດ (2 ຕມທ 1:7). ຈົ່ງໃຫ້ອົງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າເຕັມລົ້ນໃນຊີວິດຂອງທ່ານເພາະພຣະເຈົ້າເຮັດຕາມພຣະປະລິງ ຂອງພຣະອົງຊຶ່ງເປັນສິ່ງປະເສີດຕໍ່ພວກເຮົາ (ຟລປ 2:13).

ອາຈານໂປໂລໄດ້ສລຸບໃນຕອນນີ້ໂດຍການກ່າວຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ (ອຟຊ 5:20). ການກ່າວ ຂອບພຣະຄຸນເໝາະສົມທຸກໂອກາດ. ເຖິງຈະມີອັນໃດເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຮົາກໍຕາມ ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ປະ ທານພຣະພອນໃຫ້ຊຶ່ງພວກເຮົາເຂົ້າໃຈໄດ້ພຽງພາກສ່ວນ. ພວກເຮົາຢາລືມໃນການຂອບພຣະຄຸນໃນຊີວິດ ເພື່ອພວກເຮົາຈະເປັນຄົນແຕກຕ່າງໃນໂລກ.

ເລື່ອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ຈົ່ງເຮັດໃນສິ່ງທ່ານສອນຄົນອື່ນນັ້ນໄດ້ສອນຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງໃນພຣະຄັມພີ. ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາສາຣະພາບນັ້ນ ພວກເຮົາຄວນປະຕິບັດຕລອດໄປ. ອາຈານໂປໂລໄດ້ກ່າວເຖິງການປະຕິບັດຍ້ອນເຮົາໄດ້ເຊື່ອ ແລະຕ້ອງ ຫລີກເວັ້ນຈາກຄວາມຜິດບາບ. ພວກເຮົາຈະເບິ່ງໃນຄຳສອນອັນນີ້ຢ່າງໃດ? ການດຳລົງຊີວິດຂອງຄຣິສະ ຕຽນນັ້ນບໍ່ແມ່ນໝາຍເຖິງແມ່ນໃຜຮັກສາແລະປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງໄດ້ດີ ແຕ່ມັນແມ່ນພາກສ່ວນຂອງການໃຊ້ ຊີວິດໃນຄວາມເຊື່ອ.

ການຫລິ້ນເກມ ຫລີກລາຍອມມີກິດ ມີຂອບເຂດແລະເປົ້າໝາຍສເມີ. ການກະທຳບາງຢ່າງຍ່ອມມີການ ລົງໂທດ ແລະບາງຄັ້ງນຳໄປເຖິງຊັຍຊະນະ. ພວກເຮົາຜູ້ເປັນຄຣິສະຕຽນຕ້ອງປະຕິບັດຕົນໃຫ້ຂອບພຣະທັຍ ພຣະເຈົ້າ. ການເຮັດດີນັ້ນແມ່ນຜົນດີຈາກການມີຄວາມສັມພັນດີກັບພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາອາດຈະເຮັດທຸກ ສິ່ງດີເລີດບໍ່ໄດ້ ແຕ່ພວກເຮົາຄວນເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຕົນເອງສອນຄົນອື່ນ. ເມື່ອພວກເຮົາເຮັດດັ່ງນັ້ນແລ້ວພວກ ເຮົາກໍຈະມີຄວາມຍິນດີໃນຊີວິດ ແລະຄົນອື່ນຈະມີຄວາມຍິນດີນຳອີກ.

ຄຳຖາມ

12. ທ່ານຈຳໄດ້ບໍ່ວ່າບ່ານມານີ້ທ່ານໄດ້ມີຄວາມໂມໂຫຂຶ້ນມາ? ບົດຮຽນວັນນີ້ໄດ້ສອນໃຫ້ທ່ານເຮັດ ແນວໃດກັບການໂມໂຫນັ້ນ?

13. ລັກສະນະຢ່າງໃດທີ່ເປັນຜົນດີທີ່ອາຈານໂປໂລກ່າວສອນໃນບົດຮຽນນີ້?
14. ວິທີໃດທີ່ທ່ານຈະປະພຶດເພື່ອໃຫ້ເປັນຜົນດີຕໍ່ຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ?
15. ທ່ານໄດ້ສັງເກດເຫັນການປ່ຽນແປງເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດຂອງທ່ານແນວໃດໃນເມື່ອທ່ານມາເປັນຄຣິສະຕຽນ?
16. ໃນຫ້ອງຮຽນທ່ານມີຄົນຕ້ອງການຢາກໄດ້ຍິນຄໍາເວົ້າສຸພາບໝູນໃຈຈາກທ່ານບໍ່?

ບວ

ບົດຮຽນທີ 7

ຊີວິດໃນຄອບຄົວຄຣິສຕຽນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເອເຟໂຊ 5:21-6:9

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ເອເຟໂຊ 5:21-6:9

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຄວາມຍຳເກງພຣະຄຣິດເປັນຫລັກຂອງຄວາມສັມພັນທຸກຢ່າງໃນຄອບຄົວ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ຄວາມເຊື່ອຄຣິສຕຽນມີຄວາມສຳຄັນວິທີໃດໃນຄອບຄົວ ແລະທີ່ທຳງານ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອເບິ່ງຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນເວລາຂ້ອຍຍອມໃຫ້ຄວາມຍຳເກງພຣະຄຣິດເປັນຫລັກຂອງຄວາມສຳພັນໃນຄອບຄົວແລະໃນທີ່ທຳງານ.

ຄຳນຳ

ພຣະຄຳພີສາມາດຊ່ວຍພວກເຮົາເຮືອງມະນຸດສັມພັນໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາດຳເນີນຊີວິດໃນຄອບຄົວແລະໃນທີ່ທຳງານ.

ຄຣິສຕຽນໃນສັຕວັດທີ່ນຶ່ງອາດຈະສົງສັຍວ່າ, ຊີວິດໃນຄອບຄົວຈະເປັນຢ່າງໃດ? ພາກສຸດທ້າຍຂອງພຣະທັມເອເຟໂຊ ໄດ້ໃຫ້ຫລັກສຳລັບຄວາມສັມພັນໃນຄອບຄົວໃນສັມຍສັຕວັດທີ່ນຶ່ງ. ພວກເຮົາຈະເຫັນຫລັກຄຳສອນນີ້ອີກໃນ ໂກໂລຊາຍ 3:18—4:1; ຕີໂຕ 2:1-10; ແລະ 1ເປໂຕ 2:18—3:7. ຜູ້ອ່ານຈິດໝາຍຂອງໂປໂລໄດ້ຮູ້ແລ້ວວ່າຄວາມສັມພັນໃນໂລກເປັນຢ່າງໃດ; ຄຳສອນຂອງໂປໂລໄດ້ບອກເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຮົາ, ແຕ່ເວລາພວກເຮົາໄດ້ອ່ານຄວາມເວົ້າຂອງໂປໂລແລ້ວ, ພວກເຮົາເຈົ້າຈະໄດ້ເຫັນວ່າທ່ານໄດ້ທ້າທາຍສັງຄົມຂອງພວກເຮົາຢ່າງຮຸນແຮງ.

ພວກຜູ້ແປພຣະຄຳພີມີຄວາມເຫັນທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນພຣະທັມຕອນນີ້. ບາງຄົນວາດພາບເຫັນຜິວແລະພໍ່ເປັນຜູ້ຢູ່ຫົວແຖວ. ພໍ່ຮຍາ, ລູກ, ແລະຂ້າທາດຢູ່ລຽງລົງມາ ແລະທຸກຄົນຕ້ອງຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງຜູ້ນຳ. ອີກບາງຄົນເຫັນວ່າພໍ່ຮຍາແບ່ງການນຳພາໃນຄອບຄົວ. ອີງຕາມທັສະນີ, ຫລັກການໃນ ເອເຟໂຊ 5:21 ເປັນສ່ວນສຳຄັນໃນຄວາມສັມພັນຕ່າງໆໃນພຣະທັມຕອນນີ້. ຄວາມແຕກຕ່າງ, ບໍ່ແມ່ນຄວາມເຫັນພ້ອມ, ເປັນຈຸດເດັ່ນໃນການອະທິບາຍພຣະຄຳຕອນນີ້.

1. ຫລັກນຳພາ: (ເອເຟໂຊ 5:21)

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້ແມ່ນສອນໃຫ້ຍອມຟັງຊຶ່ງກັນແລະກັນ ເພາະຄວາມຍຳເກງພຣະຄຣິດ. ໃນເອເຟໂຊ 5:18, ໂປໂລຂຽນໄວ້ວ່າ, “ຈົ່ງເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານ.” ມີຫລັກຄຳສອນຫລາຍຢ່າງທີ່ອອກມາຈາກພຣະຄຳຂໍ້ນີ້, ແລະໃນນັ້ນກໍມີການຍອມຟັງຊຶ່ງກັນແລະກັນໃນເອເຟໂຊ 5:21. ການຍອມຟັງຊຶ່ງກັນແລະກັນມີຜົນສະທ້ອນເຖິງຄວາມສັມພັນໃນຄອບຄົວຊຶ່ງມີສາມີພັນຍາ, ພໍ່ແມ່ແລະລູກ, ແລະນາຍແລະຂ້ອຍໃຊ້. ຂໍຢ່າລືມຫລັກນີ້. ພຣະທັມໃນພາກນີ້ສລຸບໂດຍປະກາດວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງເລືອກໜ້າຜູ້ໃດ (ອຟຊ 6:9). ເມື່ອກ່ອນນີ້, ໂປໂລໄດ້ຂຽນວ່າ, “ຈະບໍ່ເປັນຊາດຍົວຫລືຄົນຕ່າງຊາດ ຈະບໍ່ເປັນຂ້ອຍຂ້າຫລືເປັນອິສະ ຈະບໍ່ເປັນຊາຍຫລືຍິງ ເພາະວ່າເຈົ້າທັງປວງເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນໃນພຣະຄຣິດຄືພຣະເຢຊູ” (ຄລຕ 3:28).

2. ສາມີແລະພັນຍາ: (ເອເຟໂຊ 5:22-33)

ໃນການຂຽນກ່ຽວກັບການແຕ່ງງານ, ໂປໂລອ້າງເຖິງຄວາມສັມພັນຂອງພຣະຄຣິດແລະຄຣິສຕະຈັກເພື່ອສອນພວກເຮົາເຮື່ອງຄວາມສັມພັນລະຫວ່າງພັນຍາແລະສາມີ. ພຣະຄຣິດຊົງເປັນປະມຸກແລະພຣະຜູ້ໄຜດຂອງຄຣິສຕະຈັກ; ພຣະຄຣິດຊົງຮັກຄຣິສຕະຈັກແລະຊົງຕາຍເພື່ອ. ພຣະຄຣິດຕ້ອງການຊໍາລະລ້າງຄຣິສຕະຈັກໃຫ້ບໍລິສຸດແລະບໍ່ມີທີ່ຕິ. ພຣະຄຣິດຊົງຮັກສາຄຣິສຕະຈັກ, ລ້ຽງແລະດູແລໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ. ໂປໂລຍັງໄດ້ສອນວ່າຜູ້ຊາຍໄດ້ໜີຈາກແມ່ແລະພໍ່ເພື່ອໄປຜູກພັນກັບພັນຍາຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບຄວາມສັມພັນຂອງພຣະຄຣິດແລະຄຣິສຕະຈັກ--ພຣະຄຣິດຍອມສະລະສວັນລົງມາໃນໂລກ ເພື່ອຈະໄດ້ສ້າງແລະເຂົ້າຮ່ວມກັບຄຣິສຕະຈັກ.

ໂປໂລໄດ້ເວົ້າກັບພັນຍາກ່ອນ ແຕ່ສິ່ງທີ່ທ້າທາຍທີ່ສຸດແມ່ນສຳລັບສາມີ. ເພາະສາມີແລະພັນຍາໄດ້ຍອມຢູ່ໃຕ້ພຣະເຈົ້າແລະໄດ້ເປັນອັນດຽວກັນໃນຄວາມເຊື່ອ, ເຂົາທັງສອງຈະຕ້ອງຍອມຟັງເຊິ່ງກັນແລະກັນ (ອຟຊ 5:21). ໂປໂລໄດ້ຂຽນວ່າ, “ຝ່າຍພັນຍາ ຈົ່ງຍອມຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບສາມີຂອງຕົນ...” (ອຟຊ 5:22). ທີ່ຈົງແລ້ວການທີ່ພັນຍາຕ້ອງຍອມຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບຂອງສາມີກໍບໍ່ເປັນເຮື່ອງຍາກໃນສັຕວັດທີ່ນີ້ ເພາະນັ້ນເປັນປະເພນີຢູ່ແລ້ວ. ແຕ່ໂປໂລສອນໃຫ້ພັນຍາຈົ່ງຍອມຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບຂອງສາມີແບບສັມມັກໃຈ.

ໂປໂລໄດ້ບອກສາມີວ່າ, “ຈົ່ງຮັກພັນຍາຂອງຕົນ. ຮັກໃນທີ່ນີ້ແມ່ນການຮັກແບບເສັງສະລະຊຶ່ງເປັນການຮັກຢ່າງພຣະເຈົ້າ. ຮັກຫລາຍຈົນຍອມຕາຍແທນ. ແນ່ນອນຖ້າສາມີຮັກພັນຍາໃນທຳນອງນີ້, ພັນຍາກໍຄົງບໍ່ມີບັນຫາໃນການຍອມຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບແນ່ນອນ. ຖ້າສາມີຕ້ອງການຊ່ວຍໃຫ້ພັນຍາໄດ້ມີສະງ່າຣາສີ, ບໍລິສຸດ, ແລະບໍ່ມີຕຳໜີ (ອຟຊ 5:27), ການນຳພາກໍຄົງບໍ່ເປັນເຮື່ອງໜ້າວິຕົກ. ການຍອມຟັງເຊິ່ງກັນແລະກັນເປັນຫລັກສຳຄັນ.

ໃນພາກສຸດທ້າຍຂອງພຣະທັມພາກນີ້, ໂປໂລໄດ້ຍ້າເຮືອງໃຫ້ສາມີຮັກພ້ອມຂອງຕົນອີກ; ພວກເຮົາບໍ່ແນ່ໃຈວ່າສັງຄົມໃນສັຕວັດທີ່ນຶ່ງຈະເປັນຢ່າງໃດຈຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ໂປໂລຕ້ອງໄດ້ສັ່ງສາມີໃຫ້ຮັກພ້ອມເຖິງສອງຄັ້ງ. ໂປໂລບອກວ່າ, “ພວກທ່ານທຸກຄົນຈຶ່ງຮັກພ້ອມຂອງຕົນເໝືອນຮັກຕົນເອງ” (ອຟຊ 5:33); ສໍາລັບພ້ອມ, ໂປໂລໄດ້ເນັ້ນອີກວ່າ “ຈຶ່ງຢ່າເກງສາມີຂອງຕົນ.”

3. ບຸດແລະບິດາມານດາ: (ເອເຟໂຊ 6:1-4)

ໃນວັທນະທັມສ່ວນໃຫຍ່, ລູກໄດ້ຖືກສັ່ງສອນໃຫ້ເຊື່ອຟັງບິດາມານດາຂອງຕົນ. ໂປໂລເພີ່ມອີກຢ່າງນຶ່ງຄື “ເພາະເຫັນແກ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.” ຖ້າພໍ່ແມ່ຢູ່ໃນພຣະຄຣິດ, ລູກກໍຄົງຢູ່ໃນພຣະອົງເຊັ່ນກັນ; ສິ່ງນັ້ນຄືພື້ນຖານຂອງການເຊື່ອຟັງ; ຫລາຍກວ່ານັ້ນ ລູກຄວນເຊື່ອຟັງພໍ່ແມ່ເພາະເປັນການຖືກຕ້ອງ.

ຄໍາສັ່ງໃຫ້ເຊື່ອຟັງບິດາມານດາຍັງມີຄໍາສັນຍາໄວ້ດ້ວຍ (ອຟຊ 6:2-3); ຄໍາສັ່ງນີ້ບອກໃຫ້ລູກໆດໍາເນີນຊີວິດທີ່ຈະນໍາກຽດມາສູ່ພໍ່ແມ່ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງວ່າພໍ່ແມ່ຈະເປັນຄົນມີກຽດຫລືບໍ່. ການເຊື່ອຟັງເປັນໜ້າທີ່ຂອງລູກບໍ່ວ່າພໍ່ແມ່ຈະຢູ່ໃນສະພາບໃດ, ແລະຄໍາສັນຍາສໍາລັບລູກກໍຄື “ຈະຢູ່ເຢັນເປັນສຸກແລະມີອາຍຸໝັ້ນຍືນທີ່ແຜ່ນດິນນີ້.”

ໂປໂລໄດ້ບອກຜູ້ເປັນບິດາວ່າ “ຢ່າລົບກວນບຸດຂອງຕົນໃຫ້ຂັດເຄືອງໃຈ ແຕ່ຈຶ່ງອົບຮົມເຂົາດ້ວຍການຕີສອນແລະການເຕືອນສະຕິ ຕາມຫລັກຄໍາສອນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.” ການອົບຮົມສັ່ງສອນລູກຕາມຫລັກຄໍາສອນຂອງພຣະເຈົ້າເປັນໜ້າທີ່ຂອງພໍ່ແມ່ທຸກຄົນ.

3. ຂ້ອຍຂ້າແລະນາຍ: (ເອເຟໂຊ 6: 5-9)

ໃນພຣະທັມພາກນີ້ ໂປໂລໄດ້ເນັ້ນເຮືອງຈິດວິນຍານຢູ່ສເມີ, ເຊັ່ນ: ຟັງພຣະຄຣິດ, ຂ້ອຍຂ້າພຣະຄຣິດ, ເຮັດຕາມພຣະທັຍພຣະເຈົ້າ, ຮັບໃຊ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນນາຍຂອງເຂົາແລະຂອງທ່ານທັງຫລາຍນັ້ນຢູ່ໃນສວັນ. ຕາມທັສນະຂອງຊາວໂລກແລ້ວພວກຂ້ອຍຂ້າມີສິດນ້ອຍທີ່ສຸດ; ແຕ່ໃນພຣະຄຣິດ, ຂ້ອຍຂ້າແລະນາຍຢູ່ໃນຖານະດຽວກັນເພາະຄວາມສໍາພັນຂອງພວກເຂົາກັບພຣະຄຣິດ ແລະກັບກັນແລະກັນ. ຄໍາສັ່ງສອນໃນພຣະຄໍາເຮືອງຂ້ອຍຂ້າເປັນເຫດໃຫ້ມີການປະນາມເຮືອງຂ້ອຍຂ້າໃນສມັຍນັ້ນ.

ໃນສັມຍນີ້ ພວກເຮົາອາດຈະບໍ່ມີນາຍ ຄືກັບພວກຂ້ອຍຂ້າມີນາຍ (ອຟຊ 6:5), ແຕ່ພວກເຮົາກໍເຮັດຕາມຄໍາສັ່ງຂອງນາຍຈ້າງ ຫລືຄໍາແນະນໍາຂອງຜູ້ປົກຄອງຖ້າເປັນວຽກອາສາສັມກ. ພວກເຮົາພຍາຍາມເຮັດວຽກໃຫ້ດີທີ່ສຸດເຖິງຈະບໍ່ມີຄົນຄຸມ (ອຟຊ 6:6) ເພາະພວກເຮົາຖືວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເປັນເຈົ້ານາຍແລະເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ພຣະອົງພໍພຣະທັຍໃນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເຮັດ (ອຟຊ 6: 6-7). ພຣະເຈົ້າຊົງອ່ວຍພຣະພອນສໍາລັບການດີແລະຊົງໃຫ້ບໍາເໜັດວຽກງານທຸກຢ່າງ (ອຟຊ 6: 8).

ໂປໂລໄດ້ສັ່ງພວກຜູ້ເປັນນາຍໃຫ້ເຮັດດີກັບພວກຂ້ອຍຂ້າຂອງຕົນ; “ຢ່າຊູ່ເຂັນເຂົາ ເພາະພວກທ່ານກໍຮູ້ແລ້ວວ່າ ພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນນາຍຂອງເຂົາແລະຂອງທ່ານທັງຫລາຍນັ້ນຢູ່ໃນສວັນ” (ອຟຊ 6: 9); ແລະພຣະເຈົ້າຊົງຖືວ່າຂ້ອຍຂ້າແລະນາຍມີຄວາມສໍາຄັນເທົ່າກັນ. ການເຮັດດີກັບຂ້ອຍຂ້າໃນຄໍາສອນນີ້ມີສ່ວນໃນການປົດປ່ອຍພວກຂ້ອຍຂ້າໃນຫລາຍສັຕວັດຕໍ່ມາ.

ແຕ່ນັ້ນມາເຖິງຕອນນີ້

ບາງຄັ້ງເວລາຂ້າພະເຈົ້າສຶກສາພຣະທັມກັບພວກຊາວໜຸ່ມ, ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍຂໍໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າຂຽນປໂຍກນີ້ໃຫ້ຈົບ: “ເຈົ້າກໍຄືເຈົ້າເວລາເຈົ້າ _____.” ບາງຄົນຕື່ມໃສ່ວ່າ: “ເວລາເຈົ້າຢູ່ບ້ານ.” ຖ້າຄວາມເມດຕາເລີ້ມຈາກເຮືອນ, ຄວາມເຊື່ອກໍເປັນພາກສ່ວນສໍາຄັນໃນຄອບຄົວ. ການສ້າງຄອບຄົວທີ່ຖວາຍກຽດພຣະຄຣິດ, ສະທ້ອນພຣະຄຣິດ, ແລະເຕົ້າໂຮມຄົນທັງຫລາຍອ້ອມພຣະຄຣິດເປັນເລື່ອງທີ່ໂລກກໍາລັງຕ້ອງການ.

“ຈົ່ງຍອມຟັງເຊິ່ງກັນແລະກັນ ເນື່ອງດ້ວຍເຈົ້າມີຄວາມຢ່າເກງພຣະຄຣິດ” ເປັນຫລັກນໍາເພື່ອຫຼໍ່ຫລອມຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຄຣິສຕຽນເລື່ອງສາມີແລະພັຣຍາ, ບຸດແລະພໍ່ແມ່, ຂ້ອຍຂ້າແລະນາຍ (ອຟຊ 5:21). ຫລັກການເລື່ອງການຍອມຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບເປັນເລື່ອງທີ່ຂາດຄວາມນິຍົມໃນສັງຄົມ; ພວກເຮົາຖືກສອນໃຫ້ເປັນຕົວເຮົາເອງ ແລະເຮັດຕາມວິທີຂອງເຮົາເອງ. ການຍອມຟັງເຊິ່ງກັນແລະກັນໝາຍເຖິງສາມີຍອມຟັງພັຣຍາ ແລະພັຣຍາຍອມຟັງສາມີເພາະເຂົາເຈົ້າມີຄວາມຢ່າເກງພຣະຄຣິດ. ການຢ່າເກງພຣະຄຣິດເປັນຫລັກສໍາລັບທຸກຄົນໃນຄອບຄົວໃນສັມຍສັຕວັດນີ້ ແລະຍັງເປັນຫລັກສໍາຄັນສໍາລັບຄົນທັງຫລາຍໃນສັຕວັດນີ້.

ຄໍາຖາມ:

1. ການຢ່າເກງພຣະຄຣິດມີຄວາມໝາຍແນວໃດສໍາລັບທ່ານ?
2. ຖ້າທ່ານສາມາດປ່ຽນແປງຊີວິດໃນຄອບຄົວ, ທ່ານຈະປ່ຽນຫຍັງແດ່?

3. ຄຣິສຕະຈັກສາມາດເຮັດຫຍັງແດ່ເພື່ອຊ່ວຍໃນການສ້າງຄອບຄົວ?
4. ຄໍາສອນຂອງໂປໂລເຣື່ອງຂ້ອຍຂ້າແລະນາຍມິຜິນສະທ້ອນແນວໃດແດ່ກ່ຽວກັບຄວາມສັມພັນໃນທີ່ທຳງານໃນປັດຈຸບັນ?
5. ພຣະທັມໃນມື້ນີ້ເວົ້າຫຍັງແດ່ກັບຄົນໂສດ ແລະຄົນທີ່ແຕ່ງງານແລ້ວແຕ່ບໍ່ມີລູກ?
6. ຄໍາວ່າ “ພຣະອົງບໍ່ຊົງເລືອກໜ້າຜູ້ໃດຈັກເທື່ອ” ມີຜົນກະທົບແນວໃດກ່ຽວກັບການດໍາເນີນຊີວິດຂອງທ່ານ?

ສຄ

ບົດຮຽນທີ 8 ແບບຢ່າງເພື່ອເຮັດຕາມ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ຕີໂມທຽວ 1:1-5, 12-19

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: 1 ຕີໂມທຽວ 1

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂປໂລປະສົບການເຮືອງພຣະຄຸນ ແລະຄວາມເມດຕາໄດ້ຫລໍ່ຫລອມຊີວິດ, ການຮັບໃຊ້, ແລະຄຳສອນຂອງລາວ; ສິ່ງນັ້ນໆໄດ້ເປັນແບບຢ່າງເຮືອງການນຳພາແລະການຮັບໃຊ້ສຳລັບຕີໂມທຽວ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ຜູ້ໃດເປັນແບບຢ່າງທີ່ດີເຮືອງການນຳພາແລະການຮັບໃຊ້ສຳລັບທ່ານ? ທ່ານກຳລັງເປັນແບບຢ່າງໃຫ້ຄົນອື່ນແນວໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອເບິ່ງຄຸນລັກສະນະທີ່ໂປໂລໄດ້ເປັນແບບຢ່າງໃຫ້ຕີໂມທຽວເຮືອງການນຳພາແລະການຮັບໃຊ້ທີ່ຄວນຕິດຕາມ.

ຄຳນຳ

ການຮັບໃຊ້ແລະການນຳພາໃນຄວາມເຊື່ອຄຣິສຕຽນສາມາດເປັນເຮືອງຍາກ ເວລາພວກເຮົາຖືກຖາມເຖິງເຮືອງຄວາມຮູ້ພື້ນຖານຈາກພວກຄຽສອນປອມ. ໂດຍສະເພາະໃນຕອນທີ່ພຣະຄຸນແລະພຣະເມດຕາຄວນຈະເປັນພື້ນຖານສຳລັບການຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຮົາ.

ອາຈານຜູ້ນຶ່ງໃຫ້ຄຳພຣະຄຳວ່າ: “ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນໃຫ້ຮັບໃຊ້ກັບພວກໝູ່ຮ່ວມມະຫາວິທະຍາລັຍ, ແຕ່ການຕອບຮັບຂອງພວກເຂົາແມ່ນເຮືອງທີ່ບໍ່ໜ້າເຊື່ອແລະຄວາມຢ້ານ. ນຶ່ງ, ພວກເຂົາເວົ້າວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະໄປເທສນາໄດ້ແນວໃດ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ແຕກຕ່າງກັບພວກເຂົາ-ພວກເຮົາເປັນຄົນບາບຄືກັນ. ສອງ, ພວກເຂົາຢ້ານວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ຖືສາສນາເຄິ່ງຄັດເກີນກວ່າຈະເປັນເພື່ອນກັບພວກເຂົາໄດ້. ຜ່ານການອ້ອນວອນ, ການສຶກສາພຣະທັມ, ແລະຄຳປຶກສາທີ່ສລາດ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເປັນສິດຍາພິບານທີ່ພົ້ນໃຈມາໄດ້ເປັນເວລາ 25 ປີແລ້ວ.”

1. ໂປໂລພົ້ນໃຈໃນການຊົງເອີ້ນ: (1 ຕີໂມທຽວ 1:1-2)

ໂປໂລໄດ້ບອກວ່າທ່ານໄດ້ “ເປັນອັດສາວິກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດຕາມພຣະບັນຊາຂອງພຣະເຈົ້າ.” ຄວາມເວົ້ານີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າໂປໂລບໍ່ໄດ້ຖືກເລືອກໂດຍພວກອັດສາວິກ ຫລືໂດຍຜູ້ນຶ່ງຜູ້ໃດ. ທີ່ຈິງແລ້ວພວກເຮົາຮູ້ວ່າໂປໂລເຄີຍເປັນຜູ້ຂົ່ມເຫງຜູ້ທີ່ເຊື່ອແລະຕິດຕາມພຣະເຢຊູຄຣິດ; ແລະເວລາໂປໂລຖືກເອີ້ນໃຫ້ເທສນາ,

ທ່ານກໍບໍ່ໄດ້ປຶກສາຜູ້ໃດ (ຄລຕ 1:13). ໂປໂລບໍ່ໄດ້ເປັນອັດສາວິກໃນຕອນທີ່ພຣະເຢຊູຊົງພຣະຊົນຢູ່; ທ່ານເປັນຄົນທີ່ມາຈາກຂ້າງນອກຂອງກຸ່ມອັດສາວິກ.

ແຕ່ເຖິງປານນັ້ນ, ໂປໂລມີຄວາມພື້ນໃຈໃນການຊົງເອີ້ນ ເພາະປະສົບການສ່ວນຕົວກັບອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ; ໂປໂລໄດ້ພົບພຣະອົງ (ເບິ່ງກິຈການ 9; 22; 26); ພຣະເຢຊູຊົງເປັນຜູ້ແຕ່ງຕັ້ງໂປໂລໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້. ການນຳພາຂອງໂປໂລເລີ້ມຕົ້ນດ້ວຍຄວາມພື້ນໃຈເພາະຄວາມສຳພັນສ່ວນຕົວກັບພຣະເຢຊູຄຣິດ. ຜູ້ນຳທຸກຄົນຕ້ອງການຄວາມພື້ນໃຈເຮື່ອງຄວາມສຳພັນກັບອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະການຊົງເອີ້ນໃຫ້ເຮັດວຽກງານຂອງພຣະອົງ.

2. ໂປໂລມີຄວາມກ້າຫານເພື່ອພົບການຕໍ່ຕ້ານ: (1 ຕີໂມທຽວ 1:3-4, 18-19)

ໂປໂລໄດ້ປະຕິໂມທຽວໄວ້ທີ່ເອເຟໂຊ ແລະໄດ້ເດີນທາງຕໍ່ໄປທີ່ແຂວງມາເກໂດເນັງ ບ່ອນທີ່ທ່ານເຄີຍໄດ້ໄປຫລັງຈາກທີ່ໄດ້ນິມິດທີ່ເມືອງໂທອາດ (ກຈກ 16: 9). ເມືອງເອເຟໂຊເປັນເມືອງໃຫຍ່ໃນເຂດອາເຊັງນ້ອຍເປັນບ່ອນທີ່ມີວິຫານຂອງພຣະອາເຕມາ (ກຈກ19:23-28). ໂປໂລ, ອາໂປໂລ, ປີຊະກິລາ, ອາກິລາ, ແລະຕີໂມທຽວໄດ້ຮັບໃຊ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ຄຣິສຕະຈັກທີ່ເອເຟໂຊໄດ້ຖືກອ້ອມຮອບດ້ວຍສາສນາຕ່າງຊາດ ແລະໄດ້ຕໍ່ສູ້ເພື່ອຮັກສາຂ່າວປະເສີດ.

ການຮັບໃຊ້ທີ່ເອເຟໂຊພົບການທ້າທາຍຫລາຍຢ່າງ; ຕີໂມທຽວຕ້ອງຕໍ່ສູ້ກັບພວກທີ່ນະມັສການພຣະປອມ ແລະຕໍ່ສູ້ລາງຄົນທີ່ສອນນອກຫລັກ ແລະສອນ “ເຮື່ອງນິຍາຍຕ່າງໆ ແລະເຮື່ອງເຊື້ອສາຍອັນບໍ່ຮູ້ສຽງສຸດ ຊຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ເກີດບັນຫາ ແທນທີ່ຈະໃຫ້ເປັນໄປຕາມແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ” (1 ຕມທ 1:3-4). “ລາງຄົນ” ອາດຈະແມ່ນ ອີເມນາໂຍ ແລະ ອາເລັກຊັນໂດ (1 ຕມທ 1:20) ແລະຄົນອື່ນໆ (1 ຕມທ 1:6,19).

ໂປໂລໄດ້ບອກວ່າລາງຄົນໄດ້ສອນຜິດ ແລະສອນນິຍາຍຕ່າງໆ; ຄຳສອນຜິດສ່ວນຫລາຍຈະແມ່ນເຮື່ອງນິຍາຍກ່ຽວກັບພຣະຕ່າງໆຊຶ່ງໂປໂລເອີ້ນວ່າຄຳສອນຜິດ. ໂປໂລກາວວ່າ “ບາງຄົນກໍໄດ້ຜິດຈຸດປະສົງ ຫລືກໄປຈາກສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄປຫາຄວາມເວົ້າທີ່ໄຮ້ປໂຍດ” (1 ຕມທ 1:6). ໂປໂລບອກຕີໂມທຽວໃຫ້ “ສັ່ງຫ້າມລາງຄົນບໍ່ໃຫ້ເຂົາສອນຄຳໂອວາດຢ່າງອື່ນ” (1 ຕມທ 1:3). ທ່ານໄດ້ໝູນໃຈຕີໂມທຽວໃຫ້ “ໃຫ້ເຈົ້າເຂົ້າໃນການເສີກອັນດີ 19 ຈົ່ງຍິດຖືຄວາມເຊື່ອໄວ້ ແລະມີໃຈສຳນຶກວ່າຕົນຊອບ ຊຶ່ງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ລາງຄົນໄດ້ປັດຖິ້ມເສັງຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາຈົ່ງຫລົ້ມຈົມລົງເຫມືອນເຮືອແຕກ” (1 ຕມທ 1:18-19).

3. ໂປໂລຮັກຈົງໃຈກ່ຽວກັບຄຳສອນຂອງທ່ານ: (1 ຕີໂມທຽວ 1:5)

ໃນຂະນະທີ່ໂປໂລໄດ້ສັ່ງຕື່ມໂມທຽວໃຫ້ຈັດການລາງຄົນທີ່ສອນອອກນອກທາງຂ່າວປະເສີດນັ້ນ, ທ່ານໄດ້ເນັ້ນເປົ້າໝາຍຂອງການສັ່ງນັ້ນວ່າ “ຈຸດປະສົງຂອງຄວາມສັ່ງທ້າມນັ້ນ ກໍຄືໃຫ້ມີຄວາມຮັກທີ່ເກີດມາຈາກໃຈອັນບໍ່ຮິສຸດ ແລະຈາກໃຈສໍານຶກວ່າຕົນຊອບ ແລະຈາກຄວາມເຊື່ອອັນຈິງໃຈ.” (1 ຕມທ 1:5).

ພຣະຄໍາເຕືອນພວກເຮົາວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມຮັກ (1 ຢຮ 4:16). ພຣະເຢຊູຊົງສອນວ່າການຮັກພຣະເຈົ້າແລະຮັກຄົນອື່ນໆເປັນບັນຍັດໃຫຍ່ (ມທ 22:37-38). ສະນັ້ນໂປໂລໄດ້ບອກຕື່ມໂມທຽວວ່າ “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ຊົງໂຜດປະທານພຣະຄຸນໃຫ້ເຮົາຫລາຍເທລືອລົ້ນ ພ້ອມດ້ວຍຄວາມເຊື່ອແລະຄວາມຮັກຊຶ່ງມີຢູ່ໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ” (1 ຕມທ 1:14). ໂປໂລໄດ້ສອນວ່າຄວາມຮັກເກີດມາຈາກໃຈບໍ່ຮິສຸດ, “ໃຈສໍານຶກວ່າຕົນຊອບ, ແລະຈາກຄວາມເຊື່ອອັນແທ້ຈິງ” (ຕມທ 1:5). ແຕ່ການສອນເຣື່ອງນີ້ຍາຍ ແລະເຣື່ອງເຊື່ອສາຍອັນບໍ່ຮູ້ສຽງສຸດຈະບໍ່ນໍາໄປເຖິງຄວາມຮັກ, ໃຈບໍ່ຮິສຸດ, ໃຈສໍານຶກວ່າຕົນຊອບ, ແລະຄວາມເຊື່ອອັນແທ້ຈິງ.

4. ໂປໂລເຊື່ອໃຈໃນຄວາມພົ້ນຂອງທ່ານ: (1 ຕື່ມໂມທຽວ 1:12-17)

ໂປໂລບໍ່ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງສິດໃນການເປັນອັດສາວິກຂອງທ່ານດ້ວຍຄວາມສໍາເຣັດທີ່ຜ່ານມາໃນຊີວິດ. ແຕ່ທ່ານໄດ້ຊື່ໃສ່ການໄດ້ຖືກເອີ້ນໂດຍພຣະຄຸນແລະຄວາມເມດຕາຂອງອົງພຣະເຢຊູທີ່ “ໄດ້ຊົງໂຜດປະທານພຣະຄຸນໃຫ້ເຮົາຫລາຍເທລືອລົ້ນ ພ້ອມດ້ວຍຄວາມເຊື່ອແລະຄວາມຮັກຊຶ່ງມີຢູ່ໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ” (1:14).

ຖ້າໂປໂລພຍາຍາມທີ່ຈະຍືນຢູ່ດ້ວຍກໍາລັງຂອງຕົນເອງ, ທ່ານຈະຕ້ອງພາດພັ້ງຢ່າງແນ່ນອນ ເພາະທ່ານເອງ “ໄດ້ເປັນຄົນຫຍາບຊ້າ ຂົ່ມເຫັງ ແລະໝົ່ນປມາດພຣະອົງ” (1:13). ໂປໂລໂອ້ອວວວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ໃຫ້ກໍາລັງໃນການປະກາດຂ່າວປະເສີດໄປທົ່ວໂລກ. ທ່ານປລາດໃຈທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຖືວ່າໂປໂລສັດຊື່ແລະໄດ້ຊົງແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ຮັບໃຊ້; ໂປໂລເຊື່ອວ່າຄວາມສໍາເຣັດທັງໝົດແມ່ນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດທ່ານ.

ໂປໂລໄດ້ຍ້າເຣື່ອງການກັບໃຈຂອງທ່ານ ແລະການຊົງເອີ້ນໃຫ້ຮັບໃຊ້ດ້ວຍຂໍ້ຄວາມນີ້: “ຄໍານີ້ເປັນຄໍາສັດຈິງ ແລະສົມຄວນທີ່ຄົນທັງປວງຈະຮັບໄວ້ ຄືວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ສະເດັດເຂົ້າມາໃນໂລກເພື່ອຈະຊົງໂຜດເອົາຄົນບາບໃຫ້ພົ້ນ ແລະໃນຈໍາພວກຄົນບາບນັ້ນແມ່ນເຮົານີ້ແຫລະເປັນຜູ້ຕົ້ນ” (1:15). ໂປໂລເຕືອນຕື່ມໂມທຽວວ່າສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທໍາໃນຊີວິດຂອງທ່ານ, ພຣະອົງຈະຊົງກະທໍາກັບຊີວິດຄົນອື່ນໆທີ່ເຊື່ອ (1:16). ໂປໂລແມ່ນການ “ຊົງສະແດງຄວາມອິດກັ້ນພຣະທັຍ” ຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ (1:16).

ຜູ້ນຳຄຣິສຕຽນທຸກຄົນຕ້ອງຈິດຈຳວ່າ ແມ່ນພຣະຄຸນແລະຄວາມເມດຕາຊຶ່ງໄດ້ປະທານກຳລັງເພື່ອການນຳ
ພາ. ບໍ່ມີໃຜທີ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບພຣະຄຸນແລະຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ;ທຸກຢ່າງໄດ້ມາເຖິງພວກເຮົາຜ່ານການ
ສະລະພຣະຊົນແລະການຄົ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ໂດຍພຣະຄຸນແລະຄວາມເມດຕາ, ໂປໂລສາມາດເອົາຊະນະເບື້ອງຫຼັງທີ່ໂຫດຮ້າຍ ແລະກາຍມາເປັນຜູ້ນຳ
ແລະຄູສອນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ ໃນຄວາມເຊື່ອຄຣິສຕຽນ. ພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ໂປໂລມີຄວາມກ້າຫານທີ່
ຈະຕໍ່ສູ້ພວກຄູສອນປອມທັງຫຼາຍດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະໃຫ້ມີຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ຂ່າວປະເສີດອັນບໍ່ນິສຸດຂອງ
ພຣະເຢຊູຄຣິດ. ໂປໂລບໍ່ມີຄວາມຍ້ານເພາະມີປະວັດບໍ່ດີ; ທ່ານເຊື່ອໝັ້ນວ່າພຣະເຢຊູຊົງສາມາດໂຜດທຸກ
ຄົນໃຫ້ພົ້ນ ເພາະທ່ານເອງກໍເຄີຍເປັນຕົວເອກໃນພວກຄົນບາບທັງຫຼາຍ, ແຕ່ໄດ້ການຊົງໂຜດໃຫ້ພົ້ນໂດຍ
ພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ.

ພຣະຄຸນແລະຄວາມເມດຕານີ້ມີໄວ້ເພື່ອທຸກຄົນໃນວັນນີ້. ໂດຍພຣະຄຸນແລະຄວາມເມດຕາ, ພວກເຮົາສາ
ມາດຮັບຄວາມໝັ້ນໃຈ, ຄວາມກ້າຫານ, ຄວາມຮັກ, ແລະຄວາມເຊື່ອວາງໃຈທີ່ຈະເປັນຜູ້ນຳຄຣິສຕຽນທີ່
ເກີດຜົນ.

ຄຳຖາມ:

1. ມີຫຍັງແດ່ໃນຊີວິດທ່ານທີ່ລັກເອົາຄວາມໝັ້ນໃຈໃນການເປັນຜູ້ນຳຄຣິສຕຽນຂອງທ່ານ?
2. ທ່ານຕອບບຸກຄົນທີ່ພື້ນເອົາຊີວິດເກົ່າຂອງທ່ານທີ່ບໍ່ໄດ້ຖວາຍກຽດພຣະເຈົ້າຄົນມາວິທີໃດ?
3. ແມ່ນຫຍັງຄືວິທີທີ່ດີທີ່ສຸດສຳລັບການໂຕ້ຕອບພວກຄູສອນປອມ?
4. ທ່ານຈະສະແດງຄວາມຮັກກັບຜູ້ທີ່ສອນຂ່າວປະເສີດແບບບໍ່ນິສຸດວິທີໃດ?

ສຄ

ບົດຮຽນທີ 9

ຄຸນສົມບັດຂອງຜູ້ນຳຄຣິສຕະຈັກ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ຕີໂມທົງວ 3: 1-13

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: 1 ຕີໂມທົງວ 3: 1-13

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຜູ້ນຳຄຣິສຕະຈັກຄວນຈະເປັນຜູ້ທີ່ມີຄຸນສົມບັດຝ່າຍຈິດວິນຍານສູງ ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ດູແລຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຢ່າງດີ ພ້ອມດ້ວຍການຮັບໃຊ້ແລະການຕາງໜ້າທີ່ດີ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ເຮົາຄວນຊອກຫາຫຍັງແດ່ໃນຜູ້ນຳຄຣິສຕະຈັກ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອເບິ່ງຄຳສອນກ່ຽວກັບຜູ້ນຳຄຣິສຕະຈັກ ແລະເບິ່ງສິ່ງທີ່ພວກຜູ້ນຳໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງຂ້ອຍກຳລັງເຮັດຢູ່.

ຄຳນຳ

ຜູ້ນຳຄຣິສຕະຈັກທີ່ເກີດຜົນທີ່ສຸດແມ່ນຜູ້ທີ່ຖືເອົາຄົນເປັນຈຸດສູນກາງ ແລະເປັນຜູ້ມີລັກສະນະທີ່ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຄຣິສຕະຈັກ ຢ່າງສັດຊື່ແລະຕາງໜ້າຄຣິສຕະຈັກຢ່າງດີ.

ທ່ານຄິດເຖິງໃຜເວລາຄິດເຮືອງຜູ້ນຳຄຣິສຕະຈັກທີ່ສົມຄວນ? ຊາຍຜູ້ນຶ່ງຕອບວ່າ: ຜູ້ນຶ່ງແມ່ນສິດຍາພິບານຂອງຂ້ອຍສມັຍຍັງເປັນເດັກ, ແລະອີກຜູ້ນຶ່ງແມ່ນພໍ່ແມ້ງຂ້ອຍ. ສິດຍາພິບານຂອງຂ້ອຍກໍເປັນເໝືອນຜູ້ດູແລແລະພໍ່ແມ້ງຂອງກໍເປັນມັກຄະນາຍົກ. ທ່ານທັງສອງເປັນຄົນອ່ອນຫວານ, ມີຄອບຄົວເຂັ້ມແຂງ, ແລະມີອຸປະນິສັຍດີ. ພວກເຂົາເຈົ້າຮັບໃຊ້ຄຣິສຕະຈັກໄດ້ດີ; ພໍ່ແມ້ງຂ້ອຍຍັງເຂັ້ມແຂງຢູ່ໃນຄຣິສຕະຈັກ ເຖິງລາວຈະມີອາຍຸຫລາຍກວ່າ 90 ແລ້ວກໍຕາມ.

1. ຜູ້ນຳໃນຄຣິສຕະຈັກຕ້ອງສົມຄວນກັບວຽກ: (1 ຕີໂມທົງວ 3:1)

ຈົດໝາຍຂອງໂປໂລສ່ວນນີ້ເລີ້ມດ້ວຍຄຳທີ່ວ່າ “ຄຳນີ້ເປັນຄຳຈິງ” ອີກເປັນເທື່ອທີສອງ (1 ຕມທ 1:15; 3:1). ຄຳເວົ້ານີ້ມີຄວາມໝາຍສຳລັບຄຣິສຕະຈັກ ແລະໃຫ້ຍອມຮັບວ່າເປັນຄວາມຈິງ ຫລື “ເປັນຄຳຈິງ.” ໂປໂລຕ້ອງການໃຫ້ຜູ້ອ່ານໄດ້ຕັ້ງໃຈເບິ່ງສິ່ງທີ່ຈະຕິດຕາມມາ.

ສິ່ງນັ້ນກໍຄື ຄວາມປາຖນາທີ່ຈະເປັນຜູ້ດູແລ ຫລືຜູ້ນຳໃນຄຣິສຕະຈັກ. ບໍ່ວ່າຄຣິສຕະຈັກຈະຢູ່ໃສ, ຄຣິສຕະຈັກທຸກແຫ່ງຕ້ອງມີຜູ້ດູແລ ຫລືຜູ້ນຳ. ຫລາຍຄົນປາຖນາຈະເປັນຜູ້ນຳ ແຕ່ຜູ້ນຳໃນຄຣິສຕະຈັກຈະຕ້ອງແມ່ນໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໂດຍມະນຸດ ຫລື ໂດຍພຣະເຈົ້າ. ໃນກໍລະນີຂອງໂປໂລ, ການເປັນຜູ້ນຳຂອງທ່ານແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ໂປໂລບອກວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເພິ່ນຮັບໃຊ້ (1 ຕມທ 1:12).

ໃນກໍລະນີຂອງພວກ “ຜູ້ດູແລ” ທີ່ເມືອງເອເຟໂຊ, ພຣະວິນຍານບໍ່ຮຸນຮູ້ເປັນຜູ້ແຕ່ງຕັ້ງພວກເຂົາເຈົ້າໃຫ້ດູແລຄຣິສຕະຈັກ (ກາຈກ 20:28). ສໍາລັບພວກຜູ້ດູແລໃນສັຕວັດທີ່ນີ້, ປາກົດວ່າພວກອັດສາວິກໄດ້ເປັນຜູ້ແຕ່ງຕັ້ງພວກເຂົາເຈົ້າທັງຫລາຍ (ກາຈກ 11:23; ຕິໂຕ 1:5). ຜູ້ດູແລແລະມັຄະນາຍົກເປັນຄົນຄອບຄອງບ້ານເຮືອນຂອງຕົນໄດ້ດີ (1 ຕມທ 3:4,12). “ຄອບຄອງ” ໃນທີ່ນີ້ມີຄວາມໝາຍແນວໃດ? ຄອບຄອງຖ້າຈະແປໃຫ້ເຂົ້າໃຈງ່າຍມີຄວາມໝາຍວ່າດູແລຮັກສາ, ແລະອາດຈະເວົ້າເຖິງການນໍາພາແລະການບົວລະບັດຄອບຄົວ.

ສິ່ງນັ້ນກໍໝາຍຄວາມວ່າຄົນໂສດ ຫລືຜົວເມັງທີ່ບໍ່ມີລູກບໍ່ສາມາດທີ່ຈະເປັນຜູ້ດູແລ ຫລືມັຄະນາຍົກບໍ່? ບໍ່ແມ່ນ. ແຕ່ໝາຍຄວາມວ່າຜູ້ທີ່ມີຄອບຄົວຕ້ອງຄອບຄອງຄອບຄົວຂອງຕົນໄດ້ດີ. ພຣະຄໍາບອກວ່າ “ຖ້າຊາຍຜູ້ໃດບໍ່ຮູ້ຈັກຄອບຄອງບ້ານເຮືອນຂອງຕົນ ຜູ້ນັ້ນຈະດູແລຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງໃດ” (1 ຕມທ 3:5). ການນໍາພາໃນຄຣິສຕະຈັກເປັນວຽກທີ່ມີກຽດແລະໜ້ານັບຖື.

2. ການນໍາພາໃນຄຣິສຕະຈັກຈະຕ້ອງມີຄຸນສົມບັດດີສົມຄວນ: (1 ຕິໂມທຽວ 3:2-12)

ຄວາມສໍາຄັນຂອງການນໍາພາຂອງຜູ້ດູແລຫລືມັຄະນາຍົກ ບົ່ງບອກເຖິງຄຸນລັກສະນະທັງໝົດຂອງພວກຜູ້ນໍາ. ຄຸນລັກສະນະຂອງຜູ້ນໍາຈະຕ້ອງສໍາຄັນກວ່າວຽກທີ່ຈະເຮັດ. ສະນັ້ນ, ໂປໂລຈຶ່ງເນັ້ນເຮືອງຄຸນສົມບັດຂອງຜູ້ນໍາ; ແນ່ນອນຜູ້ທີ່ຈະເປັນຜູ້ນໍາໃນຄຣິສຕະຈັກຈະຕ້ອງມີຂອງພຣະຣາຊທານແລະຄວາມສາມາດທີ່ເໝາະສົມ. ຄຸນລັກສະນະນຶ່ງທີ່ຜູ້ນໍາຈະຕ້ອງມີກໍແມ່ນ “ເປັນຄົນທີ່ບໍ່ມີໃຜຕິໄດ້.” (1 ຕມທ 3:2)

ໂປໂລໄດ້ໃຊ້ຄໍາວ່າ “ຕ້ອງເປັນ” ຕັ້ງຫລາຍເທື່ອເວລາທ່ານເວົ້າເຖິງຄຸນສົມບັດຂອງຜູ້ນໍາ (1 ຕມທ 3:4,6, 9, 10, ແລະ 12). “ຕ້ອງ” ຊື່ບອກເຖິງຄວາມສໍາຄັນໃນການທີ່ຈະເປັນຜູ້ນໍາທີ່ເກີດຜົນໃນຄຣິສຕະຈັກ. ນອກນັ້ນ, ຜູ້ນໍາຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ມີຊື່ສຽງດີໃນສັງຄົມດ້ວຍ.

ໂປໂລໄດ້ໃຫ້ລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບຄຸນສົມບັດຂອງຜູ້ດູແລ ທາງບວກ 6 ຢ່າງ: ເປັນຜົວຂອງຍິງຄົນດຽວ (ບໍ່ໃຫ້ມີເມັງສອງຄົນໃນເວລາດຽວກັນ), ເປັນຄົນຮູ້ຈັກບັງຄັບຕົນເອງ, ມີສະຕິອັນດີຮອບຄອບ, ມີກິຣິຍາຮຽບຮ້ອຍ, ມີໃຈສັດທາເຫລື້ອມໃສໃນການຮັບແຂກ, ແລະເໝາະສົມທີ່ຈະເປັນຄູ.

ຫລັງຈາກນັ້ນໂປໂລໄດ້ໃຫ້ຄຸນສົມບັດ ຊຶ່ງມີຄໍາຫ້າມຕິດພ້ອມ: ບໍ່ເປັນຄົນເມົາເຫລົ້າ, ບໍ່ເປັນຄົນຫຍາບຊ້າສາໂຫດ, ບໍ່ເປັນຄົນມັກຜິດຖຽງກັນ, ແລະ ບໍ່ເປັນຄົນເຫັນແກ່ເງິນ. ກ່ຽວກັບເຮືອງເງິນໂປໂລໄດ້ເວົ້າໃນ 1 ຕິໂມທຽວ 6:10 ວ່າ “ການຮັກເງິນຄໍາເປັນເຄົ້າມູນຂອງຄວາມຊົ່ວທຸກຢ່າງ.” ຜູ້ນໍາຫລາຍຄົນໄດ້ຕົກຈາກຕໍາແໜ່ງເພາະການຮັກເງິນ.

ນອກຈາກຄຸນສົມບັດທີ່ກ່າວມານັ້ນ, ໂປໂລໄດ້ສອນພວກຜູ້ບົວລະບັດວ່າ, “ຕ້ອງເປັນຄົນຍືດໝັ້ນໃນຂໍ້ລັບເລິກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອດ້ວຍໃຈສໍານຶກວ່າຕົນຊອບ.” ໂປໂລໄດ້ເຕືອນຄຣິສຕະຈັກວ່າ, “ຈົ່ງລອງເບິ່ງຄົນເຫລົ່າ

ນີ້ເສັງກ່ອນ ແລະເມື່ອເຫັນວ່າບໍ່ມີຂໍ້ຕິຕຽນໄດ້ ຈຶ່ງຕັ້ງເຂົາໄວ້ໃນຕໍາແໜ່ງຜູ້ບົວລະບັດ” (1 ຕມທ 3:10). ສໍາລັບພັນຍາຂອງມັກຄະນາຍົກຫລີມັກຄະນາຍົກຍິງ, ໂປໂລເຕືອນວ່າ, “ຕ້ອງເປັນຄົນເອົາການເອົາງານ ບໍ່ເປັນຄົນໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີ ແຕ່ຕ້ອງເປັນຄົນຮູ້ຈັກບັງຄັບຕົນ ແລະເປັນຄົນສັດຊື່ໃນສິ່ງທັງປວງ” (1 ຕມທ 3:11).

ໝາຍເຫດ: ມັກຄະນາຍົກ ຄື ຜູ້ບົວລະບັດ

3. ການນໍາພາໃນຄຣິສຕະຈັກແມ່ນມີລາງວັນລໍຄອຍ: (1 ຕິໂມທຽວ 3:13)

ໃນຕອນນີ້ໂປໂລເນັ້ນເຖິງ “ຜູ້ທີ່ດໍາເນີນໜ້າທີ່ບົວລະບັດໄດ້ດີ” ຈະໄດ້ຮັບກຽດໃນສັງຄົມແລະໃນຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ. ພວກເຂົາຈະມີຊື່ສຽງດີ ແລະຈະມີ “ໃຈກ້າຫານໃນຄວາມເຊື່ອ;” ນັ້ນແມ່ນລາງວັນສອງປະເພດຂອງການນໍາສັດຊື່ໃນຄຣິສຕະຈັກ.

ໃນຄຣິສຕະຈັກຊາວເຕີນບັບຕິສສ່ວນຫລາຍການນໍາພາຄຣິສຕະຈັກແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບສິດຍາພິບານ, ພັນກາງານ, ຜູ້ບົວລະບັດ, ແລະກັມມະການຕ່າງໆ. ສິດຍາພິບານໃນຄຣິສຕະຈັກຈະມີໜ້າທີ່ຄ້າຍກັບພວກຜູ້ດູແລ ແລະຜູ້ປົກຄອງໃນຄຣິສຕະຈັກພຣະສັນຍາໃໝ່. ຄວາມຈິງແລ້ວພວກເຮົາໄດ້ໃຊ້ຄໍາວ່າ “ຜູ້ດູແລ” ແລະ “ຜູ້ປົກຄອງ” ສັບປຸງນັກ (ກິຈການ 20:17, 28 ແລະ ຕິໂຕ 1:5,7).

ມັກຄະນາຍົກໃນໂບດບັບຕິສທໍາໜ້າທີ່ເປັນຜູ້ນໍາສະມາຊິກເຮືອງການຮັບໃຊ້; ການຮັບໃຊ້ນີ້ແມ່ນມາຈາກແບບຢ່າງເຮືອງການແຕ່ງຕັ້ງຊາຍ 7 ຄົນໃນກິຈການ 6:1-6 ເພື່ອດູແລຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກຍິງໝ້າຍໃນການແຈກຢາຍອາຫານໃນຄຣິສຕະຈັກສັມຍແລກ; ຈຸດເນັ້ນໃນທີ່ນີ້ແມ່ນການຮັບໃຊ້ ເພາະພວກມັກຄະນາຍົກບໍ່ໄດ້ຖືກເອີ້ນ ຫລືຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ມາເພື່ອປົກຄອງຄຣິສຕະຈັກ.

ການດູແລແລະການຮັບໃຊ້ໃນຄຣິສຕະຈັກທ້ອງຖິ່ນ, ບໍ່ວ່າຈະແມ່ນຜູ້ປົກຄອງ ຫລືມັກຄະນາຍົກ, ເປັນສ່ວນສໍາຄັນໃນຊີວິດຂອງຄຣິສຕະຈັກ ແລະນໍາກຽດມາໃຫ້ພວກຜູ້ນໍາທັງໝົດ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ໃນສັຕວັດທີ່ນຶ່ງຊຶ່ງຄວາມເຊື່ອຄຣິສຕຽນຍັງຢູ່ໃນວັຍເຍົາ. ຄຣິສຕຽນໃນສັມຍແລກກໍບໍ່ມີພຣະຄໍາພີທີ່ພວກເຮົາມີໃນປັດຈຸບັນເພື່ອຊ່ວຍໃນຄວາມເຊື່ອ. ການມີພວກຜູ້ນໍາທີ່ເຂັ້ມແຂງຈຶ່ງເປັນເຮືອງຈໍາເປັນທີ່ສຸດເພື່ອດູແລແລະນໍາພາພວກເຂົາເຈົ້າໃນເຮືອງຫລັກຄວາມເຊື່ອ ແລະເຮືອງການປະພຶດ. ອັນຕະລາຍຈາກຄຣູສອນປອມຈຶ່ງຢູ່ໜ້າປະຕູເລື້ອຍໄປສໍາລັບຜູ້ເຊື່ອໃນສັມຍນັ້ນ.

ເຖິງສັມຍນີ້ພວກເຮົາຈະມີພຣະຄໍາພີຄົບຫົວ, ພວກເຮົາຍັງຕ້ອງການການນໍາພາໃນຄຣິສຕະຈັກພຣະສັນຍາໃໝ່; ຄວາມຕ້ອງການການນໍາພາສ່ວນຫລາຍແມ່ນເຮືອງການດູແລ ແລະການນໍາຄອບຄົວ. ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນທ່ານໃຫ້ມີສ່ວນໃນການນໍາພາໃນຖານະຜູ້ດູແລ ຫລື ມັກຄະນາຍົກບໍ່?

ຄໍາຖາມ:

1. ທ່ານຄິດວ່າຄຸນສົມບັດແນວໃດສໍາຄັນທີ່ສຸດສໍາລັບການນໍາພາໃນຄຣິສຕະຈັກປັດຈຸບັນ?
2. ທ່ານຄິດວ່າການນໍາພາໃນຄຣິສຕະຈັກໃນສະໄໝນີ້ຂາດຄຸນສົມບັດແນວໃດແດ່?
3. ທ່ານມັກຄຸນສົມບັດແນວໃດຫລາຍທີ່ສຸດໃນຜູ້ດູແລ ຫລື ສິດຍາພິບານໃນປັດຈຸບັນນີ້?
4. ມັກຄະນາຍົກຂອງທ່ານເຮັດຫຍັງໄດ້ດີທີ່ສຸດໃນການຮັບໃຊ້ຄອບຄົວໃນຄຣິສຕະຈັກ?

ສໄ

ບົດຮຽນທີ 10

ຝຶກຕົນເອງໃຫ້ເປັນຄົນເຄັ່ງສິນທັມ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	1 ຕີໂມທຽວ 4
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	1 ຕີໂມທຽວ 4
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ໂປໂລບອກໃຫ້ຕີໂມທຽວຝຶກຕົນເອງໃຫ້ກາຍເປັນຄົນເຄັ່ງສິນທັມ ເພື່ອຈະສາມາດຕໍ່ສູ້ກັບວິນຍານຊົ່ວ
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ທ່ານມີວິທີທາງທັງໝົດຕ້ອງຝຶກຕົນເອງໃຫ້ເປັນຄົນເຄັ່ງໃນສິນທັມ
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອຊ່ວຍທ່ານໃຊ້ຊອກຫາວິທີທາງຝຶກຕົນເອງ

ບົດນຳ

ມີຫລາຍຄົນພາກັນໄປຈົມເພື່ອຝຶກທັດກາຍໃຫ້ກາຍເປັນຄົນມີສຸຂະພາບແຂງແຮງ, ລາງຄົນໄປທຸກມື້ທັດກາຍເອົາແທ້ເອົາວ່າຈົມກາຍເປັນຄົນກ້າມໃຫຍ່ແລະເຮັດໃຫ້ທຸ່ນໆມອີກດ້ວຍ. ຄຣິສຕຽນເຮົາກໍມາໂບດທຸກວັນທົດ ຫາກເຮົາຕັ້ງຝຶກທັດຄືເຮົາໄປຈົມຈິດວິນຍານເຮົາກໍຈະແຂງແຮງແລະງາມອີກຄືກັນ ແຕ່ຫາກໄປຈົມຊຶ່ງບໍ່ທັດກາຍ ການໄປກໍບໍ່ເປັນຜົນປະໂຫຍດທັງໝົດ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບການມາໂບດ ແຕ່ບໍ່ຝຶກອັນໃດຈິດວິນຍານຈະເຂັ້ມແຂງບໍ່ໄດ້.

1. ອິດທິນຕໍ່ການຝຶກທັດ: (1 ຕີໂມທຽວ 4:1-6)

ທຸກວັນນີ້ຄົນສ່ວນຫລາຍມັກໃຊ້ເວລາກັບໂທຣະສັບ, ໄອແພດ, ເຟສບຸກ ຫລືເບິ່ງທີວີວັນນຶ່ງຫລາຍຊົ່ວໂມງ ສລຸບແລ້ວແມ່ນລາວຕິດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ ລາວກາຍເປັນຄົນຊຳນານໃນສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ຖາມອັນໃດລາວກໍຮູ້ໝົດທັງໆທີ່ໃຊ້ເຄື່ອງເຫລົ່ານີ້ບໍ່ນານປານໃດ, ຫາກເວົ້າເຖິງການເປີດອ່ານພຣະຄຳພີແລ້ວບໍ່ຮູ້ຊື່ວ່າພຣະຄຳພີໃໝ່ມີຈັກເຫລັ້ມ. ຄັນຖາມວ່າມາໂບດຈັກປີແລ້ວ ເພິ່ນຈະຕອບວ່າ "ໂອ້ຍ! ມາໂບດນີ້ກ່ອນອາຈານຊື່າ, ພຸ້ນ...ມາຕັ້ງແຕ່ມາຕົກອະເມຣິກາພຸ້ນລະ". ຂ້າພະເຈົ້າຢາກທ້າທາຍຜູ້ຢູ່ກັບໂທຣະສັບ ຫລືຜູ້ຢູ່ກັບໄອແພດ ຫລືເຟສບຸກກະດື ລອງໃຊ້ເວລາອ່ານພຣະຄຳພີເທົ່າກັນເບິ່ງຈັກປີນຶ່ງລາວຈະເກັ່ງແລະເຂົ້າໃຈພຣະຄຳພີດີກວ່າເກົ່າປານໃດ. ໃຫ້ເຮົາເຂົ້າໃຈວ່າຫາກເຮົາເຂົ້າໃຈພຣະຄຳພີຄືເຮົາເຂົ້າໃຈໂທຣະສັບ, ໄອແພດ ແລະເຟສບຸກຊີວິດຈິດວິນຍານຂອງເຮົາຈະຕ້ອງຖືກຍົກຣະດັບສູງຢ່າງແນ່ນອນ. "ພຣະວິນຍານຊົງກ່າວໄວ້ໂດຍແຈ່ມແຈ້ງວ່າ ໃນຄາວພາຍຫນ້າຈະມີລາງຄົນປະຖິ້ມຄວາມເຊື່ອ ໂດຍທັນໄປເຊື່ອຟັງວິນຍານທີ່ລົ້ລວງ ແລະຟັງຄຳສອນຂອງພວກຜີຮ້າຍ" (ຂໍ້ 1).

ເຫດຜົນຂອງການຝຶກທັດກາຍແມ່ນເຮັດໃຫ້ຮ່າງກາຍເຂັ້ມແຂງ, ການຝຶກທັດດ້ານຈິດວິນຍານກໍຍິ່ງສໍາຄັນ ກວ່ານັ້ນອີກ ເພາະວ່າເມື່ອຈິດວິນຍານເຂັ້ມແຂງແລ້ວຈະສາມາດຕໍ່ສູ້ກັບສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍຕ່າງໆທີ່ຄອຍຖ້າຄຸບເຮົາ

ເໝືອນກັບສັດປ່າທີ່ຄອຍຖ້າກັດຜູງແກະທີ່ມີຜູ້ລ້ຽງເຝົ້າເບິ່ງແຍງຢູ່ນັ້ນ. ການທັດກາຍນັ້ນໃຜໆກໍຮູ້ວ່າມັນດີ ແຕ່ ກໍຍອມເສັງໄຊໃຫ້ຄວາມຄ້ານ, ຊື່ອຸປະກອນການທັດກາຍຕັ້ງຫລາຍຢ່າງມາຕັ້ງໄວ້ເຮືອນດ້ວຍຕັ້ງໃຈວ່າມີໃດບໍ່ ຄ້ານກໍຈະເຮັດ ແຕ່ປາກົດວ່າບໍ່ມີມື້ໝັ່ນຈັກເທື່ອ ສຸດທ້າຍອຸປະກອນເຫລົ່ານັ້ນກາຍເປັນບ່ອນຫ້ອຍເສື້ອຜ້າໄປ ຊຶ່ງ ເວົ້າເຖິງພຣະຄໍາພິກະມີຫລາຍຫົວຢູ່ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ອ່ານ. ອາຈານໂປໂລເອີ້ນວ່າຄຣິສຕຽນທີ່ມີຈິດວິນຍານ ກຽດຄ້ານ ບໍ່ມີວິນັຍໃນການຝຶກຝຶກຕົນເອງຈົນກາຍເປັນຄຣິສຕຽນພິການດ້ານຈິດວິນຍານ. ເມື່ອກາຍເປັນພິ ການດ້ານຈິດວິນຍານກໍຈະຖືກພວກຄຣູສອນປອມເປົ່າຫູໄດ້ງ່າຍດາຍ ເພາະບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະຄໍາພີ. ພວກຄຣູ ສອນປອມສອນເຂົາວ່າ "ທ້າມບໍ່ໃຫ້ເອົາກັນເປັນຜົວເມັງ ທ້າມບໍ່ຮິໂພກອາຫານບາງຊະນິດຊຶ່ງ ພຣະເຈົ້າໄດ້ ຊົງສ້າງໄວ້" (ຂໍ້ 3) ເຊິ່ງຄໍາສອນນີ້ຂັດຕໍ່ປະຖົມມະການ 2:18 ທີ່ກ່າວວ່າ "ບໍ່ເປັນການສົມຄວນທີ່ຈະໃຫ້ຊາຍ ຢູ່ໂດດດ່ຽວເຊັ່ນນີ້" ແປວ່າຊາຍຍິງຕ້ອງແຕ່ງງານກັນ ແລະຍັງຂັດເຮືອງກັນໃນປະຖົມມະການ 1:31 ທຸກສິ່ງທີ່ ຊົງສ້າງນັ້ນດີໝົດ, ແປວ່າທຸກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງນັ້ນທາກພຣະເຈົ້າອະນຸຍາດແມ່ນຮັບທານໄດ້ໝົດ, ແຕ່ເຂົາ ສອນບໍ່ໃຫ້ກິນບາງຊະນິດ.

ໂປໂລເວົ້າອີກວ່າຄົນເຫລົ່ານີ້ "ເຂົາຈະຮວບຮວມຄຣູໄວ້ສໍາລັບເຂົາເອງ ເພື່ອບັນເທົາຫູຄັນຂອງເຂົາ" (2 ຕີ ໂມທຽວ 4:3). ແປວ່າສອນຂ່າວປະເສີດຕາມກິເລດຕັນຫາຂອງເຂົາເອງ, ສອນເພື່ອໃຫ້ເປັນໄປຕາມຄວາມ ປາຖນາຂອງເຂົາ ແລະສອນໃຫ້ຖືກໃຈຜູ້ຟັງ ແລະຜູ້ຟັງເອງກໍມັກຈະເລືອກຟັງສິ່ງທີ່ຕົນເອງຢາກຟັງເທົ່ານັ້ນ. ດັ່ງທີ່ເຮົາເຄີຍເຫັນວ່າ ຄົນຫລິ້ນຊູ ບໍ່ມັກອາຈານເທສນາເຣື່ອງບໍ່ໃຫ້ຫລິ້ນຊູ, ຄົນບໍ່ຖວາຍບໍ່ຢາກໃຫ້ອາຈານເທ ສນາເຣື່ອງການຖວາຍ ດັ່ງນີ້ເປັນຕົ້ນ; ສ່ວນອາຈານເອງເມື່ອໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນກໍເລີຍບໍ່ກ້າເທສນາໃນເຣື່ອງທີ່ເຂົາ ບໍ່ຢາກຟັງ ສລຸບແລ້ວທັງສອງແມ່ນປະຕິເສດເຣື່ອງຄວາມຈິງ. ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈຶ່ງສອນວ່າ "ດ້ວຍວ່າສິ່ງສາ ຣະພັດຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສ້າງໄວ້ນັ້ນກໍເປັນຂອງດີ ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຄວນປະຖິ້ມຈັກສິ່ງ ແຕ່ຄວນຮັບເອົາທຸກສິ່ງ ດ້ວຍຂອບພຣະຄຸນ" (ຂໍ້ 4).

ຄຣິສຕຽນບໍ່ຄວນເປັນຄົນກຽດຄ້ານແລະຂາດວິນັຍໃນການຝຶກທັດຫລືເລືອກອ່ານ ແລະຟັງພຣະຄໍາພິບາງ ຕອນເທົ່ານັ້ນ, ເພາະວ່າ "ພຣະຄໍາພິທຸກຕອນໄດ້ຮັບການຊົງບັນດິນໃຈຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະເປັນປໂຍດ ໃນການສອນ ການກ່າວຕັກເຕືອນວ່າກ່າວ ການປັບປຸງແກ້ໄຂໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ແລະການອົບຮົມໃນທາງຊອບ ທັມເພື່ອຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຈະບັນລຸຜົນສໍາເລັດ ແລະຈັດຕຽມໄວ້ພ້ອມສໍາລັບການດີທຸກຢ່າງ" (2 ຕີໂມທຽວ 3:16-17). ພຣະເຢຊູຕອບມານວ່າ, "ມີພຣະຄໍາພີຂຽນໄວ້ວ່າ ມະນຸດຈະບໍ່ລ້ຽງຊີວິດດ້ວຍອາຫານສິ່ງດຽວ" (ລູກາ 4:4). "ເພາະວ່າພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າປະກອບດ້ວຍຊີວິດແລະຮິດເດດ ຄົມກວ່າດາບສອງຄົມທຸກ ດວງແທງຊອດເຖິງຈິດໃຈແລະວິນຍານຕລອດທັງຄໍກະດູກແລະໄຂໃນກະດູກຕິດຕໍ່ກັນ ຈຶ່ງສັງເກດຮູ້ຄວາມ ຄິດແລະຄວາມມຸ້ງຫມາຍໃນໃຈໄດ້" (ເຮັບເຣີ 4:12) ຄຣິສຕຽນຄວນເປັນຄົນດູໝັ່ນແລະອິດທິນໃນການຝຶກ ຝົນຕົນເອງຢູ່ສເມີໂດຍເຂົ້າໃຈວ່າຕົນເອງຖືກຊໍາຣະລ້າງໂດຍພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ "ຖ້າເຈົ້າຈະໃຫ້ຄໍາ

ແນະນຳເຫລົ່ານີ້ແກ່ພວກພີ່ນ້ອງ ເຈົ້າກໍຈະເປັນຜູ້ບົວລະບັດທີ່ດີຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ບຳຮຸງຕົນດ້ວຍຂໍ້ຄວາມ ເຣື່ອງຄວາມເຊື່ອ ແລະດ້ວຍຫລັກຄຳສອນອັນດີທີ່ເຈົ້າໄດ້ຂັບຕາມນັ້ນ" (ຂໍ້ 6).

2. ພລັງຂອງການຝຶກຫັດ: (1 ຕີໂມທຽວ 4:7-11)

ເພື່ອຈະເປັນຄຣິສຕຽນທີ່ມີພລັງໂປໂລໄດ້ແນະນຳຕີໂມທຽວວ່າ " ຈົ່ງເວັ້ນຫນີຈາກນິຍາຍປະໂລມ ໂລກ ທີ່ ພວກຜູ້ຍິງເຖົ້າເຄີຍເລົ່າໃຫ້ຟັງນັ້ນ ແຕ່ຈົ່ງຝຶກຕົນໃນການນັບຖືພຣະເຈົ້າຢ່າງຖືກຕ້ອງ ເພາະການຝຶກຫັດທາງ ກາຍນັ້ນມີປະໂຫຍດບາງຢ່າງ ແຕ່ການນັບຖືພຣະເຈົ້າຢ່າງຖືກຕ້ອງມີປະໂຫຍດທຸກຢ່າງ" (ຂໍ້ 7-8). ແປວ່າ

1. ຫລືກເວັ້ນເຣື່ອງບໍ່ມີແກ່ນສານຄວາມຈິງຫລືນິຍາຍຂອງພວກກຣິກ ດ້ວຍວ່ານິຍາຍເປັນເຣື່ອງທີ່ແຕ່ງ ຂຶ້ນຕາມຈິນຕະນາການຂອງຜູ້ແຕ່ງແລ້ວກໍມີພວກຜູ້ເຖົ້າເວົ້ານິທານໃຫ້ລູກຫລານຟັງເພື່ອຄວາມບັນເທີງ.
2. ຝຶກຕົນໃນການນັບຖືພຣະເຈົ້າຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແມ່ນເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການອ່ານແລະສຶກສາພຣະທັມຂອງ ພຣະເຈົ້າໃຫ້ເຂົ້າໃຈ ເມື່ອເຂົ້າໃຈຢ່າງຖືກຕ້ອງ ການປະຕິບັດນັບຖືຍ່ອມຈະຖືກຕ້ອງ.
3. ໂປໂລກ່າວເຖິງຜົນປະໂຫຍດທາງກາຍມີປະໂຫຍດບາງຢ່າງເທົ່ານັ້ນ ສ່ວນການນັບຖື ແປວ່າເຊື່ອຟັງນັ້ນມີ ປະໂຫຍດທຸກຢ່າງ.

ແນ່ນອນທຸກວັນນີ້ພວກເຮົາມັກຈະເວົ້າລົມກັນເຣື່ອງນິທານເກົ່າໆແດ່, ລົມກັນເຣື່ອງການເມືອງແດ່ ໃນຂະນະ ທີ່ເຮົາສາມັກຄີທັມກັນທີ່ໂບດແທນທີ່ຈະເວົ້າເຣື່ອງພຣະເຈົ້າ ລາງເທື່ອຜູ້ສອນກໍຊອກເຣື່ອງຊວນຫົວຕລົກມາ ປະກອບເພື່ອຊຸກຍູ້ຂໍ້ພຣະຄັມພີ ສ່ວນຜູ້ຟັງກໍມັກຟັງແລະຮູ້ສຶກວ່າມ່ວນກວ່າພຣະຄັມພີ, ມີຜູ້ຟັງລາງຄົນເວົ້າ ວ່າ "ອາຈານເອົາພຣະຄັມພີມາຕີຫົວເຮົາ" ເມື່ອເພິ່ນເຫສນາເຣື່ອງຄວາມຈິງ ທັງນີ້ກໍເພາະວ່າເຮົາລົມຄຳສອນ ຂອງໂປໂລສອນໃນຂໍ້ 7-8 ນັ້ນເອງ. ດ້ວຍເຫດນີ້ທັງຜູ້ສອນແລະຜູ້ຟັງຄວນຫລືກເວັ້ນນິຍາຍປະໂລມ ໂລກ.

ໂປໂລບອກແຈ້ງວ່າເປັນຫຍັງການນັບຖືພຣະເຈົ້າຢ່າງຖືກຕ້ອງມີປະໂຫຍດທຸກຢ່າງ? ຄຳຄອບໃນຂໍ້ 8 ບອກວ່າ " ເພາະໄດ້ຮັບພຣະສັນຍາໄວ້ສຳລັບຊີວິດໃນປັດຈຸບັນແລະໃນອະນາຄົດດ້ວຍ " ແປວ່າ ເປັນປະໂຫຍດໃນຊີວິດ ປັດຈຸບັນ ແລະຍັງເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ຊີວິດໃນພ້າສວັນອີກ ຫາກຮູ້ຈັກນັບຖືພຣະເຈົ້າຢ່າງຖືກຕ້ອງ. ນອກນັ້ນໂປໂລ ຍັງຢືນຢັນວ່າເຣື່ອງນີ້ເປັນຄວາມຈິງແລະຜູ້ທີ່ເຊື່ອຄວນຍືດຖືໄວ້ " ຂໍ້ຄວາມນີ້ກໍສັດຈິງ ແລະສົມຄວນທຸກຄົນ ຄວນຈະໄດ້ຮັບເຊື່ອເອົາໄວ້"(ຂໍ້ 9).

3. ສ່ວນເລິກຂອງການຝຶກຫັດ: (1 ຕີໂມທຽວ 4:12-16)

ຊາຍທີ່ມີກ້າມໃຫຍ່ ນັບວ່າເປັນຄົນແຂງແຮງ ແລະເປັນຄວາມງາມຂອງຜູ້ຊາຍອີກດ້ວຍ, ແຕ່ກ່ອນຈະມີກ້າມ ນັ້ນລາວຈະຕ້ອງໄດ້ຝຶກຫັດເປັນປະຈຳ ມື້ນຶ່ງຕັ້ງຫລາຍຊົ່ວໂມງ, ຄຣິສຕຽນເຮົາກໍຄືກັນຫາກເຮົາຝຶກຫັດອ່ານ ພຣະຄັມພີແລະຮຽນຮູ້ໃຫ້ເຂົ້າໃຈ ແລ້ວນຳໄປປະຕິບັດແຕ່ລະວັນກໍຈະກາຍເປັນຄົນເຂັ້ມແຂງຝ່າຍຄວາມ ເຊື່ອເມື່ອນຳມາເຖິງປະຕິບັດ. ໂປໂລສອນທີໂມທຽວວ່າ " ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຫມິ່ນປມາດຄວາມຫນຸ່ມຂອງເຈົ້າ ແຕ່ ຈົ່ງເປັນແບບຢ່າງແກ່ຄົນທັງປວງທີ່ເຊື່ອ ທັງໃນທາງກິຣິຍາແລະວາຈາ ໃນຄວາມຮັກ ໃນຄວາມເຊື່ອ ແລະໃນ ຄວາມບໍ່ຮິສຸດ ຈົ່ງຕັ້ງໃຈໃນການອ່ານຫນັງສື ໃນການເຕືອນສະຕິ ແລະໃນການສັ່ງສອນ" (ຂໍ້ 11-12). ແປ

ວ່າຢ່າໃຫ້ເຂົາເວົ້າວ່າເຈົ້າເປັນເດັກນ້ອຍບໍ່ທັນມີປະສົບການ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເຂົາເວົ້າແນວນີ້ຕົວເຈົ້າຕ້ອງພິສູດໃຫ້ເຂົາເຫັນແບບຢ່າງທີ່ດີຂອງເຈົ້າທັງກິຣິຍາ (ທ່າທີ, ການນຸ່ງຖື) ແລະວາຈາ (ການປາກເວົ້າ) ຕັ້ງໃຈອ່ານໜັງສື ແປວ່າອ່ານພຣະຄຳພີເພື່ອການເຕືອນສະຕິແລະການສັ່ງສອນຕ້ອງອອກມາຈາກພຣະຄຳພີ ເມື່ອເຮັດເຊັ່ນນີ້ເຂົາຈະບໍ່ກ້າຫມິ່ນປະມາດຄວາມໝູ່ມ້ອຍຂອງເຈົ້າ. " ຈົນກວ່າເຮົາຈະມາ " (ຂໍ້ 13). ແປວ່າໂປໂລຫວັງໃຈວ່າຈະໄດ້ກັບຄືນມາຫາຕີໂມທຽວອີກເທື່ອນຶ່ງ. ເພື່ອຈະເປັນຄົນເຂັ້ມແຂງຝ່າຍຈິດວິນຍານ ຈຳເປັນເຮົາຕ້ອງມີຣະບຽບວິນຍໃນການຝຶກຫັດ, ຈົ່ງສັ່ງເກດການຮຽນທຸກຢ່າງທີ່ເຮົາເຄີຍຮຽນຫລືເຫັນຜູ້ອື່ນຮຽນມາ ເຮົາເຫັນວ່າໂຮງຮຽນຫລືຄູໃຫ້ຫລັກພື້ນຖານບົດຮຽນເທົ່ານັ້ນ ສ່ວນເຮົາຈະຊຳນານໜ້ອຍຫລືຫລາຍແມ່ນຂຶ້ນກັບການຝຶກຫັດຂອງເຮົາ; ຕົວຢ່າງຜູ້ຫລິ້ນປີອາໂນໃນໂບດເຮົາ ທີ່ລາວຫລິ້ນເກັ່ງຊຳນານແມ່ນຍ້ອນລາວຝຶກຫັດຫລາຍເດືອນຫລາຍປີມາແລ້ວ. ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະໂປໂລຈຶ່ງບອກຕີໂມທຽວອີກວ່າ.

" ຈົ່ງຕັ້ງໃຈໃນການອ່ານໜັງສື ໃນການເຕືອນສະຕິ ແລະໃນການສັ່ງສອນ ຈົນກວ່າເຮົາຈະມາ ຢ່າເບີດເສີຍ ຕໍ່ຄຸນທັມທີ່ມີຢູ່ໃນຕົວເຈົ້າ ທີ່ໄດ້ຊົງປະທານແກ່ເຈົ້າດ້ວຍຄຳທຳນວາຍເມື່ອຄນະເຖົ້າແກ່ໄດ້ວາງມືໃສ່ເຈົ້າ " (ຂໍ້ 15-16). ໂປໂລລົງທ້າຍດ້ວຍການກ່າວຕັກເຕືອນມີໂມທຽວໃຫ້ຕັ້ງໃຈອ່ານໜັງສື ແປວ່າຕັ້ງໃຈອ່ານພຣະ ຄຳພີຢູ່ບໍ່ຂາດ ເພາະວ່າການອ່ານພຣະຄຳພີເປັນປະຈຳນັ້ນຈະເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານເຂັ້ມແຂງຈົນກາຍເປັນຄົນເຄັ່ງໃນຫລັກສິນທັມ. ໂປໂລຍັງສອນຕີໂມທຽວອີກວ່າ ນອກຈາກພື້ນອ່ານໜັງສືແລ້ວ ຢ່າເບີດເສີຍຕໍ່ຄຸນນະທັມ ແປວ່າໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ໃນການສິດສອນຕົນເອງ ແລະສອນຄົນອື່ນຕາມສິ່ງທີ່ໄດ້ອ່ານໃນໜັງສື ເພາະວ່າສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນຂອງພຣະຣາຊທານມາຈາກເບື້ອງເທິງ.

ຄຳຖາມ:

1. ນິຍາຍປະໂລມ ໂລກທີ່ໂປໂລກ່າວນັ້ນ ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ?
2. ທ່ານຄິດວ່າທຸກວັນນີ້ຄຣິສຕຽນຢູ່ກັບໄອແພດ, ຫລືໂທຣະສັບ ຫລື ເຟສບຸກ ວັນນຶ່ງຫລາຍປານໃດ?
3. ໂປໂລມີເຫດຜົນອັນໃດຈຶ່ງສັ່ງສອນຕີໂມທຽວໃຫ້ອິດທິນຕໍ່ການຝຶກຫັດ?
4. ຄົນທີ່ຫັດກາຍແລະຄົນທີ່ບໍ່ຫັດກາຍ ຕ່າງກັນແນວໃດ? ຄົນທີ່ອ່ານພຣະຄຳພີແລະບໍ່ອ່ານພຣະຄຳພີເປັນແນວໃດ?
5. ໂປໂລກ່າວກັບຕີໂມທຽວວ່າ ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດປະມາດຄວາມໝູ່ມ້ອຍຂອງເຈົ້າໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ?

ຫວ

ບົດຮຽນທີ 11

ພຣະເຈົ້າ ຫລື ເງິນຄໍາ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	1 ຕີໂມທຽວ 6:3-19
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ:	1 ຕີໂມທຽວ 6:3-19
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ເພື່ອສອນໃຫ້ຄຣິສຕຽນຊອກສແວງຫາພຣະເຈົ້າຫລາຍກວ່າເງິນຄໍາ, ແຕ່ທາກມີຫລາຍກໍຄວນໃຊ້ມັນເພື່ອງານຂອງພຣະເຈົ້າ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ເຮົາໄດ້ໃຊ້ເງິນຂອງເຮົາຄືພຣະເຢຊູສອນບໍ່?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອຊ່ອຍໃຫ້ທ່ານໃຊ້ເງິນຄໍາໃນການດີ

ບົດນຳ

ບົດຮຽນອາທິດແລ້ວເຮົາໄດ້ເວົ້າເຖິງການເລືອກຟັງພຣະທັມພຣະເຈົ້າ ເພາະວ່າເມື່ອເຮົາບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມພຣະຄຳພິສັ່ງສອນນັ້ນແລ້ວເຮົາກໍບໍ່ຢາກຟັງເຮື່ອງນັ້ນ, ບົດຮຽນວັນນີ້ໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າຫລາຍຄົນໃນຈຳນວນພວກເຮົາບໍ່ຢາກຟັງ ສ່ວນຜູ້ເທດແລະຜູ້ສອນກໍບໍ່ຄ່ອຍສະດວກໃຈໃນການເທດແລະສອນ ແຕ່ເຮົາຈະຫລີກລ້ຽງບໍ່ໄດ້ເພາະເປັນຄຳສອນໃນພຣະຄຳພິ ແລະ ກໍເປັນປະໂຫຍດແກ່ເຮົາຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

1. ພຣະເຢຊູ ຫລືປາຖນາເງິນຄໍາ: (1 ຕີໂມທຽວ 6:3-5)

ໃນພຣະທັມ 1 ຕີໂມທຽວນີ້ທ່ານອາຈານໂປໂລໄດ້ເນັ້ນໜັກ ເຮື່ອງຄຳສອນທີ່ຜິດພ້ຽນໄປຈາກພຣະຄຳພິທີ່ພວກຄຣູສອນປອມໄດ້ສອນ ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈຶ່ງສັ່ງສອນຕີໂມທຽວວ່າ " ຈົ່ງສັ່ງສອນ ແລະເຕືອນສະຕິຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ ຖ້າຜູ້ໃດສອນຜິດໄປຈາກນີ້ ແລະບໍ່ຍອມເຫັນຕາມພຣະທັມອັນມີຫລັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງເຮົາທັງຫລາຍ ແລະຄຳໂອວາດທີ່ສົມກັບການນັບຖືພຣະເຈົ້າຢ່າງຖືກຕ້ອງ ຜູ້ນັ້ນກໍເປັນຄົນຈອງທອງ" (ຂໍ້ 3-4ກ). ແປວ່າໃຫ້ໃຊ້ພຣະຄຳພິໃນການສັ່ງສອນແລະເຕືອນສະຕິໂດຍປະຕິບັດຫລັກການຂອງພຣະເຢຊູໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ນີ້ເປັນຄຳແນະນຳຂອງທ່ານອາຈານໂປໂລ. ຄຳວ່າຜູ້ໃດທີ່ສອນຜິດຕອນນີ້ໝາຍຄວາມວ່າຜູ້ສອນນອກຈາກເຮື່ອງພຣະຄຳພິ ຫລືສອນຕໍ່ຕ້ານພຣະຄຳພິ ຫລືຜູ້ທີ່ສອນຕາມຄວາມເຂົ້າໃຈແລະຕີຄວາມໝາຍພຣະຄຳພິຕາມໃຈຕົນເອງໂດຍບໍ່ມີຫລັກການນັ້ນໂປໂລຮ້ອງຜູ້ນັ້ນວ່າ (ຄົນຈອງທອງ) Puff up with pride ຄົນຈອງທອງນັ້ນຕົນເດີມມີຄວາມໝາຍວ່າ (ຄົນນີ້ກາຍເປັນຄົນສາຍຕາສັ້ນເນື່ອງຈາກພູມໃຈໃນຄວາມຮູ້ຂອງຕົນເອງ).

ໃນສັມຍນັ້ນໄດ້ມີພວກຜູ້ສອນປອມເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ເພື່ອປາກທ້ອງແລະຊື່ສຽງໃນການເປັນຜູ້ນຳສາສນາ ເຮື່ອງນີ້ໂປໂລກ່າວໃນ 2 ໂກຣິນໂທວ່າ " ດ້ວຍວ່າເຮົາບໍ່ເຫມືອນຫລາຍຄົນ ທີ່ເອົາພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າມາປອມແປງແລະຂາຍກິນ ແຕ່ເນື່ອງດ້ວຍເຮົາໄດ້ຮັບໃຊ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ເຮົາຈຶ່ງກ່າວດ້ວຍຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ ເຫມືອນຢ່າງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຄຣິດ" (2 ໂກຣິນໂທ 2: 17). ແປວ່າໃຫ້ເອົາ

ແບບຢ່າງໂປໂລ ຢ່າເອົາແບບຢ່າງ ຫລາຍຄົນທີ່ຮ້ອງວ່າຄຣູສອນປອມນັ້ນ ດ້ວຍວ່າໂປໂລເປັນຜູ້ສອນພຣະ ທັມໂດຍມີຫລັກການ ເມື່ອສອນພຣະທັມອັນມີຫລັກການແລະສອນຕາມພຣະຄັມພິກໄດ້ຊື່ວ່າເປັນຄົນມີຊີ ວິດຕາມພຣະຄັມພິ ຜູ້ນີ້ກໍໄດ້ກຳໄລ "ການນັບຖືພຣະເຈົ້າຢ່າງຖືກຕ້ອງນັ້ນເປັນທາງທີ່ຈະໄດ້ກຳໄລ" (ຂໍ້ 5e). ສ່ວນຄົນທີ່ສອນເພື່ອຊື່ສຽງແລະຄວາມຮັ່ງມີນັ້ນກໍໄດ້ຊື່ວ່າເປັນຄົນສອນເພື່ອຊອກສແວງຫາປາກທ້ອງ ແລະ ຄວາມຮັ່ງມີຂອງຕົນເອງ. ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ "ເຫດວ່າຖ້າຜູ້ໃດຈະໄດ້ສິ່ງຂອງໝົດທັງໂລກ ແຕ່ຕ້ອງເສັງຊີ ວິດອັນແທ້ຂອງຕົນ ຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ປໂຍດອັນໃດ ຫລືຜູ້ນັ້ນຈະນຳເອົາສິ່ງໃດໄປແລກເອົາຊີວິດອັນແທ້ຂອງຕົນ ກັບຄືນມາ" (ມັດທາຍ 16:26). ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວອີກວ່າ "ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດເປັນຂ້າສອງເຈົ້າ ບ່າວສອງນາຍ ເພາະຈະຊັງນາຍຜູ້ນີ້ໄປຮັກນາຍຜູ້ນັ້ນ ຫລືຈະຕິດພັນຢູ່ກັບນາຍຜູ້ນີ້ແລະປມາດນາຍຜູ້ນັ້ນ ທ່ານຈະເປັນຂ້ອຍໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຈະເປັນຂ້ອຍໃຊ້ຂອງເງິນຄຳພ້ອມກັນບໍ່ໄດ້" (ມັດທາຍ 6:24). ຄຳວ່າ ການເປັນຂ້ອຍຂ້າຂອງເງິນຄຳແມ່ນຄຳເວົ້າອອກມາຈາກພາສາກຣີກທີ່ຄົນຊີເຣັຍອອກສຽງວ່າ "ແມມ ມອນ" ແປວ່າ ປຽບເໝືອນເງິນເປັນພຣະ. ຄົນທັງຫລາຍໄຜ່ຜັນຢາກໄດ້ຫລາຍ ຈົນກາຍເປັນຄົນຮັກເງິນ ຫລາຍກວ່າຮັກພຣະເຈົ້າອົງທຸ່ງແທ້. ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ "ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດເປັນຂ້າສອງເຈົ້າ ບ່າວສອງນາຍ" ແປວ່າເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ແລະເງິນຄຳມາທຽບເທົ່າກັນບໍ່ໄດ້.

2. ຜົນກຳ ໄລອັນມະຫາສານ (1 ຕີໂມທຽວ 6:6-10)

ນັກການເມືອງທຸກຄົນເປັນຜູ້ຊອກສແວງຫາອຳນາດສູງຂຶ້ນໄປເລີຍໆ, ນັກທຸຣະກິດເປັນຄົນຊອກສແວງຫາ ຜົນກຳໄລທຸກຢ່າງທີ່ສ້າງຂຶ້ນມາ ແລະບໍ່ມີໃຜໃນໂລກນີ້ວ່າຕົນເອງເປັນຄົນຮັ່ງພໍແລ້ວ ແຕ່ໂປໂລສອນວ່າຫາກ ເຮົາພໍໃຈໃນສິ່ງທີ່ເຮົາມີຢູ່ແລະແບ່ງປັນຊ່ອຍເຫລືອຜູ້ອື່ນ ກໍນັບວ່າເປັນການນັບຖືພຣະເຈົ້າຢ່າງຖືກຕ້ອງແລ້ວ ເພາະວ່າຜູ້ນັ້ນຟັງແລະປະຕິບັດຕາມຄຳສອນຂອງພຣະອົງ. ທ່ານອາຈານໂປໂລບອກຢ່າງແຈ້ງໃນຂໍ້ 6 ວ່າ " ການນັບຖືພຣະເຈົ້າຢ່າງຖືກຕ້ອງນັ້ນ ໄດ້ກຳໄລອັນມະຫາສານແກ່ຜູ້ທີ່ມີຄວາມພໍໃຈກັບສິ່ງຂອງທີ່ຕົນມີຢູ່" (ຂໍ້ 6).

ທ່ານຄົງຮູ້ຈັກທ່ານ ບຽວ ເກດ ແລະນາງມະລິນດາ ເກດ ຊາວຄາໂຕລິກ ສອງຜົວເມັຍ ຜູ້ເຊິ່ງເປັນມະຫາເສດ ຖີທີ່ເປັນເຈົ້າຂອງ ໄມໂຄຣຊ໌ອບ ທີ່ໂລກນີ້ຮູ້ຈັກດີ. ທ່ານທັງສອງຖືກສຳພາດທີ່ ແວນຄູເວີ ແຄນາດາ, ທັງສອງ ມີເງິນຫລວງຫລາຍແຕ່ກໍບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າພໍ, ແລະຍັງບໍ່ມີຄວາມສຸກໃຈເທົ່າເມື່ອໄດ້ເອົາຄວາມຮັ່ງມີນັ້ນອອກໄປ ຊ່ອຍເຫລືອຄົນທຸກຍາກໃນອັຟຣິກາ ທີ່ຂາດຢາປົວພະຍາດ ແລະຂາດອາຫານການກິນ, ທັງສອງໄດ້ອອກ ເງິນຕົນເອງແລະເງິນຊ່ອຍເຫລືອຈາກຜູ້ອື່ນໄປຊ່ອຍພວກແມ່ຍິງດ້ອຍໂອກາດເຖິງ 2.6 ບິນລຽນໂດລາ ໃນ ເດືອນ 3 ທີ່ຜ່ານມານີ້. ທ່ານບຽວເກດ ແລະນາງມະລິນດາ ເກດ ໄດ້ມີຄວາມສຸກຫລາຍກວ່າທີ່ຕົນເອງເກັບ ເງິນໄວ້ໃນເມື່ອຄົນທຸກຍາກຂາດຢາປົວພະຍາດ ແລະຂາດເຂົ້າປາອາຫານ, ນາງມະລິນດາບອກວ່າ ນາງມີ ຄວາມສຸກໃຈຫລາຍ, ນີ້ແຫລະຄືຜົນກຳໄລໃນຊີວິດ. ໂປໂລເຂົ້າໃຈແລະສອນວ່າ "ເພາະວ່າພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ ເອົາສິ່ງໃດເຂົ້າມາໃນໂລກສັນໃດ ເຮົາກໍຈະເອົາສິ່ງໃດອອກໄປຈາກໂລກບໍ່ໄດ້ສັນນັ້ນ ແຕ່ຖ້າພວກເຮົາມີອາ ຫານການກິນກັບເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມກໍໃຫ້ເຮົາພໍໃຈກັບສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ" (ຂໍ້ 7-8). ແປວ່າເຮົາທຸກຄົນເກີດມາຕົວເປົ່າ ເມື່ອຈາກໂລກນີ້ໄປ ກໍຕ້ອງໄປດ້ວຍຕົວເປົ່າ ດ້ວຍວ່າສິ່ງຂອງທີ່ຢູ່ໃນໂລກທຸກຢ່າງສິ່ງທີ່ຕາເຫັນແລະບໍ່ເຫັນ

ຕ່າງ ຫາກມັນເປັນຂອງໂລກມັນຕ້ອງຢູ່ກັບໂລກ, ສ່ວນຂອງທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຂອງສວັນກໍຈະມີໄວ້ໃນສວັນ ບໍ່ມີຜູ້ໃດເອົາສິ່ງຂອງຝ່າຍໂລກໄປປະປົນກັບສວັນໄດ້, ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈິງສອນໃຫ້ພໍໃຈກັບສິ່ງທີ່ຕົນເອງມີຢູ່.

" ສ່ວນຄົນເຫລົ່ານັ້ນທີ່ຢາກລ້ຳລວຍກໍຕົກໃນການທົດລອງ ໃນບ້ວງແຮ້ວ ແລະໃນຕົ້ນຫາອັນໂງ່ຫລາຍຢ່າງ ຊຶ່ງ ເປັນພັຍແກ່ຕົວທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຈົມລົງໃນຄວາມວິນາດຈົບຫາຍເສື່ອມສູນໄປ" (ຂໍ້ 9). ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າຄວາມຮັ່ງມີລ້ຳລວຍນັ້ນບໍ່ດີ ຫລືຕົກໃນບ້ວງແຮ້ວ ແຕ່ໝາຍຄວາມວ່າຄົນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກພໍ ຢາກລ້ຳລວຍຕາມກິເລດຕົ້ນຫາລາງເທື່ອກໍກາຍເປັນຄົນໂງ່ກໍເປັນໄດ້, ຕົວຢ່າງຄົນເຮົາຖືກຜູ້ອື່ນຕົວະຕົ້ມກໍແມ່ນຢາກລ້ຳລວຍບໍ່ແມ່ນບໍ່? " ເພາະວ່າການຮັກເງິນຄຳເປັນເຄົ້າມູນຂອງຄວາມຊົ່ວທຸກຢ່າງ ແລະເພາະເຫດຄວາມໂລບນີ້ແຫລະ ຈຶ່ງຊັກຈູງຜູ້ລາງຄົນໃຫ້ຫລົງໄປຈາກຄວາມເຊື່ອ ແລະແຫງຕົວເອງຈົນຊອດດ້ວຍຄວາມເຈັບແສບຫລາຍປະການ" (ຂໍ້ 10). ແປວ່າການຮັກເງິນຄຳອາຈນຳໄປເຮັດການຊົ່ວຮ້າຍ, ແລະການໂລບມາກໂລພານີ້ໄດ້ຊັກຈູງລາງຄົນໃຫ້ຫລົງຫາຍໄປຈາກພຣະເຈົ້າແລ້ວ ແລະຄຳວ່າແຫງຕົງເອງຈົນຊອດດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດນັ້ນ ແປວ່າເຮັດໃຫ້ຕົນເອງເຈັບແສບເມື່ອຫລົງທາງໄປຈາກພຣະເຈົ້າກັບໄປເຮັດການຊົ່ວ ທີ່ພາຕົນເອງຖືກໂທດທັງໂລກນີ້ແລະໂລກໜ້າອີກ.

3. ວິທີໄດ້ກຳໄລດີ: (1 ຕີໂມທຽວ 6:11-19)

ແນ່ນອນເຮົາບໍ່ຢາກເປັນຄົນແຫງຕົວເອງຈົນຊອດແນວນັ້ນ ແຕ່ເພື່ອການຫລີກເວັ້ນແຫງຕົວເອງຈົນຊອດ ໂປໂລແນະນຳເຮົາທັງຫລາຍວ່າ " ແຕ່ເຈົ້າຜູ້ເປັນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ ຈຶ່ງຫລີກໜີຈາກສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ແລະຈຶ່ງຕິດຕາມຄວາມຊອບທັມ ຄວາມນັບຖືພຣະເຈົ້າຢ່າງຖືກຕ້ອງ ຄວາມສັດຊື່ ຄວາມຮັກ ຄວາມໝັ້ນພຽນ ແລະຄວາມອ່ອນສຸພາບ ຈຶ່ງອິດສາແຂ່ງຂັນສູ້ຕາມແນວທາງຂອງຄວາມເຊື່ອ ຈຶ່ງຍຶດເອົາຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດໄວ້ ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເອີ້ນໃຫ້ເຈົ້າຮັບນັ້ນ ໃນເມື່ອເຈົ້າໄດ້ຮັບເຊື່ອ ແລະປະຕິຍານຕົນຢ່າງດີຕໍ່ໜ້າພະຍານຫລາຍຄົນ" (ຂໍ້ 11-12). ແປວ່າ ຫລີກໜີຈາກການຮັກເງິນຄຳ ແລ້ວຕິດຕາມຄວາມຊອບທັມ ແລະນັບຖືປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະເຈົ້າ ໂດຍຮຽນເປັນຄົນສັດຊື່, ເປັນຄົນມີຄວາມຮັກໃນພຣະເຈົ້າ, ຮັກແບບພຣະເຢຊູຊົງຮັກ, ເປັນຄົນໝັ້ນພຽນໃນການເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າ, ເປັນຄົນອ່ອນສຸພາບໃນກິຣິຍາ ແລະວາຈາ, ເປັນຄົນອິດທິນຕໍ່ສູ່ໃນການເຮັດດີທຸກຢ່າງ ໂດຍຕັ້ງຫລັກໝັ້ນໃນເຣື່ອງຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດ ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຈັດໄວ້ໃຫ້ນັ້ນ ຫາກເຮົາປະຕິບັດຕາມນີ້ເຮົາກໍຈະປັນຜູ້ໄດ້ກຳໄລດີທີ່ສຸດແລ້ວ.

ຈາກຂໍ້ 13-16 ໂປໂລໄດ້ຕັກເຕືອນຕີໂມທຽວໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນທ່ານທັງສອງມາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ ແລະຜູ້ຮັບໃຊ້ທຸກຄົນຄວນຮຽນເອົາແບບຢ່າງທີ່ພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ວາງໄວ້ແລ້ວ ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າທ່ານປົນທຽວປີລາດໃນວັນນັ້ນ. " ໃຫ້ເຈົ້າຮັກສາຄຳສັ່ງນີ້ໄວ້ ຢ່າໃຫ້ດ່າງພ້ອຍ ຢ່າໃຫ້ມີທີ່ຕິດໄດ້ "

(ຂໍ້ 14) ຄຳວ່າ (ຮັກສາຄຳສັ່ງນີ້ໄວ້) ແປວ່າເຊື່ອຟັງແລະປະຕິບັດຕາມທຸກວັນເພື່ອເປັນແບບຢ່າງອັນຈົບດີແກ່ຜູ້ອື່ນ, ແລະຄຳວ່າ (ບໍ່ໃຫ້ດ່າງພ້ອຍ) ແປວ່າ ຢ່າໃຫ້ມີຜູ້ໃດຕິສິນນິນທາວ່າທ່ານບໍ່ປະຕິບັດຕາມຄຳຕັກເຕືອນ

ນີ້ດ້ວຍວ່າຄວາມເຊື່ອຈະເຫັນໄດ້ໃນການປະຕິບັດ ແລະການປະຕິບັດກໍແມ່ນໝາກຜົນຂອງຄວາມເຊື່ອ ເພື່ອຮັກສາຄວາມເຊື່ອໄວ້ໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ຕິຕຽນໄດ້.

ຈາກຂໍ້ 16-19 ໂປໂລຮູ້ແລະເຂົ້າໃຈວ່າລາງຄົນຮັກເງິນຄໍາຫລາຍກວ່າຮັກພຣະເຈົ້າ, ເງິນຄໍານັ້ນເປັນເຄື່ອງຈ່ອງດຶງເຂົາໃຫ້ອ່ອນແອໃນດ້ານຄວາມເຊື່ອ ດ້ວຍເຫດນີ້ທ່ານຈຶ່ງສັ່ງຕີໂມທຽວວ່າ " ເຈົ້າຈຶ່ງສັ່ງຄົນທີ່ຮັ່ງມີຝ່າຍໂລກ ຍ່າໃຫ້ເຂົາເປັນຄົນມີໃຈອວດອົງຖີໂຕຫລືວາງໃຈໃນຊັບສິນອັນບໍ່ຫມັ້ນທ່ຽງ ແຕ່ໃຫ້ໄວ້ໃຈໃນພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງປະທານສິ່ງສາຣະພັດໃຫ້ແກ່ເຮົາທັງຫລາຍຢ່າງບໍ່ຮູ້ບູນ ເພື່ອຈະໃຫ້ພວກເຮົາໃຊ້ດ້ວຍຄວາມບໍ່ຕິຍົນດີຈຶ່ງສັ່ງເຂົາໃຫ້ເຮັດແຕ່ຄຸນງາມຄວາມດີ ໃຫ້ເຂົາຮັ່ງມີໃນການປະຕິບັດອັນດີງາມ ໃຫ້ເຂົາມີໃຈສັດທາເອື້ອເພື່ອເຜື້ອແຜ່ ແລະບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວຢ່າງນີ້ຈຶ່ງຈະໄດ້ທ້ອນໂຮມຊັບສິນບັດໄວ້ສໍາລັບຕົນ ເພື່ອເປັນຮາກຖານອັນດີສໍາລັບຄາວພາຍຫນ້າ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ຍົດເອົາຊີວິດອັນທ່ຽງແທ້" (ຂໍ້ 17-19). ແປວ່າສອນໃຫ້ຄົນຮັ່ງມີບໍ່ໃຫ້ວາງໃຈເຊື່ອໃນຊັບສິນບັດອັນບໍ່ທ່ຽງໝັ້ນ ແຕ່ໃຫ້ເຊື່ອຟັງຄໍາສັ່ງສອນຂອງພຣະເຈົ້າ, ສອນໃຫ້ເຂົາໃຊ້ຄວາມຮັ່ງມີນັ້ນເອື້ອເພື່ອເຜື້ອແຜ່ແກ່ຄົນຍາກຈົນ ເພາະວ່າການທີ່ເຂົາເຮັດດັ່ງນີ້ເປັນການທ້ອນໂຮມຊັບສິນບັດນັ້ນໄວ້ສໍາລັບຕົນຂ້າງຫນ້າ. ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ " ຍ່າຮີບໂຮມຊັບສິນບັດໄວ້ສໍາລັບຕົນ ໃນໂລກ ຊຶ່ງເປັນບ່ອນມອດແລະຂີ້ໝັ້ງກັດກິນ ແລະເປັນບ່ອນທີ່ໂຈນເຈາະເຂົ້າລັກເອົາໄດ້ແຕ່ຈຶ່ງຮີບໂຮມຊັບສິນບັດສໍາລັບຕົນໄວ້ໃນສວັນ ບ່ອນມອດແລະຂີ້ໝັ້ງກັດກິນບໍ່ໄດ້ ແລະທັງໂຈນເຈາະ ແລະລັກເອົາບໍ່ໄດ້" (ມັດທາຍ 6:19-20).

ຄໍາຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງຄົນເຮົາສວນຫລາຍເລືອກເອົາເງິນຄໍາຫລາຍກວ່າເອົາພຣະເຈົ້າ?
2. ເປັນຫຍັງລາງຄົນຈຶ່ງຈະເຮັດເຕີບໃນພຣະເຈົ້າໄວກວ່າລາງຄົນ?
3. ໂປໂລໄດ້ສອນຕີໂມທຽວໃຫ້ເຮັດແນວໃດໃນເຣື່ອງພຣະເຈົ້າແລະເງິນຄໍາ ໃນ ຂໍ້ 3-5?
4. ແມ່ນຫຍັງຄືຜົນກໍາໄລອັນມະຫາສານທີ່ໂປໂລກ່າວໃນ ຂໍ້ 6? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງວ່າແນວນັ້ນ?
5. ວິທີທີ່ຈະໄດ້ກໍາໄລອັນມະຫາສານທີ່ໂປໂລສອນໃນ ຂໍ້ 11-19 ມີຫຍັງແດ່?
6. ບົດຮຽນທີ່ໂປໂລສອນຕີໂມທຽວນັ້ນເປັນບໍ່ໂຍດສໍາລັບທ່ານໃນວັນນີ້ບໍ່?

ຫວ

ບົດຮຽນທີ 12

ຕົ້ນເຖີດ ແລ້ວເດີນຕໍ່ໄປ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	2 ຕີໂມທຽວ 1:6-14; 2:1-15
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ:	2 ຕີໂມທຽວ 1-2
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ໂປໂລເຕືອນຕີໂມທຽວໃຫ້ຕັ້ງໃຈຮັບໃຊ້ ແລະຕັ້ງໃຈໃນຄວາມເຊື່ອ
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ທ່ານຕ້ອງການກຳລັງໃຈອັນໃດໃນວັນນີ້ເພື່ອຈະເຊື່ອແລະຕິດຕາມພຣະເຢຊູຕລອດໄປ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອຊ່ອຍທ່ານໃຫ້ຕົ້ນຈາກຝັນແລ້ວຕັ້ງໜ້າຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ

ບົດນຳ

ຄຣິສຕຽນເປັນຜູ້ມີວິນັຍໃນການຝຶກຝົນຕົນເອງໃນການຕິດຕາມຮັບໃຊ້ ແລະປະຕິບັດຕາມຄຳສອນຂອງພຣະເຢຊູໃນທຸກສະພາບການ ໂດຍເລີ່ມຕົ້ນຈາກເປັນຄົນດູໝັ່ນໃນການອ່ານໜັງສືທຸກວັນ.

1. ປຸກໃຕ້ຕົ້ນໃນພຣະເຢຊູ: (2 ຕີໂມທຽວ 1:6-7)

ໂປໂລຂຽນຈົດໝາຍຕັກເຕືອນຕີໂມທຽວຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານໃຫ້ເປັນຜູ້ມີຄຸນສົມບັດໃນການເປັນສິດຍາພິບານໃຫ້ເປົ່າໄຟວິນຍານໃຫ້ຮ້ອນແຮງ, ຄຳວ່າເປົ່າທີ່ໂປໂລກ່າວນັ້ນມີຄວາມໝາຍວ່າຄືເປົ່າໄຟຈາກເຕົາໄຟຖ່ານໃຫ້ລຸກຮ້ອນແຮງເວລາເຮົາເຮັດກິນດ້ວຍເຕົາໄຟຖ່ານ, ເບິ່ງອີກຮູບໜຶ່ງເປັນຄືຊ່າງຕີເຫລັກເປົ່າໄຟດ້ວຍທີ່ສູບລົມຈາກຂ້າງນອກແລ້ວເປົ່າໃສ່ໃນເຕົາໄຟທີ່ເຜົາເຫລັກໃຫ້ແດງກ້າເພື່ອຈະທຸບຕີໃຫ້ເປັນໄປຕາມໃຈຊ່າງຕີເຫລັກນັ້ນ, ນີ້ເປັນປະການແຮກທີ່ໂປໂລປຸກເຕືອນຕີໂມທຽວ ປະການທີສອງ ແມ່ນໂປໂລຕັກເຕືອນບໍ່ໃຫ້ຍ້ານໃນການປະກາດຂ່າວປະເສີດ ຕ້ອງປະກາດໃນທຸກເຫດການ. "ເຫດສັນນັ້ນເຮົາຂໍເຕືອນສະຕິເຈົ້າໃຫ້ເປົ່າຄຸນທັມຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຢູ່ໃນເຈົ້າດ້ວຍການວາງມືຂອງເຮົານັ້ນໃຫ້ລຸກຮຸ່ງເຮືອງຂຶ້ນໃຫມ່ ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງປະທານໃຈອັນຍ້ານກົວໃຫ້ແກ່ເຮົາ ແຕ່ໄດ້ຊົງປະທານໃຈອັນປະກອບດ້ວຍຣິດອຳນາດ ຄວາມຮັກ ແລະການບັງຄັບຕົນໃຫ້ແກ່ເຮົາ" (ຂໍ້ 6-7).

ຄຳຕັກເຕືອນທີ່ໂປໂລເຕືອນຕີໂມທຽວຄັ້ງນີ້ ຍັງເປັນເປັນຄຳເຕືອນມາເຖິງພວກເຮົາຜູ້ເປັນສິດຍາພິບານ, ອາຈານ, ພວກຜູ້ປົກຄອງ ແລະຜູ້ຮັບໃຊ້ທົ່ວໄປໃຫ້ເຮົາເຮັດແນວດຽວກັນຄື;

1. ປຸກຈິດວິນຍານໃຫ້ຕົ້ນ ແລະຣະວັງຕົວສເມີ ໂດຍເປົ່າໄຟຈິດວິນຍານທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ນັ້ນໃຫ້ຮ້ອນແຮງກ້າຄືຊ່າງຕີເຫລັກເປົ່າລົມໃສ່ເຕົາເຫລັກນັ້ນ.
2. ບໍ່ໃຫ້ຍ້ານກົວຕໍ່ເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນ ໂດຍໃຫ້ປະກາດທຸກເຫດການ ດ້ວຍຄວາມຮັກ.
3. ສິ່ງສຳຄັນອີກປະການໜຶ່ງແມ່ນຕ້ອງເປັນຄົນທີ່ຢູ່ໃນວິນັຍໂດຍມີຊີວິດເປັນແບບຢ່າງເພື່ອເປັນແສງສະຫວ່າງສຳລັບຄົນທົ່ວໄປ.

2. ຈົນກວ່າຈະຜ່ານຜ່າບັນຫາ: (2 ຕີໂມທຽວ 1:8-14)

ເວົ້າເຖິງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫລືບັນຫາເຮົາສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ທຸກຄົນມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກແລະບັນຫາໝົດທຸກຄົນ ແມ່ນແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ສ້າງພໍ້າແລະສວັນ ພ້ອມທັງສ້າງມະນຸດທຸກຄົນເພິ່ນຍັງມີບັນຫາ ທີ່ມະນຸດບໍ່ໄດ້ ເຊື່ອຟັງພຣະອົງ, ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈຶ່ງວາງເງື່ອນໄຂໃຫ້ຕີໂມທຽວສາມປະການດັ່ງນີ້:

1. ບໍ່ມີຄຣິສຕຽນຜູ້ໃດຢູ່ໂດດດ່ຽວ, ໂປໂລເວົ້າ "ຝ່າຍຕົວເຮົາທີ່ຖືກຈຳຈອງຢູ່ເພາະເຫັນແກ່ພຣະອົງ ແຕ່ຈຶ່ງມີສ່ວນໃນການລຳບາກເພື່ອເຫັນແກ່ຂ່າວປະເສີດ ໂດຍອາສັຍຣິດອຳນາດແຫ່ງພຣະເຈົ້າ" (ຂໍ້ 8). ແປວ່າໂປໂລເອງໄດ້ຖືກຈຳຈອງຢູ່ກັບພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະພຣະເຢຊູຄຣິດກໍຢູ່ກັບເພິ່ນ ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນໂປໂລຈຶ່ງ ຊັກຊວນຕີໂມທຽວໃຫ້ຮ່ວມການຖືກຈຳຈອງນີ້ເພື່ອຈະຢູ່ກັບພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະພຣະເຢຊູຄຣິດຊົງຢູ່ດ້ວຍ. ການເຮັດດັ່ງນີ້ຈະບໍ່ໄດ້ຢູ່ໂດດດ່ຽວ. ເວົ້າອີກຢ່າງນຶ່ງ ການເປັນຄຣິສຕຽນບໍ່ຕ້ອງຢູ່ໂດດດ່ຽວເພາະເຮົາມີອ້າຍ ນ້ອງຂອງເຮົາຮ່ວມຄວາມເຊື່ອຕັ້ງຫລວງຫລາຍໃນໂບດ ແລະໃນໂລກນີ້.

2. ແນ່ໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເອິ້ນ. ໃນການຖືກຊົງເອິ້ນນີ້ໂປໂລໄດ້ວາງເງື່ອນໄຂໃຫ້ຟັງ 5 ຢ່າງຄື:

- ກ. ພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ກຳລັງໃນການຜ່ານຜ່າອຸປະສັກບັນຫາ.
- ຂ. ຄວາມລອດພົ້ນເປັນຫລັກຄຳປະກັນເພື່ອຜ່ານຜ່າອຸປະສັກຊົ່ວຄາວນີ້.
- ຄ. ຊົງເອິ້ນຄຣິສຕຽນແຕ່ລະຄົນຈາກຫລັກພື້ນຖານຕ່າງໆ.
- ງ. ພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ທ່ານເຂົ້າໄປສວັນມັນຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າບັນຫາ.
- ຈ. ພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າຍິ່ງກວ່າທຸກສິ່ງໃນໂລກ.

3. ເຫດຜົນທີ 3 ແມ່ນການປະກາດຂ່າວປະເສີດນັ້ນຄຸ້ມຄ່າໃນການສ່ຽງພ້ຍ (ຂໍ້ 10-14). ເຖິງແມ່ນ ໂປໂລຢູ່ໃນຄຸກກໍບໍ່ໄດ້ລະອາຍແລະຍ້ານໃນການປະກາດຂ່າວປະເສີດແກ່ຄົນໃນຄຸກ (ໂຣມ 1:16). ເພາະວ່າ ໂປໂລຮູ້ດີວ່າເພິ່ນຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເປັນຜູ້ປະກາດ, ເປັນອັດສາວິກ ແລະເປັນຄຣູສອນ (ຂໍ້ 11). ເນື່ອງຈາກວ່າ ເພິ່ນຮູ້ວ່າຖືກແຕ່ງຕັ້ງນີ້ເອງເພິ່ນຈຶ່ງອິດທິນດ້ວຍຄວາມເຊື່ອພື້ນວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະໃຫ້ເພິ່ນຜ່ານຜ່າອຸປະສັກທັງ ໝົດໄດ້. ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນໂປໂລຈຶ່ງແນະນຳຕີໂມທຽວໃຫ້ເອົາແບບຢ່າງຂອງໂປໂລທີ່ວາງຕົວເປັນແບບຢ່າງ ໄວ້ແລ້ວ.

3. ຈົ່ງດຳເນີນຮັບໃຊ້ໂດຍມີວິນັຍ: (2 ຕີໂມທຽວ 2:1-15)

ການເປັນຄຣິສຕຽນກໍຄ້າຍຄືການເປັນທະຫານຝ່າຍຈິດວິນຍານ ແລະທະຫານຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດຈະຕ້ອງ ເປັນຜູ້ຢູ່ໃນວິນັຍທຸກປະການ, ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈຶ່ງສັ່ງຕີໂມທຽວຜູ້ເປັນເໝືອນນ້ອງຊາຍ ດັ່ງນີ້;

1. ຂໍ້ 1. ຕ້ອງເປັນຄົນເຂັ້ມແຂງດ້ວຍພຣະຄຸນ, ແປວ່າໃຫ້ຮູ້ເສັ້ງວ່າທ່ານຖືກເລືອກມາກໍດ້ວຍພຣະຄຸນພຣະ ເຈົ້າ, ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນການດີ ຫລືຊົ່ວທີ່ເຮົາກະທຳ ດັ່ງນັ້ນເມື່ອຄິດເຫັນພຣະຄຸນກໍຈະເຂັ້ມແຂງ. ເພາະວ່າທະ ຫານຈຳເປັນຈະຕ້ອງເປັນຄົນເຂັ້ມແຂງ, ໃນການເຂັ້ມແຂງທີ່ໂປໂລກ່າວນີ້ມີສາມຢ່າງຄື;

ກ. ຄວາມນິກົດ mind.

ຂ. ຊີວິດຈິດໃຈ Spirit.

ຄ. ຈິດວິນຍານ Soul.

ຄົນທີ່ເຂັ້ມແຂງຈະຍືນຕໍ່ສູ່ກັບອຸປະສັກໂດຍບໍ່ໜີໜ້າແລະແລ້ວລາວກໍຜ່ານພົ້ນໄດ້, ສ່ວນຄົນທີ່ເຂັ້ມແຂງກວ່າ ຍັງຊ່ອຍຜູ້ອື່ນໄດ້ອີກ ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂຈຈຶ່ງສັ່ງຕືໂມທຽວໃຫ້ຢູ່ໃນວິນິຍນີ້ເພື່ອຈະຊ່ອຍຕົນເອງແລະຜູ້ອື່ນໄດ້.

2. ຂໍ້ 2. ເປັນຄົນທີ່ໄດ້ຮັບໜ້າທີ່ມອບໝາຍ, ແປວ່າມີໜ້າທີ່ໃນການສິດສອນແລະນໍາຜູ້ອື່ນ ແຕ່ຈະຕ້ອງເປັນ ຜູ້ເບິ່ງຢ່າງຮອບດ້ານໃນການທີ່ຈະມອບຄໍາສອນຫລືສອນຜູ້ອື່ນໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຕໍ່ໄປ

3. ຂໍ້ 3-4. ເປັນຜູ້ມີສ່ວນຮ່ວມທຸກດ້ວຍຄວາມກ້າຫານ, ແປວ່າຜູ້ທີ່ມີໜ້າທີ່ມອບໝາຍຈະຕ້ອງທົນທຸກ.ໂປໂລ ໄດ້ຍົກເອົາຕົວຢ່າງທະຫານມາໃຫ້ເຫັນຄວາມກ້າຫານ ແຕ່ທະຫານທຸກຄົນມີຣະບຽບວິນິຍໃນການຕໍ່ສູ້ແລະ ປ້ອງກັນຕົວ ບໍ່ແມ່ນຈະເຮັດຕາມໃຈ, ດ້ວຍເຫດນີ້ຄຣິສຕຽນຈໍາເປັນຈະຕ້ອງມີທຸກຍາກລໍາບາກໃນການປະ ກາດຂ່າວປະເສີດ ແຕ່ຄຣິສຕຽນທີ່ເຂັ້ມແຂງນັ້ນຈະບໍ່ເຊົາເມື່ອພົບກັບບັນຫາ.

4. ຂໍ້ 4 ໂປໂລເວົ້າເຖິງຄົນສາມຄົນທີ່ຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງເປັນຄື;

ກ. ທະຫານ

ຂ. ນັກກິລາ

ຄ. ຊາວນາ

5. ຂໍ້ 7. ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານໃຫ້ເຂົ້າໃຈ. ແປວ່າຫາກມີສິ່ງໃດບໍ່ເຂົ້າໃຈຈົ່ງທູນຂໍເພາະພຣະອົງຊົງເປັນ ຄໍາຕອບ.

ຂໍ້ 8. ຈົ່ງນຶກເຖິງພຣະເຢຊູ, ແປວ່າພຣະອົງຊົງຖືກທຸກທໍຣະມານຈົນຕາຍທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ສິ່ງສໍາຄັນ ນັ້ນແມ່ນ ພຣະອົງຊະນະຄວາມຕາຍດ້ວຍການຟື້ນພຣະຊົນມາອີກ.

ຂໍ້ 14. ຈົ່ງເຕືອນສະຕິເຂົາ, ແປວ່າມັນກ່າວເຕືອນສະຕິຄຣິສຕຽນເລື້ອຍໆໃຫ້ຢູ່ໃນວິນິຍເຫລົ່ານີ້.

ຂໍ້ 15. ຈົ່ງພະຍາຍາມເປັນຄົນເໝືອນພິສູດແລ້ວ, ແປວ່າເຮັດດີຈົນສຸດກໍາລັງ, ສຸດຄວາມຄິດໃຫ້ ເໝາະສົມທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກໃຫ້ມາເປັນຝ່າຍພຣະອົງ.

ຄໍາຖາມ:

1. ໂປໂລບອກໃຫ້ຕີໂມທຽວເປົ່າຄຸນນະທັມ ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ?
2. ໄຟຄຸນນະທັມຂອງທ່ານເປັນແນວໃດ? ສົມຄວນຈະເປົ່າແນວໃດ?
3. ຄຣິສໂນໂບດເຮົາມີບັນຫາອັນໃດໃນການປະກາດຂ່າວປະເສີດ?
4. ເປັນຫຍັງໂປໂລຈຶ່ງສັ່ງຕີໂມທຽວໃຫ້ເປັນຄຣິສຕຽນທີ່ມີວິນັຍ?
5. ທ່ານໄດ້ຮຽນເຮືອງວິນັຍຫຍັງແດ່ໃນວັນນີ້?
6. ເປັນຫຍັງໂປໂລຈຶ່ງແນະນຳຕີໂມທຽວໃຫ້ເປັນຄົນສາມປະເພດໃນ ຂໍ້ 4?

ຫວ

ບົດຮຽນທີ 13 ຄວາມຫວັງຊ້າງໜ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	2 ຕີໂມທຽວ 4:1-8, 16-18
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	2 ຕີໂມທຽວ 4
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ໃຫ້ຮູ້ວ່າຄວາມຫວັງຍັງລໍຄອຍຢູ່ຊ້າງໜ້າ
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ເຮົາຈະປາບຄວາມຕໍ່າຕ້ອຍນ້ອຍໃຈເວລານີ້ໄດ້ແນວໃດ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອຊ່ອຍທ່ານໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຫວັງໃຍທ່ານສເມີ.

ບົດນຳ

ເມື່ອຄົນເຮົາເມື່ອທ້າຍມັນກໍເປັນຄືຄືຄືຄືໃໝ່ໆດຶງໆມາໆໝົດນ້ຳມັນນັ້ນເອງ, ຄວາມຫວັງນັ້ນເປັນຄືນ້ຳມັນເຊື້ອເພີງເຕີມໃສ່ຮິດທີ່ກຳລັງຈອດຢູ່ແຄມທາງ. ພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດຍິ່ງກວ່ານ້ຳມັນທີ່ເຕີມໃສ່ຮິດ ດ້ວຍເຫດນີ້ເຮົາທັງຫລາຍຄວນເຕີມພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດທຸກໆ ວັນເພື່ອຄວາມຫວັງຂອງເຮົາຈະຕັ້ງພັນຄົງ.

1. ຄວາມຫວັງຢູ່ຊ້າງໜ້າ: (2 ຕີໂມທຽວ 4:1-5)

ທ່ານອາຈານໂປໂລເບິ່ງການໄກກວ່າບັນຫາຊີວິດ ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ອື່ນເບິ່ງບັນຫາຊີວິດກົດກັນການໄກ, ເພາະເພິ່ນເຂົ້າໃຈວ່າວັນເວລາຂອງເພິ່ນໃນໂລກນີ້ບໍ່ມີສິ້ນເຂົ້າທຸກມື້ ແລະວັນທີ່ສິ້ນເຂົ້າທຸກມື້ນີ້ເອງເປັນກຳລັງໃຈໃຫ້ເພິ່ນຢ່າງຫລວງຫລາຍ ເພາະວ່າທາກຍັງຢູ່ໃນໂລກກຳແມ່ນທ່າງໄກຈາກພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍເຫດນີ້ທ່ານຈຶ່ງແຈ້ງຄວາມຫວັງຫ້າປະການໃຫ້ຄຣິດຽນໄດ້ເຂົ້າໃຈດັ່ງນີ້;

1. ຂໍ້ 1ກ. ເຮົາທັງຫລາຍຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງສ້າງສັບສົ່ງ ແລະເຂົ້າໃຈທຸກສິ່ງໃນຊີວິດເຮົາ.
2. ຂໍ້ 1ຂ. ເຮົາທັງຫລາຍຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຢຊູພຣະບຸດອົງດຽວທີ່ລົງມາເປັນພຣະຜູ້ໄຖ່.
3. ຂໍ້ 1ຄ. ພຣະເຈົ້າແລະພຣະເຢຊູ ຈະຊົງເປັນຜູ້ພິພາກສາໃນຄາວສຸດທ້າຍ.
4. ຂໍ້ 1ງ. ພຣະເຢຊູຈະຊົງມາປາກົດອີກໃນຄາວສຸດທ້າຍ, ເພາະວ່າເວລາທີ່ພຣະອົງຊົງຟື້ນພຣະຊົນນັ້ນພຣະອົງໄດ້ສະເດັດກັບໄປສູ່ສະວັນຈົນເຖິງປັດຈຸບັນນີ້ຍັງບໍ່ມີຜູ້ໃດເຫັນພຣະອົງ ແລະວັນສຸດທ້າຍທຸກຄົນໃນໂລກຈະເຫັນພຣະອົງ ແລະຈະກຶມຂາບລົງທີ່ພຣະບາດພຣະອົງ.
" ທຸກຄົນຈະຄູ່ເຂົ້າລົງຂາບໄຫວ້ເຮົາ ແລະທຸກສິ່ງຈະສັຣເສີນພຣະເຈົ້າ " (ໂຣມ 14:11).
5. ຂໍ້ 1ຈ. ອານາຈັກຂອງພຣະອົງ ສ້າງໄວ້ສຳລັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ.

ເມື່ອເຫັນຄວາມຫວັງຢ່າງຊັດເຈນເຊັ່ນນີ້ແລ້ວ ໂປໂລຈຶ່ງແນະນຳໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ປະກາດພຣະທັມໃນເວລາທີ່ມີໂອກາດແລະບໍ່ມີໂອກາດ (ຂໍ້ 2) ແປວ່າໃຫ້ຮ້ອນຮິນໃນການປະກາດໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍໄດ້ຍິນຂ່າວປະເສີດ ແລະໃຫ້ຄຣິດຽນເຂົ້າໃຈພຣະທັມ ແລະປະຕິບັດພຣະທັມນັ້ນຢ່າງເຄັ່ງຄັດເພາະວ່າທຸກຄົນຈະໜີບໍ່ພົ້ນຂໍ້ 1

ດັ່ງທີ່ໂປໂລແຈ້ງມາແລ້ວທ້າປະການຂ້າງເທິງ. " ຈະມີເວລານຶ່ງທີ່ເຂົາຈະບໍ່ທົນຮັບເອົາຄໍາສອນອັນມີຫລັກ " (ຂໍ້ 2ຄ) ແປວ່າຄຣິສຕຽນຈະບໍ່ມີຊີວິດໃນຫລັກຄໍາສອນ ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນໂປໂລແນະນໍາອີກວ່າ " ຈົ່ງຊັກຊວນດ້ວຍເຫດຜົນ ຈົ່ງເຕືອນສະຕິ ແລະຕັກເຕືອນ ດ້ວຍຄວາມພຽນອົດທົນທຸກຢ່າງໃນການສອນ " (ຂໍ້ 2ຂ). ແປວ່າເມື່ອຄຣິສຕຽນຫລົງທາງເຮົາທັງຫລາຍມີໜ້າທີ່ (ຊັກຊວນ) ແລະ (ບອກສອນ) ຄວາມຈິງ ແລະ (ເລົ່າໂລມ) ເຂົາໃຫ້ກັບຄືນມາມີຊີວິດຢູ່ໃນຫລັກຄໍາສອນ ດ້ວຍແຈ້ງໃຫ້ເຂົາເຫັນຄວາມຫວັງໃນຂໍ້ນຶ່ງຂ້າງເທິງນັ້ນ ເພາະວ່າພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຄືໄຟສາຍທີ່ສອງແຈ້ງໃຫ້ເຂົາເຫັນຮຸ່ງໃນຍາມຄໍາມືດ.

ໂປໂລກ່າວອີກວ່າ " ເຂົາຈະຮວບຮວມຄູໄວ້ສໍາລັບເຂົາເອງ ເພື່ອບັນເທົາຫຼຸດລົງຂອງເຂົາ, ເຂົາຈະອວ່າຍຫຼຸຫນີຈາກຄວາມທ່ຽງທັມ ຕ່າງໄປຟັງນິຍາຍຕ່າງໆ " (ຂໍ້ 3ຂ-ຂໍ້ 4) ແປວ່າຄຣິສຕຽນລາງຄົນບໍ່ຢາກຟັງຄໍາສອນອັນມີຫລັກທີ່ສອນໃຫ້ເຂົາສໍານຶກຜິດແລ້ວກັບໃຈ, ແຕ່ເຂົາມັກໄປຟັງຄໍາສອນທີ່ມ່ວນຫຼືຖືກໃຈຄ້າຍຄືນິຍາຍໃນໂຮງລະຄອນໃນສັມຍນັ້ນ ແລະມາເຖິງບັດນີ້ຄຣິສຕຽນຍັງຊອກຟັງແຕ່ຄົນເວົ້າຖືກຫຼຸຢູ່ ຄໍານີ້ໂປໂລເວົ້າວ່າ ບັນເທົາຫຼຸດລົງຂອງເຂົາ, ຖືກຫຼຸດແລະຖືກໃຈນັ້ນ ບໍ່ເປັນການຖືກຕ້ອງຕາມນໍ້າພຣະທັມພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈຶ່ງສັ່ງຄຣິສຕຽນຜູ້ຢູ່ໃນຫລັກຄໍາສອນອີກວ່າ " ແຕ່ຝ່າຍເຈົ້າ ຈົ່ງລະວັງຕົວໃຫ້ດີໃນການທັງປວງ ຈົ່ງອົດທົນຕໍ່ການຍາກລໍາບາກ ຈົ່ງເຮັດໜ້າທີ່ຂອງຜູ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດ ແລະຈົ່ງປະຕິບັດໜ້າທີ່ການຂອງເຈົ້ານັ້ນໃຫ້ສໍາເຣັດ " (ຂໍ້ 5).

2. ຄວາມຫວັງທີ່ສໍາເຣັດ: (2 ຕີໂມທຽວ 4:6-8)

" ເພາະວ່າຝ່າຍຕົວເຮົາ ກໍາລັງຈະຕົກເປັນເຄື່ອງບູຊາຢູ່ແລ້ວ ແລະເຖິງເວລາແລ້ວທີ່ເຮົາຈະຈາກໄປ" (ຂໍ້ 6). ທ່ານອາຈານໂປໂລໄດ້ກ່າວເຖິງຕົວເພິ່ນທີ່ຕົກເປັນເຄື່ອງບູຊາ ມີຄວາມໝາຍວ່າທ່ານຈະຕ້ອງຕາຍ, ເຣື່ອງນີ້ມີຄວາມໝາຍມາຈາກພຣະທັມຈິດບັນຊີ 15:5-6, 28:7 ທີ່ວາງຣະບຽບເຄື່ອງບູຊາແລະກ່າວເຖິງລູກແກະທີ່ຖືກຂ້າຖວາຍທີ່ແທ່ນບູຊາ. ພຣະເຢຊູເອງເປັນລູກແກະນ້ອຍເຊິ່ງເປັນເຄື່ອງບູຊາອັນມີຊີວິດ ເພື່ອຄົນບາບທັງຫລາຍຈະໄດ້ພົ້ນບາບກັມຂອງເຂົາ. ທ່ານອາຈານໂປໂລບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າການຕາຍຂອງທ່ານຈະແທນທີ່ຂອງພຣະເຢຊູເພື່ອໂຖ່ໂທດຄວາມຜິດບາບຂອງຄົນທັງຫລາຍໄດ້ ແຕ່ເພິ່ນໝາຍຄວາມວ່າ ຊີວິດການຮັບໃຊ້ຂອງເພິ່ນມີສ່ວນປະກອບໃນການປະກາດດ້ວຍຄວາມທຸກຍາກລໍາບາກ ທີ່ມີພາກສ່ວນການວາຍພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູດ້ວຍ.

ຂໍ້ 7-8 ໂປໂລໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມບາກບັນອົດທົນວ່າ " ເຮົາໄດ້ອົດສາສູ້ໃນການແຂ່ງຂັນ ເຮົາໄດ້ແລ່ນແຂ່ງຂັນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ເຮົາໄດ້ຮັກສາຄວາມເຊື່ອໄວ້ແລ້ວແຕ່ນີ້ຕໍ່ໄປພວງມາລ້ຍຄືລາງວັນແຫ່ງຄວາມຊອບທັມ ຊົງຈັດໄວ້ຖ້າເຮົາແລ້ວ ຊົງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ພິພາກສາອັນຍຸດຕິທັມ ຈະຊົງປະທານແກ່ເຮົາໃນວັນນັ້ນ ແລະບໍ່ແມ່ນແກ່ເຮົາຜູ້ດຽວ ແຕ່ຈະຊົງປະທານແກ່ຄົນທັງປວງທີ່ມີໃຈຍິນດີໃນການຊົງສ່ອງສວ່າງມາປາກົດຂອງພຣະອົງ " ການແລ່ນແຂ່ງຂັນທີ່ໂປໂລກ່າວແມ່ນແລ່ນແຂ່ງຂັນແມ່ນທີ່ປຽບທຽບໃສ່ນັກກີລາທີ່ກໍາລັງແລ່ນສຸດກໍາລັງມຸ້ງໜ້າສູ່ຫລັກຊັຍທີ່ປະຕິບັດກະຕິກາຢ່າງເຄັ່ງຄັດ ເຣື່ອງນີ້ມີຄວາມໝາຍວ່າເພິ່ນເອົາໃຈໃສ່ການປະກາດ

ເຮືອງພຣະເຢຊູຄຣິດໂດຍມີຫລັກການ ແລະປະກາດຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງທັງກາງເວັນແລະການຄົນ, ທັງມີໂອກາດ ແລະບໍ່ມີໂອກາດ ດ້ວຍວ່າຄວາມຫວັງຂອງເພິ່ນນັ້ນຈະສໍາເຣັດເມື່ອເຖິງຫລັກຊັຍ ໂປໂລບໍ່ແມ່ນແລ່ນແຂ່ງ ຂັນແບບຊິງດີຊິງເດັ່ນໃຫ້ຮັບລາງວັນທີ່ນຶ່ງ ແຕ່ແລ່ນຈົນເຖິງຫລັກຊັຍ. ທ່ານແລະຂ້າພະເຈົ້າກໍກໍາລັງແລ່ນຄືໂປ ໂລແລ່ນໃນເວລານັ້ນ ເຖິງວ່າເຮົາຈະແລ່ນໄວຄືໂປໂລບໍ່ໄດ້ກໍຕາມ ເຮົາຄວນແລ່ນຈົນເຖິງຫລັກຊັຍ ໂດຍປະ ຖິ້ມສິ່ງກົດຂວາງແລະທ່ວງດຶງນັ້ນອອກ ແລ້ວເຮົາຈະເຖິງຫລັກຊັຍແນ່ນອນ.

3. ຄວາມຫວັງໃນພຣະເຈົ້າ: (2 ຕີໂມທຽວ 4:16-18)

ຫລາຍເທື່ອເຮົາຄິດວ່າເຮົາຖືກໝູ່ຄູ່ຖິ້ມເຮົາເມື່ອເຮົາປະສົບຕໍ່ບັນຫາ ແລະລາງເທື່ອເຮົາຍັງຄິດວ່າພຣະວິນ ຍານບໍ່ຮືບຮຸ້ນໄດ້ຢູ່ກັບເຮົາ, ນາງມາທາແລະນາງມາຮືອາໄດ້ກ່າວກັບພຣະເຢຊູໃນເມື່ອນ້ອງຊາຍລາຊະໂຣ ຕາຍໄປແລ້ວວ່າ " ຖ້າທ່ານຢູ່ທີ່ນັ້ນນ້ອງຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຕາຍ " (ໂຢຮັນ 11:17-27). ເຮືອງນີ້ເປັນ ຄວາມຈິງ ຖ້າຜູ້ໃດມີພຣະເຢຊູໃນຊີວິດຈິດໃຈ ຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ຕາຍ (ຂໍ້ 26). ໃນສອງຕີໂມທຽວ 4:16-18 ນີ້ ທ່ານອາຈານໂປໂລກໍຈົ່ມແລະນ້ອຍໃຈເມື່ອເຫັນເພື່ອນຮ່ວມງານປະຖິ້ມເພິ່ນໃນເວລາຂຶ້ນສານ. ໂປໂລກ່າວ ວ່າ " ເມື່ອເຮົາໄດ້ເວົ້າແກ່ຄະດີເທື່ອທໍາອິດນັ້ນບໍ່ມີໃຜເຂົ້າຂ້າງເຮົາຈັກຄົນ ທຸກຄົນໄດ້ປະຖິ້ມເຮົາຫມົດ (ຂໍຢ່າ ຊິງຖືເປັນໂທດແກ່ເຂົາ) " (ຂໍ້ 16). ໂປໂລໄດ້ຈົ່ມໃຫ້ພວກພິນ້ອງຄຣິສຕຽນ, ເພື່ອນຄຣິສຕຽນດ້ວຍກັນທີ່ໜີ ເອົາຕົວລອດແຕ່ເພິ່ນຍັງຢ້ານພຣະເຈົ້າລົງໂທດພວກທີ່ປະຖິ້ມເພິ່ນ, ເພິ່ນຈຶ່ງອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະເຈົ້າວ່າ " ຂໍຢ່າ ຖືໂທດເຂົາ ". ແຕ່ຕອນນັ້ນຍັງມີລູກາແຕ່ຜູ້ດຽວຍັງຢູ່ກັບເພິ່ນ (ຂໍ້ 11), ສ່ວນຕີໂມທຽວບໍ່ຮູ້ຫຍັງກ່ຽວກັບເຮືອງ ນີ້ຈົນເຖິງເວລາລາວຮັບຈົດໝາຍສະບັບນີ້ຈຶ່ງຮູ້ເຮືອງຂອງໂປໂລ. ເຮືອງນີ້ມີສຸພາສິດລາວເວົ້າໄວ້ວ່າ (ເພື່ອນ ກິນຫາງ່າຍ ເພື່ອນຕາຍຫາຍາກ).

ທ່ານຄົງຈໍາໄດ້ໃນຂະນະທີ່ເຂົາຈັບເພາະເຢຊູໄປຂຶ້ນສານນັ້ນ ມີຍິງຄົນນຶ່ງມາທ້ວງເປໂຕວ່າ " ໂຕເຄີຍຢູ່ກັບ ໂທຄາລີເລ ຄືເຢຊູນັ້ນເໝືອນກັນ ແຕ່ເປໂຕຕອບປະຕິເສດຕໍ່ທໍາຄົນທັງປວງວ່າ "ທີ່ເຈົ້າເວົ້ານັ້ນຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ ເຮືອງ." (ມັດທາຍ 26:69-70). ເປໂຕເປັນສາວິກທີ່ຮັກແລະກັອຊິດພຣະເຢຊູ ພໍມີເຮືອງຄໍາຂາດບາດຕາຍ ຊໍາ ພັດປະຕິເສດພຣະເຢຊູເພື່ອເອົາຕົວລອດ. ເມື່ອຕົກມາເຖິງໂປໂລອັຄສາວິກຜູ້ເຮັດທຸກຢ່າງເພື່ອພຣະເຢຊູ ແລະຍອມເປັນຄົນທຸກຊະນິດທີ່ຈະນໍາຄົນມາເຊື່ອພຣະເຢຊູ, ໂປໂລໄດ້ສ້າງສາວິກຕັ້ງຫລວງຫລາຍ ແຕ່ພໍ ເມື່ອເພິ່ນຖືກຈັບຂຶ້ນສານຍ້ອນປະກາດຂ່າວປະເສີດເຮືອງພຣະເຢຊູນັ້ນ ສາວິກອື່ນໆກໍບໍ່ໄດ້ເວົ້າອັນໃດເພື່ອ ຊ່ອຍເພິ່ນ, ເຮືອງນີ້ເປັນບົດຮຽນສອນເຮົາທຸກຄົນໃຫ້ຮະມັດຣະຫວັງໃນຍາມມີເຮືອງຕ່າງໆ ຢ້ານວ່າເຮົາຈະ ປະຕິເສດວ່າບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຢຊູໃນຍາມອັດຕະຄັດ.

ເມື່ອຖືກໝູ່ຄູ່ປະຖິ້ມ, ໂປໂລຈຶ່ງຕັ້ງຄວາມຫວັງໃນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ໂປໂລກ່າວວ່າ " ແຕ່ອົງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊິງເຂົ້າຂ້າງເຮົາ ແລະຊິງຊູກໍາລັງຂອງເຮົາຂຶ້ນ " ໃຫ້ເຮົາປະກາດພຣະທັມຢ່າງຄົບຖ້ວນ ເພື່ອໃຫ້ພວກຕ່າງຊາດທັງຫມົດໄດ້ຍິນ ແລະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊິງໂຜດໃຫ້ເຮົາຫລຸດພົ້ນຈາກປາກສົງໂຕ ນັ້ນ " (ຂໍ້ 17). ໂປໂລເປັນຜູ້ຍິນແກ່ເຮົາທັງຫລາຍວ່າ ເຖິງແມ່ນຜູ້ອື່ນຈະປະຖິ້ມເຮົາແຕ່ພຣະເຈົ້າຍັງຢູ່ຄຽງ

ຂ້າງເຮົາສເມີ, ໂປໂລຍັງກ່າວອີກວ່າເພິ່ນເຄີຍຫລຸດຈາກປາກສິງໂຕໂດຍການຊ່ອຍເຫລືອຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມາແລ້ວ ດັ່ງນັ້ນຄັ້ງນີ້ເພິ່ນຈຶ່ງເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊ່ອຍຊູກຳລັງເພິ່ນໃນການຕໍ່ສູ້ຄະດີ, ດ້ວຍເຫດນີ້ເພິ່ນຈຶ່ງເວົ້າດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈວ່າ " ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງໂຜດໃຫ້ເຮົາພົ້ນຈາກການຊົ່ວຮ້າຍທຸກຢ່າງ ແລະຊົງໂຜດເຮົາລອດພົ້ນເຂົ້າສູ່ຮາຊອນາຈັກ ຄືແຜ່ນດິນສວັນຂອງພຣະອົງ ພຣະຮັສມີຈິ່ງມີແກ່ພຣະອົງສືບໄປເປັນນິດ ອາແມນ " (ຂໍ້ 18). ການລອດພົ້ນການຊົ່ວຮ້າຍຕ່າງໆທີ່ໂປໂລກຳລັງຕໍ່ສູ້ນັ້ນ ແມ່ນເຂົາຕໍ່ສູ້ບໍ່ໃຫ້ເພິ່ນປະກາດເຮືອງພຣະເຢຊູ, ເຂົາໄດ້ຈັບເພິ່ນໃສ່ຄຸກ ພ້ອມທັງທຸບຕີໃຫ້ເພິ່ນເຂົາປະກາດຂ່າວປະເສີດແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ ແຕ່ໂປໂລໄດ້ຕັ້ງເປົ້າໝາຍໄວ້ແລ້ວວ່າ ເພິ່ນຈະປະກາດຫລາຍເທົ່າທີ່ຈະຫລາຍໄດ້ກ່ອນເພິ່ນຈະຂຶ້ນໄປຢູ່ແຜ່ນດິນສວັນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄໍາຖາມ:

1. ຄວາມຫວັງຂ້າງໜ້າ 5 ຢ່າງທີ່ໂປໂລກ່າວມີຫຍັງແດ່? ທ່ານມີຄວາມຫວັງແນວນີ້ບໍ່?
2. ຄວາມຫວັງນັ້ນຈະສໍາເຣັດຢູ່ໃສ?
3. ເມື່ອເຮົາມີເຮືອງແລ້ວຖືກໝູ່ຄູ່ຜູ້ເຮົາຮັກແພງປະຖິ້ມບໍ່ຊ່ອຍເຮົາໆຈະໄປເພິ່ງພຣະເຈົ້າຢ່າງໃດ?
4. ເຮົາຮູ້ໄດ້ແນວໃດວ່າພຣະເຈົ້າຢູ່ຄຽງຂ້າງ ແລະຈະນໍາເຮົາໄປສູ່ແຜ່ນດິນສວັນຂອງພຣະອົງ?
5. ເຮັດແນວໃດເຮົາຈຶ່ງຮຽນແບບຢ່າງຂອງໂປໂລໄດ້?

ຫວ